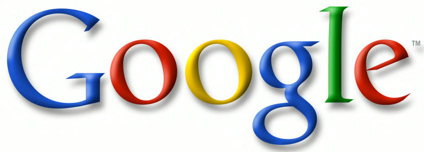
Google

THEOGNIDIS RELIQUIAE.

EDIDIT

JACOBUS SITZLER,

DOCTOR PHIL.

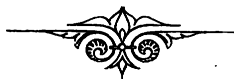

HEIDELBERGAE.

IN ÆDIBUS CAROLI WINTER.

1880.

PRÆFATIO.

Theognidis edendi consilium cepi, non quo novos fontes adiissem, quos iam communi omnium usui aperirem, sed ut subsidiis, quae adsunt, recte usus plus ordinis in tantam Theognidis farraginem inferrem. Quo in ordine constituendo quam viam rationemque secutus sim, prolegomenis satis exposui. Quae autem vera aut probabilia repperi, ea oculis quoque conspicua reddere conatus sum in ipsa editione diversis adhibitis typis, ut genuinos versus maioribus, minoribus eisque recedentibus spurios, apertas interpolationes ex ipso Theognide obliquis litteris insignirem. Latius denique dispositis litteris ea significantur vocabula eaeque sententiae, quibus continuatio versuum nitatur.

Textui carminum criticum, qui dicitur, apparatum quam plenissimum addidi, ita, ut Bekkeri editio altera, novarum collationum cod. *A* a Schneidewino et van der Mey, codd. *OK* a Zieglero et Hartio et Hinckio institutarum ratione habita, textui constituendo fundamento esset, editiones virorum doctorum, quoad eius fieri poterat, respicerentur, emendationes coniecturaeque ex annalibus et diariis philologorum adiicerentur. Itaque neminem quidquam gravius in hac re desideraturum spero, quamquam haud ignoro in eiusmodi labore facile haec illa vel maximam nostram diligentiam effugere solere. Nec minus quae mihi ad interpretationem necessaria viderentur, et in prolegomenis et in notis attuli. Quare non vana fortasse erit spes hanc editionem quæstionem Theognideam propius ad diiudicationem admoturam aut, si minus, at aliis haud ingratum fore adminiculum, quo usi, si dis placet, rem ad finem perducant.

Aurelia Aquensi mense Julio anni MDCCCLXXIX.

J. Sitzler.

Addenda et corrigenda.

---

p. 20 Not. 82 lege 472 pro 427.
p. 49 Not. 7 adde: schol. ap. Geel. p. 226: τί δὲ ἐκώλυεν αὐτὸν ἐκ ταύτης μὲν εἶναι τῆς Μεγαρίδος, ἀπελθόντα δὲ εἰς Σικελίαν, ὡς ἡ ἱστορία ἔχει, γενέσθαι νόμῳ Μεγαρέα ἐκεῖ, ὡς καὶ τὸν Τυρταῖον Λακεδαιμόνιον.
p. 111 v. 919 in fin. adde τις.
p. 126 v. 1173 scribe ὦ pro ὧ.
in indice s. δῶρον adde: δῶρον περισσόν 1387.
„ „ s. Κ „ κόλπος 602.
„ „ s. Λ „ λαοφθόρος στάσις 781.
„ „ „ „ „ Ληθαῖον πεδίον 1216.
„ „ s. Μ „ μαλακὸν ξύλον 1194.

Prolegomena.

I.

Amplissimum inter poetas, quos Anthologia lyrica complectitur, spatium obtinet Theognis, cuius plus mille ducenti versus a veteribus traduntur. Quid igitur mirum, si viri docti hunc potissimum poetam sibi edendum atque explanandum elegerunt, præsertim cum, quantum poetarum lyricorum carmina non solum ad litteras Græcorum, sed etiam ad vitam moresque ac res gestas cognoscendas conferant, hodie inter omnes constet [1]? Et ediderunt Theognidem, ut alios omittam, Camerarius, Sylburgius, Kallius, Brunckius [2]), Gaisfordus [3]), deinde Im. Bekkerus et, qui optime de Theognidis reliquiis meritus est, Welckerus [4]), inter recentiores Orellius, Schneidewinus, Bergkius, Hartungus, Chr. Ziegler. Nec defuerunt, qui aut in emendando aut in interpretando poeta operam ponerent, quorum in numero est Schœmannus [5]), Heckerus [6]), Bergkius [7]), Leutschius [8]), Heimsœthius [9]), Herwerdenus [10]), Rintelius [11]), Weberus [12]), Gräfenhanus [13]). Sed cum hi viri docti omnes aut nimiam libris habuerint fidem aut nimio in edendis poematis arbitrio usi sint, non γλαῦκ' Ἀθήναζε [14]) ferre mihi videor, si integram quæstionem retractabo ac certa quadam ratione adhibita pro viribus diiudicationi propius admovere studebo.

---

[1]) Tyrtæum et Solonem memorasse sufficit; cf. præterea Welcker, Theognis, proleg. pag. XXXIX, 22. — [2]) poet. gnom. 1784. — [3]) poet. min. gr. I. 1814. II. 1815. — [4]) Theognidis reliquiae novo ordine disposuit, commentationem criticam et notas adiecit W. 1826. — [5]) schediasma de Theognide, Greifswald 1861. — [6]) Philolog. V. — [7]) Rhein. Museum N. F. III. — [8]) passim in Philolog. — [9]) emendat. Theognid. part. III. Bonn. — [10]) animadv. philol. ad Theognid. 1870. — [11]) de Theognide Meg. 1863. — [12]) cf. eleg. Dichter nebst Noten p. 536 sq. — [13]) Theogn. Theognideus 1827. — [14]) Aristoph. av. 302.

Atque omnibus, qui libros alicuius scriptoris edunt, mos est, ut aut quidquid de auctoris vita moribusque traditum est aut quantum ad intelligenda eius scripta satis videtur esse, præmittant. Quo a more mihi, qualis est natura atque indoles Theognidis reliquiarum, recedendum censeo. Nam cum fontes de vita Theognidis satis exigue fluant, in partem vocanda sunt carmina ipsa, quae quin omnia genuina atque a poeta ipso profecta essent, si extra dubitationem positum esset, omnia optime se haberent. Nunc vero cum multos versus subditicios esse inter omnes constet, priusquam ad poetae vitam illustrandam adhiberi possint, quæstio instituenda est, quae ipsius Theognidis sint quæque scriptorum aliorum. Consentaneum est igitur nos, antequam ad vitam enarrandam aggrediamur, de versibus quid statuendum sit, videre.

Quae de versibus Theognideis, qui genuini sint quique subditicii, suspicio est, ea ipsa hac, qua utimur, carminum mota est collectione, cuius de condicione viri docti ad unum omnes consentiunt. Et Joachim quidem Camerarius: φανερόν, inquit, ὅτι τὰ Θεόγνιδος ἔχοντα ἐπιγραφὴν ἔπη συναθροισμός τίς ἐστι ποιημάτων διαφόρων, περιαιρεθέντων δηλαδὴ ἐκ τῶν ἐκείνου ὅσα τινὸς αἰσχρολογίας ἔχεσθαι ἔδοξε καὶ ἀντὶ τούτων ἐμβληθέντων ἄλλων [15]). Item Schneidewinus: Disiecti membra poetae arguit primus obtutus: adeo fere nullo ligamento singulae elegiae vinctae sunt [16]). Nunc quidem carmina illa discerpta et cohortationibus ad Cyrnum intertexta leguntur, ut magnam quandam cladem sustinuisse videatur synagoge Theognidea [17]). Summa imis mixta habemus [18]). Neque aliter Schœmannus: prisca et genuina, inquit, Theognideorum carminum forma qualis fuerit, ex nullo eorum cognosci potest [19]). Illud tamen negamus fieri posse, ut ex hac quae hodie exstat farragine, cuius compilatori nullam eiusmodi collectionem praesto fuisse certissimum est, si quis eos versus, qui aut manifesto alieni sunt aut nihil de virtute bonisque moribus praecipiunt, omnes eliminet, ceteros autem probabiliore quodam sententiarum ordine disponat, aliquid veteris illius gnomologiae simile aut non nimis saltem ab eius similitudine abhorrens efficiatur [20]). Bergkius

---

15) cf. prolegom. pag. 83. — 16) præfat. ad Theognid. pag. 47. — 17) ibid. pag. 48. — 18) ibid. pag. 49. — 19) cf. schediasma de Th. pag. 6. — 20) ibid. pag. 7.

denique iudicat: Gegenwärtig liegt uns nicht etwa eine Sammlung der Elegien des Theognis vor, sondern wir haben es zu thun mit einer chaotischen Masse von Fragmenten, welche bald diesen, bald jenen Elegikern von Tyrtæus bis auf Euenus hinab und vielleicht noch weiter angehören, welche aus allem Zusammenhang herausgerissen sind, oft eine ganz andere Beziehung erhalten, mit völlig fremdartigen Bestandtheilen zusammengeschmolzen sind. Einen klaren Blick in den Zustand dieser Sammlung eröffnen uns die anderwärts vollständig erhaltenen Elegien jener Dichter, welche hier in dürftigen Resten bald da, bald dort auftauchen[21]). Bruchstücke und Trümmer sind es durchgehends, nur in größerem und geringerem Grade entstellt[22]). — Quibus cum iudiciis alii quoque viri docti consentiunt.

Sed quo testimonia virorum doctorum, cum ipsa collectio magna voce unius se esse poetae neget? An unum putas poetam tot versus aut eosdem aut paululum mutatos repetiisse, tot versus inter se pugnantes scripsisse, tam solute sententias inter se iunxisse? Quid quod huic collectioni satis magnus eorum versuum numerus inest, quos aliorum poetarum, ut Tyrtæi, Mimnermi, Solonis, esse aperte a veteribus traditum est[23])? Nonne hoc firmissimum nostrae sententiae argumentum est? Nam ut hi versus irrepserunt, sic alios aliorum poetarum receptos esse quominus putemus, quid est, quod obstet?

Sunt vero, qui veterum scriptorum afferant testimonia, quibus non genuinam esse hanc collectionem probent, veluti Schneidewinus, qui scribit: arguit (sc. disiecti membra poetae) testimoniorum fides vetustorum. Nam auctore Xenophonte apud Stob. Flor. LXXXVIII, 499. Gesn. constat initium duxisse Theognideorum collectionem, qualem illius ætatis homines versabant, ab eis versibus, quos nostri codices inserunt a vv. 183—190. Et vv. 237 sq. pristini συναθροισμοῦ eorum, quae ad Cyrnum scripta fuerunt, finem fecisse sagaciter viri docti perspexerunt[24]). Idem fere dicit Bergkius in ed. poet. lyric.[25]).

---

[21]) Rhein. Museum III. pag. 213. — [22]) ibid. pag. 220. — [23]) Exempla infra afferentur. — [24]) cf. præf. ad Theognid. pag. 47. — [25]) cf. adnot. ad Theognid. v. 183 sq.

At hæc recte se habere nego, etsi commendari videntur verbis Stobæi hæc scribentis[26]: Ξενοφῶντος (?) ἐκ τοῦ περὶ Θεόγνιδος. Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως· οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς περὶ οὐδενὸς ἄλλου λόγον πεποίηται ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀνθρώπων καὶ ἔστιν ἡ ποίησις [σύγγραμμα][27]) περὶ ἀνθρώπων, ὥσπερ εἴ τις ἱππικὸς ὢν συγγράφειεν περὶ ἱππικῆς. Ἡ οὖν ἀρχή μοι δοκεῖ τῆς ποιήσεως ὀρθῶς ἔχειν· ἄρχεται γὰρ πρῶτον ἀπὸ τοῦ εὖ γενέσθαι· ᾤετο γὰρ οὔτε ἄνθρωπον οὔτε τῶν ἄλλων οὐδὲν ἂν ἀγαθὸν εἶναι, εἰ μὴ τὰ γεννήσοντα ἀγαθὰ εἴη· ἔδοξεν οὖν αὐτῷ παραδείγμασι τοῖς ἄλλοις ζώοις χρήσασθαι, ὅσα μὴ εἰκῇ τρέφεται, ἀλλὰ μετὰ τέχνης ἕκαστα θεραπεύεται, ὅπως γενναιότατα ἔσονται. δηλοῖ δ'ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν· Κριοὺς κ. τ. λ.[28]) ταῦτα τὰ ἔπη λέγει τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐπίστασθαι γεννᾶν ἐξ ἀλλήλων κἆτα γίγνεσθαι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων κάκιον ἀεὶ μιγνύμενον τὸ χεῖρον τῷ βελτίονι. οἱ δὲ πολλοὶ ἐκ τούτων τῶν ἐπῶν οἴονται τὸν ποιητὴν πολυπραγμοσύνην τῶν ἀνθρώπων κατηγορεῖν καὶ ἀντὶ χρημάτων ἀγένειαν καὶ κακίαν ἀντικαταλλάττεσθαι εἰδότας[29]), ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄγνοιαν κατηγορεῖν περὶ τὸν αὐτῶν βίον.

Nam huius loci auctor, quisquis est, — non enim Xenophontem fuisse pro certo affirmaverim — omnem Theognidis ait in vita moribusque hominum versari poesin. Pertinet igitur ad philosophiam atque ad eam partem, quae ἠθικῆς nomine appellatur. Atqui ut omnes philosophos principium rationemque, unde exorsi disciplinam suam quasi exstruant, habere oportet, ita huius poesis, quae tota in philosophia versatur, auctor hominum genus atque originem repetit, quo præcepta sua fundet; videntur enim ei boni, qui a bonis creentur, qui a malis, mali, id quod bestiarum exemplo probatum it, ut versus allati docent. Atque hoc totius fundamentum poesis Stobæi auctor ἀρχήν vocat, quae vox et «initium» et «principium» significat[30]) sæpissimeque a philosophis usurpatur[31])

---

[26]) cf. l. l. — [27]) glossema esse videtur desumptum ex sequenti συγγράψειεν. — [28]) cf. Theogn. 183—190. — [29]) ὡς ἀντὶ χρημάτων α. κ. κ. ἀντικαταλλάττεσθαι εἰωθότων legendum esse videtur Bergkio ad h. l.; ego pro εἰδότας coniicio αὐτούς, ut καὶ . . . . αὐτούς sit ἐπεξήγησις vocabuli πολυπραγμοσύνην. — [30]) „initium“ constat id significare, quod primum est, sed re subsequenti tollitur; „principium“ rem primam, quae eadem subsequentium causa est. — [31]) cf. Diog. Lært. procem. 13. 20. Thales I, 1, 27:

item atque a Latinis «principium»[32]): quod quidem fundamentum ut a more ac consuetudine antiquorum abhorreat, tantum abest, ut sæpius maximeque in civitatibus Doricis in usu fuerit, quae hac potissimum re continebantur[33]); idemque toti Theognidis poesi subiectum esse, ubivis in libro videbis. Igitur auctor, quem Stobæus exscripsit, nihil aliud nisi sibi quoque illud poetae principium probari atque placere dicit.

Hac loci interpretatione admissa iam omnia optime se habebunt; nam et verba ἀρχὴ τῆς ποιήσεως apto eoque proprio sensu dicta sunt neque verba δηλοῖ δ'ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν, quae, si ἀρχὴν τῆς ποιήσεως primam elegiam interpretaris, valde mira sunt, — certe enim φησὶ γάρ vel simile quid exspectabas —, quidquam habent offensionis. Nec minus difficultas, quae eadem interpretatione probata in verbis ἡ οὖν ἀρχή μοι δοκεῖ τῆς ποιήσεως ὀρθῶς ἔχειν inest, remota est. Annon mirandum est, si auctor, cuius verba Stobæus asservavit, primam sibi dicit probari elegiam, quasi omnes reliquae ei displiceant? Accedit, quod hac demum, quam nos dedimus, loci interpretatione accepta controversia illa, quae auctorem inter aliosque Græcos intercessit, clara rectaque luce offulgetur. Quae cum ita sint, omnis illa de alio, qui Xenophontis ætate fuisse perhibetur, ordine virorum doctorum sententia concidit; nam ἀρχὴν τῆς ποιήσεως, quem ad modum nos accipimus, prima statim elegia enarratam atque expositam fuisse non necesse est[33a]).

ἀρχὴν δὲ τῶν πάντων ὕδωρ ὑπεστήσατο, quod Vitruvius vertit: omnium rerum principium aqua. Anaximand. II, 1, 1. Anaximand. II, 2, 1. Suidas s. v. cf. præterea Demosth. olynth. 2, 10. — [32]) Cicero eodem sensu ac significatu „initia“ habet cf. Academ. poster. I, 7, 26. 11, 39. — [33]) cf. Alcæum 41: χρήματ' ἀνήρ, πενιχρὸς δ'οὐδεὶς πέλετ' ἐσλὸς οὐδὲ τίμιος. Pind. Tyth. 8, 62: φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα. Aristot. pol. I, 6 (Bekk.): τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ περὶ εὐγενείας· αὐτοὺς μὲν γὰρ οὐ μόνον παρ' αὐτοῖς εὐγενεῖς, ἀλλὰ πανταχοῦ νομίζουσιν. — — ὅταν δὲ τοῦτο λέγωσιν, οὐδενὶ ἀλλ' ἢ ἀρετῇ καὶ κακίᾳ διορίζουσι τὸ δοῦλον καὶ ἐλεύθερον καὶ τοὺς εὐγενεῖς καὶ τοὺς δυσγενεῖς· ἀξιοῦσι γάρ, ὥσπερ ἐξ ἀνθρώπου ἄνθρωπον καὶ ἐκ θηρίων γίνεσθαι θηρίον, οὕτω καὶ ἐξ ἀγαθῶν ἀγαθόν· ἡ δὲ φύσις βούλεται μὲν τοῦτο ποιεῖν πολλάκις, οὐ μέντοι δύναται. Horat. IV, 4, 29: Fortes creantur fortibus et bonis; | Est in iuvencis, est in equis patrum | Virtus; neque inbellem feroces | Progenerant aquilae columbam. — [33a]) cf. etiam

Neque plus ex Platonis[34]) colligi potest loco, quo alii[35]) utuntur, ut illius atque huius ætatis carminum Theognideorum ordinem diversum fuisse comprobent.

Sed etiamsi hac disputatione argumenta, quae viri docti ex aliis scriptoribus sumpserunt, futilia esse cognoverimus, aliud tamen restat, quo diversitas huius, qui nunc exstat, atque ipsius Theognidis libri luculentissime probari nobis quidem videatur, rationem dico, qua alia alia excipiant poematia. Et de hac quidem carminum nectendorum ratione iam Welckerus egregiis suae editionis prolegomenis[36]) disseruit aliique secuti sunt[37]). Nuper hanc rem accurate tractavit Fr. Nietzsche in Mus. Rhen. XXII pag. 161 sq., qui repetitionibus maxime pressis totam, quae exstat, collectionem confectam esse putat singulorum similitudine verborum carmine carmini ab aliquo adnexo. Cui suo iure adversatur Fritzsche in Philol. XXIX pag. 526 sq., qui, Nietzschii sententia ut stet, nimiis repetitionibus opus esse sæpiusque carmina, quae simillima habeant verba, non iuxta se posita, sed aliis paucis separata legi demonstrat. Accedit, quod Nietzschius sæpe nimis consueta ac communia verba ad nexum faciendum adhibere cogitur. Quae cum ita sint, ad hanc quæstionem, quae quidem maximi in hoc poeta momenti est, recurrere atque, quid ipse sentiam, exponere non alienum putavi.

Atque huius quidem coniunctionis cardo qua in re vertatur, nec difficile est dictu et ab aliis aliis quoque in scriptoribus observatum est[38]). En habes rem omnem! Sententiae ac singula poematia nectuntur similitudine et verborum et rerum; nec vero similitudine tantum, sed etiam diversitate rerum contrariarum;

Leutsch. Philol. XXIX pag. 519 sq., qui Stóbæi locum ex diversis fragmentis conflatum esse et ποίησιν poema significare ratus omnia, quae v. d. inde consequi voluerint, denegat: Xenophontis locus non est. — Cum nostra interpretatione consentire videtur van der Mey, studia Theognidea, pag. 6: Xenophon tantum ad rem, quae Theognideae poesi subjecta est, animum attendit. — [34]) cf. Men. pag. 95 D c. 36; cuius loci de interpretatione cf. infra, ubi de Platone agemus. — [35]) cf. e. g. Bergk. ad v. 435. — [36]) pag. 105 sq. — [37]) cf. Schneidew. præf. pag. 52: incerto casui tantum concessum fuit iuris, ut, qui mos fuit veterum Grammaticorum, ex similitudine litterarum fragmina iuxta collocata appareat, cf. etiam van der Mey. — [38]) Kœchly in Hesiodi oper. et di. Hand. observ. crit. in Catull. pag. 18.

quid quod etiam versus adduntur, qui iudicium quoddam de rebus præcedentibus ferre videantur? Quae quidem iungendi ratio non passim, sed ubique per totum librum æque reperitur. Pauca carmina maximeque, id quod bene animadvertas velim, Cyrni nomine insignita ut interdum sine iunctura posita videntur, ita alia ex eis apta sunt; non nunquam etiam simillima longiore separantur intervallo; id quod iam videbimus.

Librum Theognidis constat initium cepisse a versibus 19—22[39]), quippe quibus signum, quo Theognidis poemata agnosci possint, prodatur[40]). Quibus præmissas vides invocationes deorum atque preces; quae cur ab auctore huius sylloges primo loco positae sint, in aperto est: ab Jove principium. Neque obscurum est, cur Apollinem invocet, ut qui artium litterarumque antistes deusque tutelaris sit atque Alcathoi, Megarorum conditoris, auxiliator[41]) (1—4). Apolline autem invocato non iam mirum est, quod versus 5—10 additi sunt, qui ex hymno in Apollinem Delium scripto desumpti videntur. Eadem ratione sequitur Diana, Apollinis soror, filia Latonae (11—14); cui, ut chorus expleatur, subiunguntur (15—18) Musae et Gratiae, quae ut in Apollinis et Dianae comitatu esse solent, ita ipsae litterarum deae perhibentur.

Versus igitur 19—22, ut id repetamus, totius libri initium fecerunt; qui cum Cyrni nomine insigniti sint, alii et ipsi ad Cyrnum scripti adiunguntur; quorum prioribus (27—38) admonitiones præceptaque de vita bene instituenda et de sociis recte eligendis ita dantur, ut rei publicae ratio habeatur; posterioribus (39—60) de rei publicae statu ac condicione agitur. 61 sq. adduntur propter Πολυπαΐδη (57. 61) et ἀπάτας (67), quae quidem vox ad antecedens ἀπατῶσι (59) refertur. Quibus versibus (61—68) quae sententia exponitur, fidem aliis hominibus in rebus gravibus haberi non posse, ea vv. 69—76, qui præterea verbis inter se cohærent, continuatur. Vv. 69 sq.: μήποτε et μηδένα (61), σπουδαῖον πρῆγμα et χρῆμα σπουδαῖον (65). 73: πρῆξιν et πρῆγμα (70). 75: παύροισιν et παῦροι (74).

Vv. 77—94 cum præcedentibus copulati sunt; sed eidem no-

---

[39]) cf. Bergk. ad v. 27. — [40]) de interpretatione horum versuum cf. infra. — [41]) cf. Theog. 773 sq.

vam inferunt sententiam, quae usque ad v. 132 pertractatur, præcepta dico de amicitia observanda. 77: πιστός et πίσυνος (75) et πιστός (74). 79: παύρους et παύροισιν (75), πιστούς (80) et πιστός (77). χαλεπῇ διχοστασίῃ (78) et χαλεποῖς πρήγμασι (80). 83: τούτους οὐ χ' εὕροις et παύρους εὑρήσεις (79). 87: πιστὸς ἔνεστι νόος. 91 [42]): γλώσσῃ διχ' ἔχει νόον cf. 87. 95: ἑταῖρος (95. 91), γλώσσῃ (91. 96). 101: φιλῆσαι (89) et φίλος (95. 97). 105: δειλούς et δειλός (102). 113: κακὸν ἄνδρα φίλον et κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι (101) [43]). 115: ἑταῖρος et φίλος (113). 117: propter sententiae similitudinem cum vv. sq. 119: κιβδήλοιο et κιβδήλου (117); ceterum 117 sq., c. 119 sq. iungendi videntur. 131—2 parentes bonos infidis amicis opponunt.

Versus 129—130, qui nomine Πολυπαΐδη cf. Κύρνε (120) cum prægressis cohærere videntur, transitionem faciunt ad aliam partem, qua de deis, «auctoribus malorum ac bonorum», agitur, qui «malis» quoque divitias donant, recusant virtutem (133—218). Atque 129—130 adscripti sunt ad vv. 133 sq., ut qui rem inde consectariam contineant. 143 sq. iunguntur vocabulis οὐδείς cf. 133, ἀθανάτους cf. θεοὶ (134); præterea inest nomen Πολυπαΐδης; ceterum ad vv. 145 sq. adscripti videntur. Idem valet de vv. 145 sq., qui præterea sententiam proferunt similem. 149: ἀρετῆς cf. 147. 151: θεὸς κακὸν ὤπασεν ἀνδρί cf. 149. 153: ὕβριν cf. 151. 155 sq. non cohærent nisi fortasse verbis: πενίῃ et ἀχρημοσύνῃ cf. κόρος et ὄλβος. 159: μήποτε cf. 155. 161 eiusdem sunt argumenti et c. 160 iungendi. 165: νόσφιν δαίμονος cf. 161 sq., præterea πενίῃ et πενιχρός cf. 155 et οὐδεὶς ἀνθρώπων (159/160). 167: ὄλβιος οὐδεὶς ἀνθρώπων cf. 165. 169: θεοί cf. δαίμων (161 et 166). 173: πενίῃ cf. 165, aut non cohærent, ceterum cum his coniungendi sqq. 183: Κύρνε cf. 181 similisque argumenti. 191: γένος-μίσγεται cf. 190. 193: χρήμασι cf. 186. 197: χρῆμα. 209: non coniuncti. 211: κακόν cf. ἀνιηρότατον (210). 213: φίλους cf. 209. 215: ὀργήν cf. 214.

Versus, quos supra tractavimus, priorem quae hodie exstant, carminum Theognideorum partem appellari licet, quae ab altere

---

[42]) 91 sq. a 90 seiungendi et cum 93—94 coniungendi; v. 86 continuant; item 95 sq. cum 97—100 iunxi. — [43]) ceterum 100—114 unum carmen videtur.

eo distinguitur, quod hac pluribus versibus eadem sententia continuatur, illa poematiis singulis singulae res absolvi solent, paucis, de quibus suo loco disputabimus, versibus exceptis. Ac qui hanc partem incipiunt versus 219—220, non coniuncti sunt. 221 referuntur ad 213 sq. cf. ποικίλα. 227: ἀφροσύνη (230) cf. 221 et 223. 233: sine iunctura, nisi forte putas vinculum esse vocabulum κενεόφρονι cf. ἀφροσύνη (230). 235: Κύρνε. Sequuntur 237—38: vv. 239—41 ad αὐλός (235) referuntur; Κύρνε 247 et 253 cf. 234. 255: τυχεῖν cf. 253; præterea sententia similis atque antecedentium: τερπνότατον, τοῦ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν. Idem valet de 257 deque 261: παιδὶ τερείνῃ cf. 257: ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη. 267 causam antecedentium (261 sq.) afferre videntur: paupertas despecta est. 271: τῶν πάντων δὲ κάκιστον etc. cf. 270 et 277: paupertas summum malum est; sed qui hos versus addidit, haud scio, an versus 261 sq. respexerit ita, ut iudicium de puella parentibus non obœdiente sibi ferre videretur. 279: κακόν et κακῶς cf. 273, aut non cohærent. 283 sq.: τιθεῖν cf. 282. 289 sq. non cohærent. 293 sq. cum præcedentibus iungendi videntur. 295 aut exemplum ad v. 291 sunt, aut propter συμποσίῳ (298) cf. κρέα δαίνυται (293) additi. 299: non cohærent.

Versus 301 sq. et 303 sq. ita prægressis appositi esse videntur, ut generale quoddam præceptum inde derivent. 305: κακοί et ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν cf. 300, 309 ex 306 sq. apti sunt, quibus convivii notio subest cf. 31 sq.; ceterum εὔφρων et καρτερός cf. 301. 313: ἐν μὲν μαινομένοις cf. ἐν μὲν συσσίτοισιν 309. 315: non cohærent cum antecedentibus, sed cum sequentibus. 319: ἔμπεδον αἰεί cf. 317 et πλοῦτον (321 et 315). 323—346, qui ipso nomine Κύρνε cum præcedentibus et inter se iunguntur, haec præterea vincula habent. 329: θεῶν cf. 328. 331: ἥσυχος ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν cf. βραδὺς εἷλεν διώκων (329). 333: non cohærent; item 335 et 337. 341: ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι-δὸς δέ μοι cf. Ζεύς μοι δοίη τίσιν (337). 351 sq., haud scio, an propter paupertatis notionem, quae in vv. 346 sq. inest, additi sint; præterea φιλεῖς cf. 337. 355: non cohærent; 355—362 nomine Κύρνε inter se cohærent et iungendi videntur. 363: τῖσαί νιν cf. 362. 365: γλώσσῃ etc. cf. εὖ κώτιλλε (363). 367: νόον cf. 365. 371 sq. sine iunctura cum prægressis videntur. 373: φίλε

(372) et νόον cf. 367. 381 sq. adnotatio alicuius de antecedentibus esse videntur. 383 sq. vv. 373—380 continuant. 393: πενίῃ cf. 384 sq. etc. 399 sq. cum 393—398 iungendi sunt.

Vv. 401 sq. sequuntur propter v. 404, quocum cf. 386. 407: ἥμαρτες cf. 404 et φίλτατος cf. 399 et γνώμης cf. νόος (395). 409: vinculum non video. 411 cf. 409; vide præterea 410 et 412. 413—414 cum 415 sq. iungendi videntur; δύναμαι et ἑταῖρος cf. 411 et 412. 419: δύναμιν cf. 415. 421: γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται cf. σιγῶ (420). 425: non cohærent cum antecedentibus, sed cum sequentibus. 429: φῦσαι cf. φῦναι (425). 439: νόον cf. 435; ceterum aliquis hos versus de prægressis adnotasse videtur. 441: non cohærent; nisi forte ἐσθλόν et κακόν vincula sunt cf. 431. 447 sq. sententia antecedenti contraria: ego omnibus in rebus perfectus sum, qua de magniloquentia aliquis vv. 453 sq. adscripsisse videtur. 457 sq. aut ad vv. 441 sq. aut ad 453 sq. adscripti esse possunt; cf. præterea οὔ τοι et οὐδείς (441). 461: νόον cf. 454 et 435; ceterum 461—462 quasi iudicium de vv. 457 sq. ferunt. 463—464 prægressis contrarii sunt: noli moliri difficiliora — difficilioribus rebus gloriam assequeris; præterea χρῆμα cf. 462. 465 sq. quasi explicant verba: χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔπι (464). 467: μηδένα cf. 461; præterea sententiam vv. 465—466 illustrant. 497 sq. similis sunt argumenti. 499: ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον cf. 497—498.

Sed haec hactenus; nam eadem cura et diligentia totum librum persequi longum est ac non necessarium, eoque minus, quod intelligentibus satis superque de versuum in Theognide nectendorum ratione persuasisse mihi videor, incredulos vero ne pluribus quidem verbis adducere possum, ut credant. Satis est adnotasse eandem rationem per totum librum valere neque alteram partem, quae titulo ἐλεγείων β inscripta codice A servatur, exceptam esse. Ceterum in ipso Theognidis libro eas voces sententiasque, quae nexui inserviunt, propriis litteris distinxi, ut omnes facile videre possint, quid quoque loco mihi videatur. Etenim aut omnia me fallunt aut compositio libri quaestioni, quam instituimus, summi momenti est; nam recte progredientes inde concludere possumus, qua ratione quoque tempore hic liber confectus sit ac qui versus a Theognide facti sint, qui ab aliis.

Et primum quidem librum, qualis nunc est, a Theognide non profectum esse, non dubium videtur, quin omnibus ex eis, quae supra disputavimus, satis pateat. Potius aliquis primo obtutu putaverit eiusmodi collectionem ab eo institutam esse, qui sententias undique collectas ea, quam supra indicavimus, ratione in unum quasi corpus redegerit. Neque Theognidis nomen, quo hæc collectio inscribitur, obstet, cum magna versuum pars ex hoc poeta sumpta esse videatur, ut quasi fundamentum totius sylloges sit Theognidis poesis. A potiori autem, ut aiunt, denominationem fieri, aliis quoque in scriptis videmus[44]). Nec viri docti refragentur, qui ad unum omnes, ni fallor, hoc modo collectionem, quae nunc exstat, confectam esse consentiunt[45]), dissentiunt in quæstione, unde ille homo versus sumpserit.

Sunt enim, qui illum sine ullo Theognidis libro hanc syllogen conscripsisse putent[46]). At satis magna Theognidis versuum copia quin insit, ex eis, quae supra diximus, non est, quod dubitemus. Unde tandem sumptos eos esse existimabimus nisi ex ipso Theognide? Ex aliis, inquies, scriptoribus ei transscripti sunt. At qui sunt isti scriptores? Certe magnopere mirandum est, quod nunc eiusmodi scriptores non exstant. Præterea pulcher superiorum ducentorum versuum ordo[46a]) cum insequentibus versibus comparatus vix cum ista sententia consentire videtur.

Sed alii putant, etsi Theognidis liber adhibitus sit, tamen hanc syllogen esse consarcinatoris et epitomatoris, qui omnibus,

---

[44]) cf. Schœmann. pag. VII: Et quod in scenicorum sententiis collectis factum videmus, ut versiculi e pluribus excerpti omnes ab unius, qui maiorem numerum præbuisset, nomine Menandri appellantur, idem etiam in elegiacis factum esse, ut Theognidis dicerentur, quorum maior tantum pars ex hoc, non pauci autem loci ex aliis sumpti essent, perquam credibile est: — Vide præterea P. Syri sententias. — [45]) ibid. pag. IV: Nimirum omnem hanc collectionem non sana quadam et severa ratione critica confectam esse manifestum est, sed institutam ab aliquo veterum poetarum studioso, qui quidquid ubique Theognideum ferri videret, nullo certo ordine, sed ut quidque occurrisset, fere ad modum eorum, qui hodie Alba quae dicuntur sibi conscribunt, in chartas coniiceret, non anxie de singulorum auctoritate sollicitus, neque aliena quaedam, modo ceteris non absimilia, adscribere veritus; cf. Schneidew. pag. 51. — [46]) cf. Welcker proleg. pag. 102. Schœm. sched. pag. IV. — [46a]) cf. infra.

quae ad vitam moresque Theognidis pertinerent, resectis aut in brevius redactis sententias potissimum per Theognidis carmina sparsas collegerit; aliena quoque haud pauca quin receperit compilator, non dubitari posse, præsertim cum liber ipse locuples eius rei testis sit [47]). At hæc coniectura ne nobis prorsus probetur, id obstat, quod, quamquam nonnulla intercidisse negari non debet, tamen, ut Bernhardy in historia litteraria Græca adnotat [48]), nimiae eiusmodi res in reliquiis insunt, quas, si auctori in collectione instituenda illud consilium fuisset, non verisimile est irrepturas fuisse.

Quae cum ita sint, nobis constare videtur in hac, quae nunc exstat, carminum collectione conficienda librum Theognidis adhibitum fuisse, ita tamen, ut plures versus magis casu ac fortuito quam certa quadam ratione omissi essent. Namque ut carmina in brevius redacta esse probetur, illud adferri non potest, quod nomen Κύρνε sæpius in versibus continuis repetitur aut connexus sententiaque versuum aliorum alios subsequentium obscura est, cum id alio quoque modo explicari possit [49]). Utique vocabulum Κύρνε sæpius iteratum, non video, quid habere possit offensionis, ut omittam, quam non verisimile sit auctorem, quisquis fuit, tantum dedisse operae, ut versus in arctius redigeret [49a]).

Sed ita quæstio nondum ad finem perducta est; neque enim quemquam puto libro accuratius perlecto existimaturum hanc collectionem ab uno aliquo scriptam esse [50]); cui opinioni omnia repugnare videntur: diversus prioris ac posterioris partis ordo, magna poematum receptorum dissimilitudo, multae earundem sententiarum aut eisdem aut paululum mutatis verbis repetitiones, denique res

---

[47]) cf. Bergk. Rhein. Museum III pag. 221: der Epimator hat alles Persönliche abgestreift und nur die Summe allgemeiner Gedanken und Vorschriften zurückgelassen, also besonders Anfang und Ende der Elegieen, weil hier der Grundgedanke am entschiedensten hervortrat. — Rintelen pag. 41: Qui ordinem (collectionis) immutavit, pro libidine nonnulla omisit, id quod exemplis iam comprobavi. — Schneidewin. præf. 51. — Hertzberg in Prutz Litterat. hist. Taschenbuch p. 388 sq. — [48]) cf. Theognidem. — [49]) cf. Bergk ad vers. 27. — [49a]) Idem Leutsch Phil. XXIX p. 668. — [50]) cf. Rintelen p. 41: Verum idem (auctor) mihi quidem non unam tantum huius generis collectionem ante oculos habuisse videtur, sed duas vel plures etiam, unde nonnulla mutuatus est.

contrariae ac versus iudicium vel adnotationem quandam de antecedentibus continentes; quibus omnibus rebus, ni fallor, certe plures huius collectionis fuisse auctores coniicere cogeremur, nisi alia, qua hæc collectio confecta sit, ratio multo magis commoda atque in promptu esset.

Theognidis poematis antiquis temporibus magistros ad pueros in schola instituendos usos esse ut a veteribus scriptoribus traditum [51]), ita a viris doctis sæpe dictum est [52]). Quare amplioris de hac re disputationis operae optimo iure supersedere possumus; præstat quærere — id quod ab omnibus adhuc omissum videtur — num quid usus scholasticus ad Theognidis carmina immutanda et corrumpenda contulerit, num hoc fortasse modo corrupta, quam nunc præbet, condicio eius explicari possit.

Et qualem quidem fortunam Theognis in scholis expertus sit, quis est, quem fugiat? Videri licet ex Hesiodo, quem et ipsum «pueros elementa docentem occupavit balba senectus». Nonne libri, qui ἔργα καὶ ἡμέραι inscribitur, ordo turbatissimus, non eadem, quam supra in hac collectione demonstravimus, ratione sententiae sententiis assutae sunt ac continuantur [53])? Similis fuit sors aliorum, quibus magistri in scholis utebantur, librorum sententiarum, veluti Publilii Syri et Senecae [54]). At, inquies, Homerus in scholis versatus [55])

---

[51]) cf. Isocr. ad Nicocl. 43 p. 23: σημεῖον δ᾽ ἄν τις ποιήσαιτο τὴν Ἡσιόδου καὶ Θέογνιδος καὶ Φωκυλίδου ποίησιν· καὶ γὰρ τούτους φασὶ μὲν ἀρίστους γεγενῆσθαι συμβοόλους τῷ βίῳ τῷ τῶν ἀνθρώπων, ταῦτα δὲ λέγοντες αἱροῦνται συνδιατρίβειν ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις μᾶλλον ἢ ταῖς ἐκείνων ὑποθήκαις. — Plutarch. de princ. phil. p. 777 c: τουτὶ μὲν ᾔδειν πρὶν Θέογνιν γεγονέναι cf. Gell. N. A. I, 3, 19: hoc profecto nemo ignoravit, et priusquam Theognis, quod Lucilius ait, nasceretur. — Div. Chrysost. erat. 2, 3: ἴσως δέ τινα αὐτῶν (sc. poetarum) καὶ δημοτικὰ λέγοιτ᾽ ἄν συμβουλεύοντα καὶ παραινοῦντα τοῖς πολλοῖς καὶ ἰδιώταις, καθάπερ οἶμαι τὰ Φωκυλίδου καὶ Θεόγνιδος· ἀφ᾽ ὧν τί ἂν ὠφεληθῆναι δύναιτο ἀνὴρ ἡμῖν ὅμοιος (i. e. rex). — Cyrill. c. Julian. VII, pag. 224 Spanh. de Theognidis, Phocylidis, Isocratis, versibus concedit eos esse: χρηστομαθῆ, ψιλὰ καὶ κεκομψευμένα, ὁποῖά περ ἂν καὶ τίτθαι κορίοις καὶ μὴν καὶ παιδαγωγοὶ φαῖεν ἂν νουθετοῦντες τὰ μειράκια. — [52]) cf. Schneidew. præf. 51. Rintelen pag. 34. — [53]) cf. editionem a Kœchly curatam, ubi voces copulantes distinctis litteris expressas vides. — [54]) cf. Teuffel, histor. litt. Rom., I edit., pag. 349, 3. — [55]) Vetustissimum testimonium est Xenophanis ap. Herodian. in Cram. Anecdot. Ox. III, 296. Dracon. p. 33.

neque immutatus corruptusve est? Istud quidem verum, sed in Homero res aliter se habet atque in scriptoribus, quos diximus; is enim poeta non solum omnium notissimus — multi enim inde ab antiquissimis temporibus eius versus memoria tenebant [56]) — publicisque exemplaribus ab omni immutatione tutissimus erat [57]), verum, id quod gravissimum est, non singulas sententias tradit, sed res gestas, quas immutari difficilius est.

Quae si recte animo reputaveris, non iam dubium tibi erit, quin Theognis, pariter atque Hesiodus et sententiae Latinae, faciem, qualem nunc gestat, in scholis acceperit, «ut nec pes nec caput uni reddatur formae». Atque hæc coniectura, quae illorum exemplorum ratione habita per se haud improbabilis videtur, argumentis quoque fulciri potest. Primum enim valde mirum est, quantopere codices in numero versuum, quos exhibent, inter se differant, cum alii fere alium habeant numerum, veluti Mutinensis 1389, unus e Palatinis 64 [58]). Etiam scriptores veteres, ut Athenæus, plures, quam in codicibus insunt, versus noverunt. Id optime ex usu scholastico Theognidis explicari posse videtur, cum, ut Schœmannus l. l. dicit, collectionem alii modo totam modo aliquam eius partem descripserint, pro suo quisque lubitu et consilio. Hæc scribenti Schœmanno scholae non in memoriam venit, sed ibi hæc maxime usu venire quis non videt?

Aliud nostrae sententiae idque gravissimum argumentum ex ipsa natura atque indole huius collectionis, qualem supra adumbravimus, desumi potest: quae eiusmodi est, ut aliter vix ac ne vix quidem intelligi possit. Omnem enim rem nobis ita animo fingimus. Eos, qui primi Theognide usi sunt, poetae carmina habuisse aut omnia aut plurima consentaneum est [59]). Cum vero libri nondum essent, sed magistri pueris versus dictarent docerentque oporteret [60]), factum est, ut ab aliis alii versus, qui institutioni aut

---

56) cf. Athen. 14, p. 620. b. — 57) cf. Wolf, proleg. in Homer. XXIII, 29. — 58) cf. Schœm., sched. p. 4. — 59) Bergk, Mus. Rhen. III, epitomatorem sive diasceuasten putat nostram syllogen ex ipso Theognide excerpsisse. — 60) cf. Plato legg. VII, pag. 811, D et E: ἀδελφὰ τούτων τῶν λόγων μὴ μεθιέναι τρόπῳ μηδενί, γράφεσθαι δὲ κ. τ. λ.; sed plerumque magistri discipulis libros dederunt cf. Plat. Protag. p. 325 E et 326 A. Omnino magistri antiquitus etiam librarii fuerunt cf. Plut. Alc. 7. Aelian. v. h. 13, 38; qui

non necessarii aut non apti putarentur, omitterentur, alii, qui aut verbis aut sententiis similes aut contrarii pueris aliqua ratione prodesse viderentur, aliunde reciperentur in contextum atque adderentur [61]). Neque a more consuetudineque scholae abhorrent ei versus, quos iudicia quaedam de rebus antecedentibus ferre vidimus; constat enim inter omnes versus melius firmiusque memoriae inhærere quam pedestrem orationem [62]). Itemque mos scholae tulit, ut et magistri et discipuli versus ipsi facerent poetae versus imitantes [63]), qui sæpius in contextum recepti esse videntur. Denique in schola necesse est, si qua poeta similia aut inter se repugnantia dixerit, ea inter se conferri et pueris explicari [62]); quos quidem versus in margine a magistro (aut discipulo) adscriptos esse non veri dissimile videtur. Ad hæc cf. in universum Plut. de aud. poet.

Ita factae sunt illae omissiones et aliena additamenta, ita mira illa coniunctio sententiarum, id quod, ut ad hanc rem recurramus, eo potissimum confirmatur, quod et certa quædam carmina sine iunctura sunt et quasi cardines, quibus versus a magistris additi vertuntur, et versus eadem vocabula continentes sæpius non statim alii alios excipiunt; hi enim a magistris ad marginem adscripti postea non semper suo loco, pauci quidam etiam ante versus, ad quos adscripti erant, in textum recepti sunt, ut v. 315 sq. 425 sq. alii, — ita multae aut eorundem aut paululum mutatorum distichorum repetitiones, ita denique tota versuum Theognideorum collectio, quae certe ita comparata est, qua pueri Græci omnibus virtutibus, i. e. καλοκἀγαθίᾳ, imbuti sint [64]). Neque cur Theo-

mercede quadam libros commodabant aliis cf. Diog. Lært. III, 66, quos ipsi scripsisse videntur; quid, quod alii libris negotiati sunt? cf. Suidas s. v. λόγοισιν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται. Postea librorum scriptores et venditores exstiterunt, quos Aristomenes et Cratinus comici primi vocant cf. Pollux VII, 211. Ita libri magis magisque divulgati sunt et bibliothecae institutae a singulis cf. Diog. L. IX, 40. Athen. I. p. 3 a. Strabo XIII, 54. Xenoph. Mem. 4, 2, 1. I, 6, 14. Anab. VII, 5, 14. Sed alii servos libris scribendis habebant, ut Euripides Cephisophontem cf. Vit. Eurip. et Aristoph. Ran. 945. 1048. 1452; cf. præterea Gell. N. A. II, 18. — [61]) cf. Plato legg. VII, 810 E et 811. — [62]) Simile quid cf. Plat. legg. VII, 811 E. — [63]) cf. Plutarch. de aud. poet. 2, p. 16; similes res est in oratoribus, quorum in orationes multae exercitationes scholasticae irrepserunt cf. e. gr. Demosth. or. XXIX, 47 sq. c. or. XXVII, 55 sq.; XXIX, 44 sq. c. XXVII, 44 sq. — [64]) cf. Aeschin. c. Chesiph. 73. Isocr. ad Nicol. 3, 15.

gnidis libri altera ab altera parte differat, in obscuro est; namque non tam initia libri quam insequentes partes corruptelis scholasticis obnoxiae esse et additamentis augeri solent, præsertim cum, quo longius progrediuntur, eo plus repetendae materiae magistris præbeatur. Accedit, quod alterius partis argumentum non æque generale fuisse videtur eoque minus ad scholae usum et magis ad magistrorum mutationes accommodatum. Sed etiam nunc, ut infra videbimus, ordo quidam sub vasta disturbatione latet [64a]).

Hoc modo cum paulatim novus ac non ubique idem Theognis confectus esset, is «ita evaluit, ut ab omnibus librariis cum religione propagaretur» [65]). Verus Theognis mox oblivione obrutus est atque, cum omnes Theognidem scholasticum verum genuinumque putarent, neglectus periit: scholasticus ad hæc tempora mansit. Sed ut Theognidem, ita alios poetàs in scholas admissos esse inter omnes constat [66]), quamquam postea — nulli enim præter Hesiodem extare videntur — a Theognide, qui ferebatur, magis magisque expulsi et oblitterati esse putandi sunt. Qui libri cum similis fere ac Theognis naturae indolisque essent, quid mirum, si in duobus pluribusve idem versus recepti erant? Atqui inde postea de auctoribus versuum dubitationes, quae satis multae sunt, oriri potuerunt. Eo pertinent, quae Rintelenius [67]) ad v. 147 adnotat: qui versus usu demum in proverbium tritissimum abiisse videtur, quod Aristotelis tempore haud dubie pueri in scholis ediscebant cf. Michael Ephesium ad h. l. [68]), quae dubitatio de auctore facillime oriri potuit, si utriusque poetae versus uno libro coacti erant, ita ut non accurate distingui possent. Melius putes vv. 147—8 in duobus poetis scriptos fuisse, quod per se verisimillimum est. Idem etiam in alios versus cadit cf. 153 [69]). 795—6 [70]). 255—6 [71]) etc.

[64a]) cf. infra III. — [65]) verba sunt Schneidew. præf. p. 51. — [66]) cf. quae supra de usu scholast. Theog. diximus. — [67]) cf. p. 34. -- [68]) cf. Michael Ephesium in Comment. ad h. l. p. 61, qui Theophrastum in primo περὶ ἠθῶν hoc distichon Theognidi, in primo autem τῶν ἠθικῶν Phocylidi tribuere docet. Welker. — [69]) cf. Clem. Alex. Str. VI p. 620 Theognidem ait Solonis versum τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται, ita ut in libris nostris legitur, immutasse. — [70]) Ut Mimnermi est in Anthol. Planud. p. 120 Steph. et Pal. T. II, p. 20. — [71]) cf. Aristot. Eth. Nicom. I, 9 Deliacum epigramma vocat; Eth. Eudem. I, 1.

Ita ratione, qua ea, quae nunc exstat, carminum Theognideorum sylloge probabili modo orta sit, cognita iam quæstio de eius ætate instituenda est, quae haud ita difficilis videtur. Namque ex eis, quae supra disputavimus, sponte apparebit ab ipsa illa, qua Theognis in scholas receptus est, ætate hanc collectionem inchoatam neque ad finem et umbilicum perductam esse nisi longo temporis spatio interiecto. Quodsi tempus definire volumus, quod in hanc collectionem conficiendam insumptum est, facere non posse videmur, quin id tempus, quod, dum finis ei imponeretur, præteriisse probabile sit, indicemus. Id vero reperiemus, si diversorum temporum scriptoribus, qui versus Theognidis laudant, deinceps cum nostra sylloge comparatis viderimus, quid simile, quid diversum habeant, initio ab antiquissimis facto.

Atque horum scriptorum agmen ducit Plato, qui duobus locis [72]) Theognidem laudat. Quibus ex locis is memoratu dignissimus est, qui in Menone legitur. Vv. enim 33—36 laudatis Plato: ἐν ἄλλοις δέ γε ὀλίγον μεταβάς pergens vv. 435 sq. nostrae editionis addit. Quaeritur igitur, num transitus a vv. 33 sq. ad vv. 435 sq. verbis ολίγον μεταβάς designari possit; quod si iure negaverimus, equidem puto rem ita componi posse, ut existimemus Platonem Theognidis versus nondum tot alienis additamentis inquinatos habuisse; ita enim cum vv. 435 sq. propius ad 33 sq. accesserint, Plato suo iure ὀλίγον μεταβάς dicit. De altero loco, ex quo nihil confici potest, cf. quae infra in Theognidis vita disputabimus.

Platonem sequitur Aristoteles, qui plures Theognidis versus [73]) laudat; ex quibus, ut ex Platonis, apparet Aristotelem certos

---

[72]) Men. p. 95. D. c. 36 laudantur vv. 33—36 et 435 sq. legg. I p. 630 A vv. 77. 78. — [73]) vv. 31 sq. in Ethic. Nicom. IX, 9 et 12 ed. Bekk., 147 sq. ibid. V, 3 verbis καὶ παροιμιαζόμενοί φαμεν additis, quibus indicatur hos versus iam tum in proverbium abiisse, id quod etiam Michaelis Ephesii ad h. l. adnotatione confirmatur cf. supra p. 16. Vv. 125 sq. leguntur Eth. Eudem. VII, 2; ibid. III, 1 vv. 177 sq.; versus 14 ibid. VII, 10. Vv. 255—6 memorantur Ethic. Nicom. I, 9 et Ethic. Eudem. I, 1, ubi Aristoteles eos Δηλιακὸν ἐπίγραμμα vocat. Versus 472 sq. ter in Aristotele exstant: Rhet. I, 11, Metaph. IV. 5, Eth. Eud. II, 7; quorum priore loco Arist. non affert, ex quo auctore distichon sumpserit, duobus posterioribus Euenum laudat.

quosdam versus, qui hodie exstant, apud Theognidem nondum legisse; unde sequitur Theognidis librum Aristotelis ætate multo magis quam hodie alienis additamentis caruisse.

Proximus est Xenophon, qui duobus locis [74]) Theognidis versus ita affert, ut de Theognidis collectione, num a nostra distulerit, nihil effici liceat.

At alius, ut volunt, superest Xenophontis locus, qui a Stobæo III, 167 (88, 14) exhibetur; is an genuinus sit, valde dubito. Nam ubi hic locus apud Xenophontem legitur? Non enim inest in eis, quos nos habemus, Xenophontis libris. Itaque alii in deperditorum Xenophontis librorum numero libellum, qui περὶ Θεόγνιδος inscriberetur, fuisse putant; alii in commentariis, quos lacunosos et corruptos esse constet, Stobæi verba scripta fuisse persuasum habent; alii denique Xenophontis nomen per errorem irrepsisse coniecerunt [75]). Ac sane mirum est eum librum, si Xenophon scripsit, nusquam commemorari, ne a Diogene quidem Laërtio, qui Antisthenem eiusmodi libellum composuisse affert [76]). Neque magis probabile est hunc locum Memorabilibus infuisse, cum totius loci natura atque indoles memorabilibus repugnet, ne addamus ipsum titulum Stobæi: ἐκ τοῦ περὶ Θεόγνιδος obstare videri. Nonne præterea, ut hoc quoque moneam, Xenophon in commentariis aliter de nobilitate sentit atque auctor loci, quem Stobæus exscripsit [77])?

Sed quicunque auctor huius loci est, certe ex eo concludi potest illius ætate Theognidis collectionem nondum ita, ut nunc, interpolatam fuisse. Cum enim scriptor dicat: οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς περὶ οὐδενὸς ἄλλου λόγον πεποίηται ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀνθρώπων, καὶ ἔστιν ἡ ποίησις [σύγγραμμα] περὶ ἀνθρώπων, ea verba quin de nostra sylloge dici nequeant, dubium non est.

Idem sequitur ex Isocrate, qui, ut Nicocl. p. 18 b, ubi ei versus 303 obversatus esse videtur, missum faciam, eiusdem orationis p. 23 homines ita natura comparatos esse dixit, ut bona laudarent, facerent mala: σημεῖον δ'ἄν τις, inquit auctor, ποιήσαιτο

---

[74]) cf. Mem. I, 2, 20 auctore non nominato. Symp. II, vv. 35—36. — [75]) cf. Xenoph. ed. G. Sauppe, vol. V appendix altera 1. — [76]) cf. Diog. L. VI, 16. — [77]) cf. memor. IV, 4, 22. — Ceterum cf. Leutsch. Philol. XXIX p. 519 sq.

τὴν Ἡσιόδου καὶ Θεόγνιδος καὶ Φωκυλίδου ποίησιν· καὶ γὰρ τούτους φασὶ μὲν ἀρίστους γεγενῆσθαι συμβούλους τῷ βίῳ τῷ τῶν ἀνθρώπων, ταῦτα δὲ λέγοντες αἱροῦνται συνδιατρίβειν ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις μᾶλλον ἢ ταῖς ἐκείνων ὑποθήκαις: quae quidem verba non magis de nostra collectione dici possunt quam Stobæi, quae modo tractavimus.

Ex Theophrasto denique unus exstat locus, quem Michael Ephesius in comment. ad Aristot. Eth. Nicom. V, 1 attulit dicens Theophrastum in primo περὶ ἠθῶν libro vv. 147—8 Theognidi, in primo περὶ ἠθικῶν Phocylidi tribuere. Id Theophrastus non tam memoria lapsus fecisse videtur, sed, ut supra diximus [78]), quod illos versus et apud Phocylidem et apud Theognidem, quibus quidem in scholis utebantur, legerat neque, cum alterum locum scriberet, alterius meminerat. Quod si fecisset, num dubium est, quin aliquid de diverso illorum versuum auctore adnotaturus fuerit? Ex hoc igitur loco cum satis luculenter appareat iam tum temporis generales quasdam sententias ex aliis in alios receptas esse poetas, quid obstat, ne hoc in Theognidem quoque cadere arbitremur?

Ex insequentibus, quae supersunt usque ad Christum natum, sæculis duo Scholiastarum exstant testimonia [79]); sed cum inde non multum de statu condicioneque carminum Theognideorum concludi posse videatur, eis omissis præstat, quae in universum de Theognidis ante Christum n. condicione nobis coniicere licet, ea in brevi conspectu ponere: Theognidis liber usque ad Chr. n., etsi non ab omnibus omnium generum interpolationibus integer erat, tamen maioribus quaeque a morali, ut ita dicam, poetae indole abhorrerent additamentis intentatus simpliciorem quandam et uniformiorem speciem, quam hodie, præbuit. De contextu et perpetuitate versuum a veteribus nihil traditum est, sed librum elegantiorem et concinniorem fuisse docent et tot alienorum versuum inopia et maior

---

[78]) cf. supra pag. 16. — [79]) cf. schol. ad Soph. Oed. Col. 1225, ubi vv. 425 sq. laudantur, et schol. ad Thucyd. II, 43: τὸ νόημα παράδοξον καὶ ἐναντίον τῇ κοινῇ συνηθείᾳ· Θέογνις γὰρ ὁ ποιήσας τὰς ὑποθήκας φησί· χρὴ πενίην κ. τ. λ. (cf. vv. 175 sq.). τούτῳ οὖν ἐναντίως ὁ Περικλῆς ἀποφαίνεται· καὶ σκόπει τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἑρμηνείας, ὅτι καὶ τῆς εἰρημένης τοῦ Θεόγνιδος ὑποθήκης λανθανόντως ἐμνήσθη καὶ ᾐνίξατο, εἰπὼν τὸ δικαιότερον.

sententiarum, quae inerant, numerus, id quod ex ipsis antiquis scriptoribus sequitur [80]).

Idem fere ex scriptoribus primi et secundi et tertii sæculi post Chr. n. de Theognide statui potest, quamquam dubium non est, quin etiam plures sententiae, quae quidem similis ac Theognideae erant argumenti, in collectionem receptae sint. Certe παιδικά et συμποτικά et alia id genus carmina Theognidem nondum deformaverunt neque tot, quot nunc exstant, aliorum poetarum versus irrepserunt.

Et Plutarchus quidem γνωμολογίας Θεόγνιδος commemorat [81]), ita tamen, ut inde vix quidquam, quod in nostrum usum vertamus, effici posse videatur. Sed integriore quam nos versuum Theognideorum editione Plutarchum usum esse inde intelligitur, quod aliorum poetarum versus, qui in nostra collectione Theognidi assignantur, a Plutarcho non Theognidi, sed illis, quorum sunt, poetis tribuuntur [82]). Alii versus, quos Plutarchus ex ipso Theognide laudat, omnes in nostra sylloge leguntur [83]).

Iam prætermissis Artemidoro [84]) et Theodoro [85]), ex quibus nihil colligi posse videtur, ad Dionem Chrysostomum progrediamur, cuius in secunda oratione 3 hæc legimus: ὅτι δοκεῖ μοι, ὦ πάτερ, οὐ πᾶσα ποίησις βασιλεῖ πρέπειν, ὥσπερ οὐδὲ στολή· τὰ μὲν οὖν ἄλλα ποιήματα ἔγωγε ἡγοῦμαι τὰ μὲν συμποτικά, τὰ δὲ ἐρωτικά, τὰ δὲ ἐγκώμια ἀθλητῶν τε καὶ ἵππων νικώντων, τὰ δ' ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι θρήνους, τὰ δὲ γέλωτος ἕνεκεν ἢ λοιδορίας πεποιημένα, ὥσπερ τὰ τῶν κωμῳδιοδιδασκάλων καὶ τὰ τοῦ Παρίου ποιητοῦ· ἴσως δέ τινα αὐτῶν καὶ δημοτικὰ λέγοιτ' ἂν συμβουλεύοντα καὶ παραινοῦντα τοῖς πολλοῖς καὶ ἰδιώταις, καθάπερ τὰ Φωκυλίδου καὶ Θεόγνιδος· ἀφ' ὧν τί ἂν ὠφεληθῆναι δύναιτο ἀνὴρ ἡμῖν ὅμοιος;

---

[80]) cf. quae infra de Stobæo dicemus. — [81]) cf. de aud. poet. 2. — [82]) cf. vv. 227 sq. Plut. de divit. cup. 524 E; vv. 315 sq. vit. Sol. 3; vv. 719 sq. Sol. 2; quae omnia Solonis sunt. Vv. 427 sq. Non posse suav. vivi sec. Epic. 21 Eueno tribuit, assentiente Aristotele cf. supra. — [83]) cf. Plat. Quaest. p. 1000 C. vv. 432 sq.; de amic. mult. extr. p. 96 F vv. 215 sq. cf. etiam Quaest. nat. 19 p. 916 C, de sol. anim. 27 p. 978 E; de comm. notit. 12 vv. 175 sq. cf. et. de Stoic. contradict. 14 et adv. Stoic. 22.; de aud. poet. 22 vv. 177 sq. — [84]) cf. 1, 32 vv. 177–8. 1, 66 vv. 509 sq. [85]) cf. Therap. T. IV p. 712 vv. 77 sq., ibid. V p. 71 vv. 425 sq. Welcker.

Hæc verba, nisi omnia fallunt, gravissimum argumentum præbent Dionem in eis, quos noverat, Theognidis versibus carmina neque συμποτικά neque ἐρωτικά neque ἐγκώμια neque θρηνητικά neque γελωτοποιητικά legisse [86]), quorum in nostra collectione satis magna copia inest, etsi sine dubio iam multae morales, ut ita dicam, sententiae aliunde intrusae erant. Præterea Dio v. 432 auctore non nominato laudat [87]).

His auctoribus breviter Galeno [88]) et Luciano [89]) et Clemente Alexandrino [90]), quorum ex scriptis de Theognide aut paulum aut nihil effici potest, adiunctis videmus omnia, quae supra diximus, vera esse. Nam etsi confitendum est interpolationes similium sententiarum iam satis late patuisse, tamen per hæc quoque tria sæcula nondum turpibus carminum amatoriorum et convivalium et aliorum id genus additamentis corruptus est Theognis, quibus insequenti ætate quasi situ quodam magis magisque obductus est.

Nam proximus, quem in crisin vocamus, auctor, Athenæus, nos docet illa ætate iam carmina et erotica et convivalia et ænigmata in Theognidis collectionem irrepsisse; id quod versibus, quos laudat, satis comprobatur [91]). Quamquam ex eisdem versibus constat alteram, quam habemus, partem inde a vv. 1231 sq., quae παιδικά complectitur, nondum Theognidi adscriptum fuisse; nam si fuisset, Athenæum apparet pro vv. 993 sq. ex illa parte multo probrosiora et obsceniora allaturum fuisse [92]). His igitur, qui inde a vv. 1231 sq. leguntur, versibus demptis nihil obstare videtur, ne eandem fere, quae etiamnunc exstat, collectionem in suum usum adhibuisse Athenæum existumemus [92a]); omnis enim color ac tenor illius

---

[86]) cf. Schœm. l. l. p. 5. Welcker proleg. p. 75. — [87]) cf. I p. 2. — [88]) cf. T. I fol. 168, 41 Ald. vv. 509 sq. — [89]) cf. de merc. cond. 5 et Apol. 10 vv. 177 sq. — [90]) cf. Strom. V p. 677 vv. 31 sq. VI p. 623 vv. 457 sq. ibid. p. 622 vv. 509 sq. ibid. p. 625 vv. 199 sq.; ubi Eurip. Med. 516 sq. comparat. IV p. 483 vv. 175 sq. III p. 517 vv. 425 sq. VI p. 620 vv. 309 sq. ibid. vv. 153 sq., ubi adnotat: Σόλωνος δὲ ποιήσαντος· τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅτ' ἂν πολὺς ὄλβος ἕπηται, ἄντικρυς ὁ Θέογνις γράφει· τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅτ' ἂν κακῷ ὄλβος ἕπηται. — [91]) cf. vv. 997 sq. et 993 sq. cf. VII p. 310 a et b; vv. 215 sq. cf. VII p. 317 a; vv. 477 sq. cf. X p. 428 c et d; vv. 229 sq. cf. X p. 427 b; vv. 205 cf. XII p. 513 d; 457 sq. cf. XIII p. 560 a. — [92]) cf. Welck. proleg. p. 76. — [92a]) cf. Bergk, Rhen. Mus. III p. 406: Athenæus wenigstens scheint nur unsere Sammlung zu kennen.

collectionis idem ac nostrae fuisse videtur, etsi, ut versus, qui in nostro libro desunt, infuisse verisimile est [92b]), ita aliis, qui hodie insunt, maximeque obscenis caruit. Quocum consentiunt etiam duo alii Athenæi loci [93]), qui eodem iure de nostra collectione dici possunt.

Eiusdem fere modi collectio putanda est, quam Iulianus adhibuit, ad quem iam transeamus, Eusebio [94]) et Sexto Empirico [95]) et Themistio [96]) et Basilio [97]) et Harpocratione [98]), ex quibus paulum lucramur, prætermissis. Is enim Iulianus [99]) Theognidem cum Phocylide et Isocrate Salomonis proverbiis præferre se profitetur. Ad quae Cyrillus hos poetas concedit scripsisse χρηστομαθῆ, φιλὰ καὶ κεκομψευμένα, ὁποῖά περ ἂν καὶ τίτθαι κορίοις καὶ μὴν καὶ παιδαγωγοὶ φαῖεν ἂν νουθετοῦντες τὰ μειράκια. At hæc quin Cyrillus non scripturus fuerit, si novisset carmina cum reliqua omnia, quae nunc exstant, amatoria et convivalia, tum, quae liber Mutinensis servavit, παιδικά [100]), non dubium est, etsi non omnia, quae de amore et vino canunt, carmina his verbis excluduntur [101]).

Claudit agmen Stobæus, cuius ætate Theognis æque immutatus et corruptus erat atque nunc est; non enim aliorum tantum poetarum versus, qui hodie insunt, iam recepti erant, sed etiam carmina amatoria et convivalia aliaque ludicra irrepserant. Sed cum Bergkius [102])

[92b]) cf. Athen. X, 457 b. — [93]) cf. Athen. VII p. 310, ubi de Theogn. versibus ὑποθηκῶν nomen usurpat, et XIV p. 632 d, ubi de accurato metro sermo est, ubi μηδεὶς στίχος est ἀκέφαλος μήτε λαγαρὸς μήτε μύουρος. — [94]) cf. Prot. Ev. p. 574 C. vv. 77 sq. — [95]) cf. Pyrrh. Hyp. III, 24, 231 auctore non nominato. — [96]) cf. Or. 21 p. 248 vv. 183 sq. et or. 22 p. 265 vv. 79—80. — [97]) cf. or. ad iuven. ante Grotii floril. p. 107 vv. 1155—6 et orat. ad adolesc. p. 127 vv. 227 sq., quos tamen Soloni tribuit. — [98]) cf. s. v. Θέογνις, ubi vv. 783 sq. laudantur. — [99]) cf. Cyrill. c. Iul. VII p. 224 Spanh. — [100]) cf. edit. nostr. inde a vers. 1231 sq. — cf. Rintelen p. 40, qui idem sentit. — [101]) cf. Schœmann. p. 5: Denique etiam Iuliani imperatoris ætate gnomologiam quandam Theognideam ab huiusmodi (sc. amatoriorum et convivalium et aliorum ludicrorum) additamentis puram superfuisse suspiceris. — [102]) cf. Mus. Rhen. III p. 396 sq. Bergkii argumenta hæc fere sunt: 1) die Abweichungen der Lesarten sind nicht von Belang und nicht besser. 2) die Distichen, die St. mehr citirt, können in unsern Hds. ausgefallen sein; Venet. 2 hat manche Lücken. 3) die verschiedene Aufeinanderfolge der Distichen bei St. ist nicht von Belang, da auch unsere Hds. in dieser Beziehung abweichen. 4) St. führt die Verse

accurate de hac re egerit, non est, quod denuo quæstionem tractemus, eoque minus, quod in universum cum Bergkio consentimus Stobæum nostra vel nostrae simillima sylloge usum esse. Sufficit addidisse Stobæi librum, ut Athenæi, maiorem quam nostrum habuisse versuum numerum, id quod satis declarant versus, qui in nostra collectione desunt, ab illo laudati [103]). Necdum altera, quae ἐλεγείων β' inscribitur, pars priori adiuncta fuisse videtur, cum nullo loco versus huius partis ab eo afferantur. Sed hoc non ita multo post factum esse inde elucet, quod in codice Mutinensi, quam perantiquus est, ea iam leguntur [104]). Suidas quoque ea novit [105]).

Sed per idem temporis spatium, ut alieni versus irrepserunt, ita veros intercidisse ac periisse, non est, quod multis moneamus. Ita omnes, qui quidem ad Theognidis carmina collectionemque cognoscenda aliquid conferant, scriptores inspeximus. Atque ex hac quæstione videmus per longum temporis spatium Theognidem paulatim eam accepisse faciem, quam nunc exhibet. Et initio quidem usque ad Dionis Chrysostomi ætatem corruptelae leviores et germano Theognidi consimiliores fuerunt; tertio vero p. Chr. n. sæculo interpolationes maximae et violentissimae fuisse videntur, quippe quo tempore carmina amatoria et convivalia et alia id genus irrepserint ac Theognidem ei, quem nunc habemus, similiorem reddiderint. Quinto denique p. Chr. n. sæculo, Stobæi fere ætate, collectio nostra in universum confecta est; tum enim iam omnes omnium generum interpolationes insunt; nec meliore editione undecimo sæculo Suidas [106]) usus est. Atque hæc collectio paucis fortasse

---

anderer Elegiker, die in unserer Sammlung unter dem Namen des Theognis erscheinen, ebenfalls als Verse des Theognis an, cf. 585—590, obwohl er auch die vollständige Elegie des Solon an anderem Orte anführt; das Bruchstück hat andere Lesarten als die ganze Elegie; also benutzte er hier eine andere Quelle, dieselbe, die auch unserer Sammlung zu Grunde liegt. 5) die Reihenfolge, in welcher St. diese Stellen des Theognis anführt, beweist, dass jene Compilation ganz so geordnet war, wie die unserige. — [103]) cf. Stob. VIII, 9. XXI, 1. LXVII, 4. XI, 1. — [104]) paulo aliter Rintelen p. 40: satis comprobatum esse puto non genuinam esse hanc collectionem neque antiquitus Theognidi adscriptam. Quamquam antiquorum versus insunt, non mihi ante Stobæi ætatem collectio hæc alteri Theognidis nomine inscriptae addita videtur etc. — [105]) cf. Suid. s. v. Θέογνις. — [106]) cf. Suid. s. v. Θέογνις: ὅτι μὲν παραινέσεις ἔγραψε Θέογνις, ἀλλ' ἐν μέσῳ τούτων παρεσπαρμέναι μιαρίαι καὶ παιδικοὶ ἔρωτες καὶ ἄλλα ὅσα ὁ ἐνάρετος ἀποστρέφεται βίος.

aut additis aut demptis versibus in libris exstat, quos nunc habemus[107]). —

II.

Quoniam supra de versuum Theognideorum collectionis compositione, origine, ætate exposuimus, proximum est, ut quæramus, quid inde ad cognoscendum, quæ carmina Theognidis quæque aliorum sint poetarum, sequatur. Quae quæstio quam difficilis aleaeque plena sit, etsi haud ignoramus, tamen non omittenda abiiciendaque est, præsertim cum non omnibus, ut primo quidem obtutu videtur, opibus adminiculisque destituti simus.

Nam primum non dubium est, quin ea poemata, quae ab ipsis veteribus aliis auctoribus, ut Soloni, Mimnermo, aliis, tribuuntur, a Theognide abroganda sint; itemque repetitiones eorundem versuum et sententiae aliis contrariae et omnes versus, qui aperte iudicium de prægressis ferunt; accedunt denique carmina amatoria, convivalia aliaque ludicra, quae, ut supra vidimus, ne Dio quidem aliique apud Theognidem legerunt[1]). Hæc omnia sine dubio ex Theognide eiicienda sunt.

Sed his ademtis qua tandem nota reliqui versus cognosci possunt, utrum Theognidis sint necne? Neque enim in hac quæstione multum eo adiuvamur, quod quædam carmina ab aliis auctoribus Theognidis nomine laudantur, cum horum numerus versuum satis exiguus sit, neque ea, quam supra indicavimus, nectendi ratione nixi omnes difficultates expedire possumus. Nam magnopere cavendum est, ne nimios in similitudinibus indagandis nos præstemus, quoniam ea quoque, quae eiusdem aut carminis aut carminum partis sunt, similitudinem quandam et verborum et rerum prae se ferunt.

---

[107]) Bergk, Mus. Rhen. III p. 406: Ich glaube, etwa im ersten Jahrhundert n. Chr. oder im Anfang des zweiten ist unsere Sylloge entstanden. — Rectius Schneidewin. p. 52: exstabat autem hic ordo iam sæculo XI, quo Suidas lexicon suum comportavit. — Similiter Schœmann l. l. p. 5 putat Suidae auctores collectionem nostrae similem habuisse. — Nietzsche Mus. Rhen. XXII p. 177 sq. 184 sq. putat hanc collectionem post 433 et ante Stobæum, i. e., altera quinti p. Chr. sæculi parte, factam esse.

[1]) cf. supra p. 20. Aliter Leutschius Philol. 1870. XXIX p. 515, qui hos quoque versus Theognidi tribuit; ceterum cf. infra. — De repetitionibus et parodiis cf. van der Mey, studia Theognidea p. 17 sq.

Quare periculum est, ne, quae communi inter se vinculo a poeta ipso iuncta sunt, aliena putes atque illa, quam diximus, ratione inter se conglutinata ac composita iudices; quae si feceris, quin in devium abeas, dubium esse non potest. Quid quod latet, si alia indicia desunt, quae ex quibus apta sint? Sed cave, ne hæc ita disputata accipias, ut me fructum, quem inde ad quæstionem solvendam capimus, despicere putes, quippe qui ipse has res minime neglexisse mihi videar: id ago, ut omnia vera luce offulgeri velim, qua optime veritas adiuvatur.

Quae cum ita sint, perbene accidit, quod nobis in ipsis eis, quae Theognidis nomine traduntur, carminibus signum proditur, quo formae, quae dicitur, externae ratione habita versus Theognideos satis certo agnoscere possimus. Id inest in versibus 19—26, de quibus utpote ad hanc rem gravissimis accuratius tractandum est.

Sed antequam ad sententiam, quae his versibus subest, considerandam aggrediamur, adnotandum videtur hos versus, quos Bergkius aliique editores in unum coniunxerunt, non unum continuumque poema esse, sed ex duobus conflatum haud similibus. Sunt enim inter se iungendi vv. 19—22 et vv. 22—26. Cui coniunctioni libri non adversantur, quoniam, ut Bergkius dicit [2]), optimi tres codices sententias non distinguunt.

Hos vero versus ita, ut fecimus, disiungendos esse testantur ipsae sententiae, quæ toto cœlo inter se differunt. Nam versus 19—22 poeta gaudio poematum suorum elatus eiusmodi se usum esse sigillo dicit, quo omnes carmina sua agnoscere possint: ὧδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ. Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη. Quid vero vv. 23—26 sequitur? Apud omnes homines, inquit poeta, gloriosus civibus meis nondum probor; nec vero hoc mirum est, cum ne Iuppiter quidem omnibus probetur. Quae sententiae quid tandem inter se commune habent? Altera læta gaudiique plena, tristis solaciique plena altera [2a]).

Suspicio autem, quam de his versibus habemus, aliis rebus augetur. Versus enim 23—26 postea ab alio quodam homine additos esse primo declarant verba τοῦ Μεγαρέως, quae v. 23

---

[2]) cf. poet. lyr. II, Theognis, initium, ubi de codicibus sermo est. — [2a]) cf. Philol. 1870. XXIX p. 512, ubi Leutschius quoque hoc agnovit, etsi aliter expedit: Theognidi omnes tribuit ac coniunxit.

leguntur quaeque aperte interpolatorum manus produnt, quorum mos est, ut uno pluribusque vocabulis, quae quadrare videantur, ad præcedentia additis iam suam poesin proferant, ut passim in Homero vides [3]); certe, quam otiosa sint, intelliges, si similia aliorum poetarum comparaveris, veluti καὶ τόδε Φωκυλίδεω, μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου, καὶ τόδε Δημοδόκου etc. — declarant porro verba πάντες δὲ sq., quae quantopere editores exercuerint, videbis, si adnotationem criticam legeris [4]); sed bonum sensum nullis machinis extrices — declarant denique vv. 24—25, quos interpolator ex vv. 803—4 desumpsisse videtur, nisi aliunde cognitos huc adscripsit [5]).

Quodsi recte versus 23—26 exturbamus, restant versus 19—22, qui per se perfecti et absoluti optimum sensum habent. Neque dubium esse potest, quin Theognidis sint, quoniam poeta de se ipse loquitur suumque nomen versibus inseruit. Possumus igitur sine ulla dubitatione eos ad Theognidis poemata cognoscenda adhibere.

Sed quae est interpretatio horum versuum? Κύρνε, inquit poeta, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω τοῖσδ' ἔπεσιν, quae verba Welckerus [6]) ita intelligit, ut σοφιζομένῳ ἐμοὶ τοῖσδ' ἔπεσιν verbis «hisce versibus sententiarum mearum» explanet. At σοφίζεσθαι idem valet ac σοφὰ νοεῖν, σοφὰ πράττειν, σοφὸν εἶναι, ut σοφιζομένῳ potius ad prudentiam ac calliditatem, qua versus sibi conservet, referendum videatur. Rectius igitur ita vertas: «Cyrne» callido (vel potius callide agenti) mihi sigillum impressum esto hisce versibus. Quibus in verbis «callido mihi» positum esse pro illo «a me callido», vix est, quod memorem; potius videamus, quod sigillum Theognis versibus suis impresserit.

Atque editores omnes cum Κύρνε, quod nomen ab initio huius carminis positum est, ita intelligant, ut Cyrnum adolescentem a poeta appellari putent, alii aliud sigillum esse coniecerunt. Et Camerarius [7]) quidem: τὰ μὲν ἔπη ταῦτα, inquit, τῇ ἐμῇ σοφίᾳ ὥσπερ σφραγῖδι κατασημανθέντα εὔγνωστά τε καὶ διάδηλα ἔσται

[3]) cf. e. g. Od. 4, 553. 661. 726. 783. 5, 67. 84 etc. — [4]) cf. infra ad h. l. — [5]) Bekkerus ad v. 23: Corrupta est, inquit, lectio, quo minus fragmenta coaluisse duo pateret. — [6]) cf. adnot. ad h. l. — [7]) cf. adnot. ad h. l.

πᾶσι. Contra hæc Welckerus [7]) adnotat: nomen meum, inquit poeta, appono, quo tamquam sigillo hisce versibus sententiarum mearum impresso vindicentur illae ab imitatoribus aliena usurpantibus. Idem Schneidewinus [7]) descripsit. Bergkium [7]) quoque aliosque sequi comma post Κύρνε positum satis testatur.

Alia interpretatio est Leutschii in Philol. XXIX p. 511 sq. Is σφρηγῖδα confirmatricem veritatis notam, quam vocis significationem apud scriptores musicos legi dicit, interpretatus τοῖσδ' ἔπεσι dativum instrumenti esse vult: verba prudentia dicenti mihi (i. e. verbis meis prudentibus) confirmatrix veritatis nota hocce carmine impressa esto. Iam ad verba λήσει sq. subiectum τὰ σοφίσματα, supplendum censet: numquam vero hæc prudentia verba de plebe clam tollentur; quae sententia sequenti versu accuratius explicatur: neque quisquam palam peiora permutabit (i. e. sibi parabit, leget), quoniam meliora adsunt; quisque enim dicet: Θεύγνιδος κτλ. Inde sponte apparet hoc carmen extremum collectionis totius fuisse.

At mihi neque Camerarii neque Welckeri sententia probatur; nam neque ad σοφζομένῳ neque ad Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη illud σφρηγὶς ἐπικείσθα referri potest. Neque magis Leutschio assentiri possum. Nam ut omittam eius interpretationem a natura ac simplicitate Theognidis abhorrere, quomodo hoc extremum carmen nota esse potest veritatis præcedentium confirmatrix? Theognidis nomine addito, inquit Leutschius. At unde L. scit Theognidem, cum hoc scriberet, iam tam clarum illustremque fuisse poetam, ut eius nomine apposito versus magis commendarentur verioresque viderentur? Deinde dubito, an verba ἐμοὶ μὲν σοφιζομένῳ et λήσει δ'οὔποτε κλεπτόμενα Leutschii interpretationem admittant; certe verbum ἀλλάξει repugnat. Num vero verba: ὧδε δὲ πᾶς τις κτλ., id quod L. vult, significare possunt: unusquisque, cum aliam sententiarum collectionem ab aliquo sumi s. emi viderit, statim dicet: «a Theognide quoque eiusmodi poemata facta sunt eaque meliora»?

Quae cum ita sint, scribo: «Κύρνε» σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω τοῖσδ' ἔπεσιν: iam omnia perspicua erunt: ipsum enim vocabulum Κύρνε sigillum est, quod Theognis omnibus suis carminibus impressurum, quo omnia sua poemata signaturum se esse dicit, eo consilio, ut ab aliis surripi nequeant; nam omnes

homines illo sigillo audito poetae versus agnoscent et clamabunt: Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη [8]).

Hæc si recte disputata esse existimaveris, non dubium tibi erit, quin vv. 19—22, quibus poeta signum, quo poemata sua agnosci possent, legentibus indicaret, ab initio totius libri lecti sint. Id Valckenario [9]) quoque et Bergkio [10]) visum est, cum Jacobs et Welckerus [11]) et Leutschius hos versus in fine eclogarum positos fuisse suspicentur, quos Schneidewinus [12]) sequi videtur. Eiusmodi vero sigillo, ut hoc vocabulum retineam, uti, tantum abest, ut ab illa ætate abhorreat, ut omnibus fere et poetis et scriptoribus in more fuerit [13]); vide v. c. καὶ τόδε Φωκυλίδεω, μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου, καὶ τόδε Δημοδόκου; vide præterea hymn. in Apoll. Del. 165 sq., ἱερὸν λόγον Pythag. init., Eratosthenis carmen de cubi duplicatione fin., Hecatæum; Herodotum, Thucydidem, alios. Idem, quod hi scriptores omnes, Theognis fecit, eo discrimine, ut non nomen suum unicuique carmini præponeret, sed vocabulum Κύρνε, quod suum esse signum primis versibus profitetur. Inde illud quoque sequitur Theognidem ipsum suos versus in publicum edidisse, quod a nonnullis negatum lego [13a]).

Sed maioris momenti est, quod inde de Cyrno et Polypæde effici potest; quem omnes, ni fallor, poetae amicum adolescentem putant. Quid quod Schneidewinus codicem h., qui inscriptionem θεόγνιδος Μεγαρέως γνωμολογία πρὸς Κύρνον πολυπαίδην τὸν ἐρώμενον exhibet, secutus Πολυπαΐδην patronymicum, quod dicitur, Cyrni esse coniecit [14])? At si Κύρνε, ut ipse poeta dicit, signum est, quo sua carmina agnoscantur, eo nomine certum quendam hominem, ut familiarem aut necessarium, designari non oportet [15]). Quo vero consilio poetam ei patronymicum addidisse putas, præsertim cum nomen ipsum satis superque sufficeret? An omnino Πολυπαΐδην pars signi esse potest, quod poeta vocabulum in signo

---

[8]) Eodem modo Hartungium quoque h. l. interpretari postea vidi. — [9]) cf. adnot. ad Theocr. 1, 65. — [10]) cf. adnot. ad h. l. — [11]) cf. Welcker. ad v. 859. — [12]) cf. adn. ad h. vv. — [13]) cf. Valcken. ad Theocr. 1, 65. — [13a]) cf. Rintelen l. l. p. 27. — [14]) cf. l. l. præf. 50; idem Rintelen l. l. — [15]) cf. Welcker. p. 35 et 77 eandem fere profert sententiam, etsi Cyrnum signum fuisse eum fugit Theognidemque ab initio carmen didascalicum non condidisse.

proferendo memorare oblitus est? Eademque hac causa Πολυπαΐδης ne tum quidem cum nomine Κύρνος coniungi potest, si, id quod per se quidem non veri dissimile videtur, Κύρνον nomen amici Theognidis esse arbitraris. Quamquam hoc non ita esse facile intelliges; nam nonne tibi extra omnem dubitationem positum videtur, quin Theognis, si amici alicuius nomen pro suo poematis suis præposuisset eo consilio, ut signum, quo sua carmina agnoscerentur, esset, id eisdem illis versibus, quibus se voce Κύρνε ita usum esse profitetur, aperte indicaturus fuerit? Accedit, quod re vera per totum librum nomen Κύρνε non tam appellationis vice fungitur quam, id quod ex crebra ac frequenti eius repetitione sequitur, talis signi, quali alii poetae nominibus suis usi sunt[16]). Neque denique de eis locis, quibus poeta Cyrnum quasi amicum alloquitur, aliter sentiendum est ac de similibus poetarum Romanorum[17]) et nostratium, quos et ipsos carmina ac præsertim quædam præcepta ad commenticios quosdam homines dare videmus, quo magis veritatis speciem præbeant. Ipsum vero vocabulum Κύρνε, quo Theognis utitur, utrum nomen proprium sit an appellativum, certo diiudicari vix potest. Id nomen filii Herculis fuisse apud Herodotum legimus[18]). Tamen equidem Welckerum[19]) secutus κύρνον appellativum fuisse puto, derivatum a vocabulo κῦρος, quod summum discrimen, imperium, summam potestatem significat[20]). Ut κεδνός = κῆδος ἔχων, κυδνός = κῦδος ἔχων, ψυδνός = ψεῦδος ἔχων, κλεινός = κλέος ἔχων, ita formatur κύρνος = κῦρος ἔχων, summam potestatem tenens, dominus, nobilis. Hoc vocabulo Megaris nobiles dicti esse videntur, quos poeta ipse v. 34 verbis «ὧν μεγάλη δύναμις» designat. Iam in aperto est, cur Theognis ipsum hoc vocabulum elegerit, quo versus suos insigniret. Quos cum ad nobiles scriberet, quid illo nomine aptius ac magis idoneum cogitari potest?

Quae cum ita sint, non longa disputatione opus est, ut argumenta, quibus Schneidewinus sententiam suam fulcire studet, refutemus: quorum alterum hoc fere est, quod duo nomina arctissime inter se iunguntur, verbi gratia vv. 53—60, alterum, quod

---

16) cf. quae supra p. 28 attulimus. — 17) cf. Catulli Lesbiam, Propertii Cynthiam, Ovidii Corinnam etc., quae commenticia nomina sunt, maximeque Horatium. — 18) cf. 1, 167. — 19) cf. præf. p. 33. — 20) cf. Herod. 6, 109.

utrumque nomen, Κύρνε et Πολυπαΐδη, in earundem fere sententiarum carminibus legitur [21]).

At ad prius argumentum responderi potest nomen Πολυπαΐδη, etsi novies [22]) in collectione exstat, ter [23]), ut recentiores editores coniungunt, in eodem carmine, quo Κύρνε, legi semperque pluribus versibus separatum. Et de vv. 19 sq. quidem supra diximus; si aliquo loco, certe hic Πολυπαΐδη nomini Κύρνε addendum erat; quod cum poeta omiserit, gravissimo est argumento Κύρνε et Πολυπαΐδη nomina nihil inter se commune habere [24]). Neque in vv. 53 sq. coniunctionem inter versus, qui nomine Κύρνε, et eos, qui nomine Πολυπαΐδη insignes sunt, tam arctam esse, ut seiungi nequeant, unusquisque videt. De tertio denique loco, qui vv. 183 sq. legitur, ipse Bergkius hæc adnotat: «189—192 coniunxi, quod Brunk quoque fecit, cum prioribus firmatque hoc Xenophontis locus, quamquam sane apud ipsum Theognidem post v. 190 alia plura videntur interiecta fuisse» [25]). Apparet igitur coniunctionem non ita arctam esse.

Neque alterum, quod Schneidewinus affert, argumentum firmius est. Omnes enim ipsi intelligent non mirum esse, quod moralia, quae dicuntur, et generalium sententiarum carmina certam quandam inter se affinitatem habent ac quodam modo coniungi possunt. Non igitur erramus, si Πολυπαΐδη a Κύρνε seiungendum omniaque carmina, quae ad Πολυπαΐδην scripta sunt, Theognidi abroganda esse putamus. Idem Welckero quoque visum est [26]).

Ita in ipsis Theognidis versibus alterum et, ut ita dicam, exterius repperimus argumentum, quo eius poemata agnoscere possimus; quod si cum altero, quod interius est, composuerimus, non dubitari potest, quin de plurimis nostrae sylloges versibus satis certo diiudicare liceat. At, fortasse inquies, hoc exterius argumentum non firmum est; nam multi versus, qui a posterioribus

---

[21]) cf. præf. p. 50. — [22]) cf. vv. 25. 57. 61. 191. 541. 79. 129. 143. 1197. — [23]) cf. 19 sq. 53 sq. 183 sq. — [24]) cf. Rintelen. p. 31: patronymicum propterea non coniungitur cum nomine proprio, quod molesta et otiosa duorum nominum inter se coniunctorum repetitio est, neque unum tantum nomen continuo usurpatur, quoniam hæc repetitio molestior etiam est (?!). — [25]) Schneidewinum ipsum video vv. 189 sq. a vv. 183—188 seiunxisse. — [26]) cf. proleg. p. 100 sq. — Ceterum de Polypæde cf. infra.

Theognidem fortasse imitantibus facti ac pacti sunt, falso Cyrni nomine inscripti esse possunt, cum alii, quae reliquiae sunt carminum longiorum, non iam illo signo utantur. Ad hæc respondendum videtur primum non verisimile esse versuum subditiciorum numerum tantum esse, quantum nonnulli arbitrantur [27]), eius dumtaxat generis, quod significavimus; deinde exterius et interius argumentum alterum alterum supplere eosque tantum versus, qui duobus argumentis satisfaciant, Theognidi tribuendos esse; denique si cuius carminis nec forma nec res abhorreant a more Theognidis, nos non intelligere, quidni id Theognideum putemus, ut quod poeta sit dignissimum. Idem in eos quoque versus cadit, qui non iam Cyrni nomine insigniti sunt; in quibus videndum est, num Cyrni appellationem admittant resque a Theognide non alienae sint; quibus postulatis qui satisfaciunt versus, eos quoque ipsi poetae adscribere non dubitabimus. Sed ut etiam facilius versus Theognidei agnosci possint, tertium accedit argumentum, quod et ipsum in rebus versatur.

Namque memoriae proditum est Theognidem Megaris, quae Atticae urbs fuit, oriundum esse ibique vitam egisse [28]); aliquamdiu in Sicilia eum commoratum esse ex Platone coniici licet [29]). Megaris vero, quae Dorensis civitas, ubi nobiles regnabant, fuit, anno 612, eodem fere tempore, quo Cylon Athenis, exstitit Theagenes, a plebe tyrannus factus ac mox ab eadem expulsus [30]). Neque insequentibus temporibus defuerunt plebem inter ac nobiles contentiones, quibus tum hæc tum illi victoriam reportaverunt; hae sextum ante Chr. sæculum explevisse videntur [30]). Atqui cum Theognidem veteres tradant inter Ol. 57—59 floruisse, ut eisdem temporibus vixisse putandus sit [28]), quid magis verisimile est quam eum in primis his pugnis interfuisse, præsertim cum in carminibus, quae ei adscribuntur, satis multa eius rei vestigia insint? Nam eo pertinent non solum ei versus, qui aperte res Megarenses canunt, sed etiam vocabula, quae in multis nostrae collectionis versibus leguntur,

---

[27]) cf. Rintelen. p. 31: Cyrni nomen in versibus spuriis quoque usurpatum est atque sæpius fortasse usurpatum, quam nos coniicere possumus cf. vv. 1355—6. — Id signum agnoscunt Hertzberg in Prutz' Litter. histor. Taschenbuch 1845 p. 327. et Hartung in præfat. edition. suae. — [28]) cf. infra vitam Theognidis. — [29]) cf. Plat. legg. I p. 630 et infra. — [30]) cf. quae infra de rebus Megarensibus disputabimus.

κακοί, δειλοί — ἀγαθοί, ἐσθλοί, non vulgari illo et ethico — quamquam hoc quoque sensu apud Theognidem leguntur —, sed civili et, ut ita dicam, politico sensu: ἐσθλοί vel ἀγαθοί sunt nobiles, optumates, δειλοί vel κακοί ignobiles, plebs; ita etiam ἀρετή de rebus civilibus usurpatur [31]). Hae vero significationes sunt partium factionumque ac turbidis potissimum temporibus existunt multumque valent, cf. Ciceronis vocabula boni et improbi [32]). Putamus igitur ea quoque carmina, in quibus res Megarenses et Siculae traduntur vel illa vocabula leguntur, nullo dubio Theognidis esse [32a]).

Ita argumenta et exteriora et interiora repperimus satis idonea, ut nobis videtur, ad Theognidis carmina cognoscenda; quibus si in versibus collectionis nostrae iudicandis utemur, primum videndum erit, num neque repetitiones neque contradictiones neque alia id genus additamenta sint; deinde, si id recte se habet, nonne res, quae insint, offendant atque abhorreant; tum, num Cyrni appellationem aut habeant aut admittant. Qui refragantur, ei omnes a poeta abrogabimus simulque ei, qui a veteribus aliis auctoribus attribuuntur. Hanc rationem secuti excludemus:

I. repetitiones et imitationes [33]): 23—26 cf. 801 sq. 49—50. 87—90 et 95—100 cf. 91 sq. 115—116 cf. 643 sq. [34]). 211—2 cf. 509 sq. [35]). 331—2 cf. 219 sq. 391—2 [35a]). 563—6 cf. 31 sq. 575—6 cf. 811 sq. 591—2 cf. 441 sq. 639—40 cf. 133 sq. et 161 sq. 645—6 cf. 360 et 632. 647—8 cf. 291 sq. 657—8 cf. 593 sq. [36]). 945—6 cf. 219 sq. et 331 sq. [36a]). 955—6 cf. 105 sq. 979—82 cf. 91 sq. et 643 sq. 1071—4 cf. 213—8 [37]). 1081—2 cf. 39 sq. 1103—4 cf. 608 sq. 1105—6 cf. 417 sq. [38]). 1151—2 cf. 323 sq. 1161—2 cf. 409 sq. [39]). 1165—8 cf. 69 sq.

---

[31]) cf. Welcker. proleg. p. XX, 8 sq. et XXIX. — [32]) cf. Sest. 47. 48. 49. etc. Sallust. Cat. 19, 2. Iug. 42, 2. — [32a]) Ita etiam Hertzberg l. l. p. 343, reliqui. Adversatur Hartung, qui hanc illorum vocabulorum significationem negat. — Ceterum cf. p. 5, not. 33 et indicem s. v. ἀγαθός κτλ. — [33]) cf. Welckeri parodias p. 80 sq. et van der Mey, studia Theognidea p. 17 sq. — [34]) Hartung. cancellis circumscripsit. Bergk. Phocylidi tribuit. — [35]) Bergk. cancellis sepsit. — [35a]) cf. infra h. l. — [36]) Hartung. 593—4 cancellis circumscripsit. — [36a]) Bergk. Soloni tribuit. — [37]) Bergk.: 1071—4 contracti sunt ex v. 213—18. — [38]) Welckerus parodiis adnumerat. — [39]) Welcker. parodiam putat.

II. versus aliis nostrae collectionis, quos Theognidis esse verisimile est, contrarios: 221—226, nam Theognis ubivis virtutem et iustitiam commendat cf. 145 sq. 29 sq. 281 sq. 267—70 cf. 173—182; ipsa ἀναφορά offendit. 271—8, nam non Theognidis est de senectute et adolescentia queri neque res in Theognidem cadunt[40]). 363—6 cf. 91 sq., qui alia docent[41]); præterea 365 περίφρασις v. 363 est. 367—70, nam abhorrent vv. 368 et ἄσοφος 370. 393—400 cf. 173 sq.; præterea similia leges 319 sq. et 441 sq. 419—20, qui a Theognide abhorrere videntur cf. 667 sq. 421—24 cf. 91 sq. et 359 sq. et 441 sq. 425—428, nam sententia prorsus aliena a Theognide cf. χρὴ τολμᾶν etc., quod sæpius occurrit. 447—452, qui nimis gloriosi sunt. 457—60, quia a Theognidis poesi abhorrent cf. Athen. 13 p. 560 a. 529—30, sunt enim similes versibus 447—452. 559—560, nam Theognis iterum iterumque magnas divitias optandas esse dicit. 561—2 cf. 337 sq., ubi de vindicta, non de spoliatione hostium sermo est. 619—20, qui non in Theognidem cadunt. 683—6, qui a recentiore facti videntur cf. 181 sq. et τὰ καλὰ ζητοῦσιν et 686. 699—718, quorum forma a Theognidis simplicitate mire quam abhorret. 823—4 cf. 1179—82. 887—8, qui a Theognide alieni sunt; similiter 889—90, et 891—4[42]), qui de rebus Euboicis agunt. 947—8, non enim in Theognidem cadunt, cum legislator de se suaque ratione loquatur. 1013—1016, quorum forma et sententia abhorret[43]). 1079—80, quia verba ἐχθρῶν — ἐσθλόν et δειλὸν — φίλον repugnant. 1107—8, qui a Theognide alieni sunt, itemque 1115—6 et 1123—8. 1153—6, qui inter se oppositi sunt[44]). 1157—60, qui posteriorem produnt et philosophum. 1169—70, qui alieni sunt a Theognide. 1187—90 cf. 727 sq. et 817 sq.; præterea oratio molesta. 1191—4, qui a Theognidis sentiendi ratione abhorrent; similiter 1195—6[45]).

[40]) Hartung. Mimnermo tribuit. — [41]) 366 infra 1030 legitur; itaque Hartung. cancellis circumscripsit. — [42]) Bergk.: hæc duo disticha a Theognide aliena. — [43]) Hartung. hos versus Mimnermo vindicat. — [44]) Hartung vv. 1155—6 Soloni vindicat; sed ne versus quidem 1153—4 Theognidis animum fortem et audacem prae se ferunt. — [45]) Welckerus nonnullos horum versuum epigrammatis (cf. 891 sq. 1115 sq. 1169 sq.), alios parodiis inseruit, alios συμποτικοῖς cf. 1153 sq. 561 sq. 1191 sq.

III. versus, qui sine dubio aliqua causa ad prægressos adscripti sunt: 153—4, qui Solonis sunt cf. Clement. Alex. Strom. VI. p. 740[46]). 165—6. 167—8, quibuscum cf. Solon. 14[47]). 197—208, qui additi sunt, quod versibus antecedentibus de pecunia comparanda sermo est; Theognidis eos non esse docet oratio, quae nimis verbosa est, et comparatio cum Sol. fragm. 13 et Hes. opp. et di. 320 sq.[48]) 283—8, in quibus repugnat πόλις κακόφογος et universae res. Simillimi sunt vv. 367—70. 295—8, qui propter v. 291 additi videntur, ἀναιδείης exemplum inferentes. 301—2. 303—4. 305—8, nam hi κακοί non idem ac Theognidis sunt; posteriores versus esse videntur. 381—2[48a]). 401—6, quos præterea cf. cum vv. 383 sq. et 335 sq.[49]). 439—40. 461—2[49a]). 463—4. 465—6. 497—8. 499—502[49b]). 509—10. 525—6, qui præterea contrarii vv. 523—4. 535—6. 537—8. 547—8. 553—4. 555—6. 557—8. 571—2. 573—4. 577—8. 605—6[50]). 607—10. 615—16. cf. 167 sq. 617—18. 621—22. 623-4. 625—8, qui insuper inter se oppositi sunt. 633—4. 637—8. 641—2. 643—4 cf. 115 sq. 659—66, quorum 659 cum 657—8 coniungendus videtur; ceterum sententias omnes antea legimus cf. 133 sq. 155 sq. 161 sq. 687—98[51]). 729—30. 769—72. 797—8. 799—800. 801—4. 815—6. 831—2. 845—6 cf. 577. 857—60. 865—8, qui ad antecedentia adscripti sunt[52]). 901—2. 931—2. 957—8. 971—2. 991—2. 1023—4[53]). 1025—6. 1075—8. 1163—4.

IV. omnes versus amatorios: 237—54, qui nimis gloriosi sunt; summa totius elegiae in versibus 253—4 posita est, qui docent puerilem amorem intercedere inter poetam et eum, quem Cyrni nomine appellat; quare non dubito, quin hi versus ab homine posterioris ætatis facti sint, qui carminum Theognideorum divulgationem novisset et poetam Cyrnumque ea, quae ipsi maxime in promptu erat, familiaritate inter se coniungeret[54]). 257—60[55]).

[46]) Hartung. Soloni vindicat. — [47]) Hartung 165—8 Soloni vindicat. — [48]) Bergk: fortasse Solonis sunt. — [48a]) Emperio hoc distichon institicium videtur. — [49]) Bergk Phocylidi tribuit. — [49a]) Bergkius de auctore dubitat. — [49b]) Hecker Soloni vindicat. — [50]) Hartung Soloni tribuit. — [51]) 693—4 Hartung Soloni adscribit. — [52]) Bergk: fortasse Tyrtæi hæc sunt. — [53]) Bergk et Hartung: Mimnermi videntur. — [54]) Bernhardy hanc elegiam Theognidi abiudicat Hist. Gr. Litt. I, 148 et II, 2, 461. Hartung 237—46 Theognidi abrogat. Bergk Theognidi vindicat. — [55]) Hartung Cleobulo vel filiae Cleobulinae tribuit.

261—66[55]). 371—2. 579—80. 581—2, qui inter se contrarii sunt. 861—4 cf. 575 sq.[55]). 959—62, qui sunt de puerorum amore. 1091—1102. Accedunt omnes versus, qui inde a v. 1231 leguntur ac posteriorem ætatem olent; multi eorum ad exemplum versuum prioris sylloges facti sunt cf. 1243—4 et 597—8. 1263—6 et 237 sq. 1353—6 et 301—2. 1363—4 et 413—4; alii imitatione expressi sunt et repetuntur cf. 1255—6 et 1253—4 etc.; alii inter se contrarii sunt cf. 1367—8 et 1267—70 etc.; quid quod 1253—4 apud Solonem fr. 23 legitur? Non igitur sine causa hos versus omnes a Theognide alienos putabimus[55a]).

V. carmina, quae vinum canunt, gaudium ac lætitiam commendant, iuventutem præteritam et senectutem advenientem queruntur: 309—12, qui præterea contrarii sunt vv. 31 sq. et cf. 214. 313—4. 413—18. 503—8[56]). 527—8[57]). 531—2. 533—4[58]). 567—70[59]). 629—30. 789—92. 837—40. 841—2. 843—4. 873—6. 877—8[59]). 879—84[60]). 885—6. 939—42[59]). 943—4. 973—8[59b]). 983—8[59]). 989—90. 997—1002[59c]). 1007—12[59a]). 1039—40. 1041—2. 1043—4. 1045—6. 1047—8. 1049—58[59]). 1063—8 et 1069—70[59]). 1119—22. 1129—32[59]). 1207—8. Accedunt ænigmata 949—54 de puerorum amore[61]) et 1229—30, ad quos Athen. X p. 457 B adnotat: σημαίνει γὰρ κόχλον.

VI. omnes versus, qui nomen Cyrni neque habent neque admittunt, ac primum quidem:

1., qui aliis nominibus insigniti sunt, ut Polypæde[61a]) 23—26. 57—60, qui præterea infra 1109—14 auctiores leguntur, ad Cyrnum scripti. 61—68. 79—82. 129—30. 143—6. 191—2. 541—2. 1197—1202; quos omnes si accuratius consideraverimus, vix a nobis impetrare poterimus, ne putemus eos ab aliquo grammatico ex ipso Theognide desumptos atque Polypædae nomine inscriptos

[55a]) cf. præterea van der Mey p. 28 sq., qui tamen vix tibi in omnibus rebus probetur. — [56]) Bergk: fortasse hi versus Thaletae sunt. — [57]) Bergk: fortasse Mimnermi sunt. — [58]) Bergk. versus Archilochi esse putat. — [59]) Bergk: fortasse Mimnermi sunt. — [59a]) Bergk et Hartung Mimnermo tribuunt. — [59b]) Hertzberg Mimnermo tribuit ut 983. 567. 1007. 1063. 1069. — [59c]) Hertzberg Tyrtæo vindicat. — [60]) Hartung Chiloni vindicat; Bergk. Tyrtæo (eidemque Hertzberg) vel Polymnesto. — [61]) Hecker. Soloni vindicat. — [61a]) cf. supra p. 28 sq.

esse; — Simonide[61b]) 467—496. 667—682; — Onomacrito[61c]) 503—8; — Clearisto 511—22; — Therone 903—22; — Democle 923—35; — Academo[61d]) 993—6; — Timagora 1059—62; — Demonacte 1085—86; — Argyride[61e]) 1211—1216.

2., qui in deos scripti sunt[61f]): 1—4, qui hymnus est in Apollinem, id quod verba v. 4: σὺ δέ μοι κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου satis superque docent[62]); itemque 5—10 et 15—18, at 11—14 epigramma est in Dianam, cuius simulacrum ab Agamemnone Aulide statutum esse fama tulit. 341—350. 373—380, quibuscum eiectis vv. 381—82 coniungendi sunt vv. 383—392[63]). 731—42 et 743—752[63]). 523—4 et 1117—8, ad Plutum directi. 773—782[63a]), ad Apollinem scripti. 1087—90, ad Dioscuros scripti[64]).

3., qui aliis de causis Cyrni nomen non admittunt: 351—4. 407—8, nam eiusmodi non est familiaritas, quam aliis locis videmus Theognidem inter et Cyrnum intercedere. 453—6, qui præterea ad 447 sq. adnotati videntur. 595—602. 649—52. 753—6. 757—768[64a]), de quibus infra in vita Theognidis plura disputabimus; memorant enim bella Persarum, quae Theognis certo non vidit. 825—30[65]). 851—2. 963—70. 1135—50, nam non Κύρνε, sed ὦ φίλε cf. 1138 inest; præterea omnis color ac tenor a Theognide alienus, quippe qui nimis querulus sit; similis est descriptio ætatis ferreae[66]). 1209—10[66a]).

VII. versus, qui ex aliis poetis in collectionem nostram irrepserunt: Solonis 227—232 cf. fr. 13, 71—76. 315—18 cf. fragm. 15. 585—590 cf. fr. 13, 65—70. 719—28 cf. fr. 24; accedunt 153—154, de quibus iam diximus cf. III. — Mimnermi 793—6 cf. fr. 7. 1017—22 cf. fr. 5. 1227—8 ap. Stob. XI., 1 leguntur præmisso nomine Μενάνδρου Ναννοῦς, ubi Mimnermi corrigendum est cf. fr. 8. — Tyrtæi 935—38 cf. fr. 12, 37—42. 1003—6

[61b]) Bergk et Hartung Eueno vindicant. — [61c]) Bergk. Thaletae esse putat. — [61d]) Bergk. Polymnesto Colophonio tribuit. — [61e]) Bergk Thaletae, Hartung Cleobulo tribuit. — [61f]) Hertzberg in Prutz l. l. p. 333 Theognidi vindicat. — [62]) cf. hymn. hom. XI, 5. XV, 9. XX, 8. XXV, 5. — [63]) Bergk: fortasse Solonis sunt. — [63a]) Hertzberg Simonidi vindicat. — [64]) Hartung Chiloni vindicat. — [64a]) Hertzberg Xenophanis esse putat. — [65]) Bergk: fortasse Callini sunt. — [66]) cf. Hes. opp. 176 sq. — [66a]) Hartung Cleobulo tribuit.

cf. Eleg. 12, 13—16. — 265—6 Aristoteles dicit Δηλιακὸν ἐπίγραμμα cf. Ethic. Nic. I c. 9 [67]). /5

Ita omnes versus, qui aliqua de causa suspecti sunt, ex Theognide exturbavisse nobis videmur; qui restant, quin a poeta ipso profectos eos putemus, non est, quod dubitemus. Sed erunt, quibus Theognis, qualis ex nostris manibus prodiit, nimis circumcisus et brevis videatur. Hi reputent cum non nos in hac culpa esse, sed ipsas res iniquitatesque temporum, quibus Theognis tantam cladem accepit, tum multo præstare breviores easque certas ac veras alicuius poetae habere reliquias, quam multas ac dubias et falsas, cum ex illis veram poetae eiusque poesis imaginem adumbrari liceat, his in errores et opiniones deducamur. Quae cum ita sint, nos quoque videamus, quid ex eis, qui supersunt, versibus de Theognidis poesi coniicere ac concludere possimus. —

III.

Versibus Theognideis certa quadam ratione examinatis et spuriis a veris non sine probabilitate, ut nobis videtur, secretis, si breviter oculos ad originem nostrae collectionis rettulerimus, videbimus eam, qualem supra exposuimus, rationem hac disquisitione optime comprobari. Nam, ut supra iam diximus, quo alio modo existimas multas repetitiones, sententias contrarias, additamenta, versus aliorum poetarum in hanc syllogen irrepere potuisse atque in scholis, ea præsertim iungendi ratione respecta, quam satis novimus? Neque carmina amatoria et convivalia repugnant, quippe quae paucae sint et sero locum in hac collectione obtinuisse videantur. Præterea scimus antiquos haud ita diligenter eas res in scholis fugisse, id quod ipse Homerus docet. Toti vero collectioni ipsius Theognidis carminum librum subesse optime inde intelligemus, quod versus, quos veros esse aliis causis cognovimus, eidem quasi cardines sunt, quibus subditicii vertuntur. Quid quod spuriis exclusis versibus

---

[67]) His sex classibus omnes eos versus inseruimus, quos Welckerus inde a v. 881 posuit et Theognidi abiudicavit; omnes accurate afferre longum esse videtur.

in libro, qui exstat, iam certae quædam partes apparent, quae quin sint primariae et a poeta ipso factae, non est, quod dubitemus [1].

Vv. 19—38, eiectis 23—26, prima est elegia, cui vix aliquid deest. 19—22 signum dant, quo Theognidis poemata cognosci possint; iam transit poeta ad poesin suam breviter adumbrandam 27—30; σοὶ δὲ — Κύρνε non sine consilio poeta dicit: «Κύρνε esto signum, tibi vero, Cyrne, suadebo», quod idem fere valet ac: «Cyrni nomine signo utar, res vero, quae in carminibus Cyrni nomine inscriptis insunt, sunt etc.»; quod Theognis modo dixit signum, eo nomine statim poetarum more hominem aliquem adolescentem se alloqui fingit, ad quem præcepta sua scribat. Sequentibus vero versibus 31—38 poeta nos docet, utram rei publicae factionem tueatur, optumates an plebem. Ita hac prima elegia omnia docemur, quae ad versus sequentes intelligendos necessaria videantur [2].

Quae elegia cum scriberetur, etsi res iam turbidae erant, boni tamen potestatem obtinebant [3]); sed qualis rei publicae Megarensis status condicioque fuerit, describitur vv. 39—56. Ac primum quidem carmen 39—42 nos docet magnas contentiones dissidiaque esse in urbe ita, ut timendum sit, ne tyrannus existat. Harum contentionum auctores magistratus sunt, qui ad malos in-

---

[1]) Aliter Bergk in Mus. Rhen. III p. 220: eine vollständige Elegie findet sich nirgends. — 1135—50 erklärt Schneidewin wirklich für eine vollständige Elegie, aber so dürftig und unbedeutend darf man sich die elegische Poesie der Griechen nicht vorstellen. Eine viel reichere Anlage verrathen deutlich die wohl erhaltenen Ueberreste des Tyrt., Solon, Xenophanes, die doch zum Theil eben auch nichts anderes als Bruchstücke sind. — Welcker. p. XXXI sq. brevem conspectum præceptorum Cyrno a Theognide datorum præbet, sed hinc illinc sumptum, nullo ordine rationeque observata. — [2]) Bergk: hæc tria fragmenta inde a v. 19 usque ad v. 38 eiusdem elegiae fuisse videntur, quae procemii locum obtinebat: v. 19—26 huius elegiae exordium sunt nec tamen integrum, nam poeta post v. 26 illam sententiam videtur pluribus persecutus esse, neque licet continuo v. 26 cum v. 27 sq. coniungere, quod vel nomen repetitum Πολυπαΐδη (v. 25) et Κύρνε (v. 28) arguunt. Versibus 27—30 inchoabatur media pars carminis, v. 31—38 epilogus huius elegiae est, ubi non incommode ea ipsa sententia, a qua poeta epilogum orsus erat v. 31, in novissima parte (v. 37. 38) iteratur, ut epilogum integrum servatum esse appareat. — [3]) cf. 34: ἅνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.

clinant et, ut sequens poema 43—52 eiectis vv. 49—50 demonstrat, sui commodi causa eos in bonos incitant; bella civilia imminent[4]). Atque mali audiunt; vv. 53—56 legimus, quae rerum conversio secuta sit quantaque audacia plebs usa sit. Tamen boni nondum suo loco repressi sunt, unde apparet vv. 57—60 falso ex vv. 1109—14 huc transscriptos esse.

Quae cum ita essent, num mirum est, si poeta, qui acerrimus nobilitatis defensor est, quoquo modo a malorum societate revocavit, quam bonis periculosam fore prævideret? Nonne id eo magis hominum naturae convenire putamus, quo sæpius in vita videmus homines tum demum omnibus viribus niti ac contendi, cum in summo iam discrimine sunt? An periculum ullum bonis maius esse potuit, quam coniunctio multorum suorum cum plebe, quae in dies opulentior et superbior fiebat, præsertim cum intelligerent eos, qui ad malos transirent, plurimum conferre et ad suam perniciem et ad plebis potentiam ac dominationem? Optime igitur se habent poetae adhortationes, quae hoc loco sequuntur.

Et primum quidem Theognis monet, ne boni malis in ulla re fidem habeant vv. 69—76. Vv. 69—72 initium est novae elegiae, ad quam vv. 73—76 pertinere videntur, nulla, ut videtur, lacuna et παύροισιν (v. 75) in παύροις οὖν mutato; certe vv. 75—76 ad 69—70 referuntur, id quod in elegiis inter initium et finem fere sollemne est; præterea scimus in poesi gnomica, ut ita dicam, vincula inter singula disticha non esse firmissima. Eodem modo vv. 77—78 novum carmen inferunt, quod pergitur vv. 83—86 et absolvitur vv. 91—94. Ita hoc quoque poema mihi absolutum videtur neque intelligo, quid desideres aut vituperes; quare fugit me, quo iure Bergk. in Mus. Rhen. III p. 220 dicat carmina elegiaca Græcorum ampla ac copiosa fuisse, id quod sententiosae certe poesi prorsus refragatur.

Deinde sequuntur cohortationes, ne cum malis, qui perfidi et ingrati sint, amicitiam iungas vv. 95—132 neve, etsi sæpe divites

---

[4]) Schœmann, p. 9: non mirum autem in tali rerum statu exstitisse etiam homines factiosos, fortasse ex ipso nobilium ordine, qui popularem causam susciperent plebemque adversus nobilitatem excitarent, non tam æquæ libertatis amore, quam quo ipsi plebis ope crescerent ac supra ceteros sui ordinis homines sese extollerent adeoque etiam imperio potirentur cf. 43 sq.

ac potentes sunt, ex eis ducas, cum ἀρετή eis desit vv. 133—218. Et versus 101—114 integrum exhibent poema, modo v. 105 δ'εὖ, 113 τοὶ pro τόν legas. Quibus versibus poeta ab amicitia malorum, quippe quorum animi ingrati sint, iterum iterumque revocat. Iam vero vv. sequentibus 117—128, qui et ipsi vv. 117—118 post v. 120 positis integrum poema conficiunt, poeta transit ad describendum, quam sit difficile hominum amicorumque animos cognoscere. Vv. 131—2 per se esse videntur. Sed 133—142 et 145—152 et 155—158 absolutum exhibent poema, quod vel versus ultimi, qui ad primos referuntur, satis declarant; his versibus sermo est de bonis ac malis, quae dona deorum, δωτόρων ἑάων, sunt; quare ex bonis divitiisque hominum virtus non sequitur, sed ex iustitia et pietate; nam malis quoque dei divitias dederunt, non virtutem; superbiam eis adiunxerunt; itaque ne paupertas quidem aliis crimini dari potest. Eodem modo vv. 159—172 exclusis 165—168 arcte inter se cohærent, modo v. 171 legas: θεοῖς οὖν εὔχου, θεοῖσιν ἔπι κράτος etc. Nec minus integra elegia est, quae sequitur vv. 173—182, sed ita constituenda 173—4. 179—180. 175—6. 181—2. 177—8. Idem valet de vv. 183—196 exterminatis vv. 191—2. Harum elegiarum prima (159—172) nos in summa rerum humanarum inconstantia a superbia revocat et ad deos, omnium auctores bonorum, adducit, altera mala doloresque describit, quae paupertas hominibus infligit, tertia bonos pecuniae causa ex malis ducere vetat: omnes igitur bene in hanc libri partem quadrant. Neque abhorrent 209—10 neque 213—8, qui et ipsi de amicitia præcipiunt monentque, ut eam retineas.

Sed inde a v. 219 poeta ab adhortationibus ad reipublicae statum revertitur, qui etiam gravior atque impeditior factus est. Discordiae enim et inimicitiae inter bonos et malos adeo auctae sunt, ut mali, qui in dies audaciores et potentiores fiebant, iam omnem potestatem sibi vindicare studerent et vindicarent. Quibus rebus perterriti (vv. 219—20) queruntur nobiles (vv. 233—4, 235—6), sed frustra; mali iudicia habent (vv. 279—82. 289—92) et impotentes videntur minae, quas poeta vv. 293—4 adiungit: «neque vero leo semper carnem edit, sed eum quoque inopia premit», quibus in verbis leonis nomine plebs, quae tum potens erat, significatur.

At versibus sequentibus ultionis consilium clarius apparet.

Poeta ad mala patienter perferenda cohortatus (vv. 319—22) bonos amicitiam inter se coniungere iubet (vv. 323—8), quo facilius malos ulciscantur, id quod tamen non nimis accelerandum sit, ne male eveniat (vv. 329—30. 333—4. 335—6. 337—40). Eandem sententiam proferunt vv. 355—62, quos coniungendos esse puto, quippe qui unam conficiant elegiam. Modestiam ac prudentiam, qua agendum est nobilibus, prædicant etiam vv. 409—10, qui per se absoluti videntur; item 411—2 et 429—38, quibus lacuna intercedit, et 441—6, qui extremi alius elegiae sunt.

Iam vero paratum est bellum et ultio, quo bello nobiles potestatem, quam plebs eis eripuit, recuperare volunt, id quod declarant vv. 539—40. 543—6, qui de auspiciis egisse videntur, 549—52, qui bellum ipsum describunt; cuius belli eventus qualis fuerit, Theognis non disertis verbis narrat, sed nobiles devictos esse inde apparet, quod Theognis suos vv. sequentibus de malis acceptis consolatur; præterea ostendere videntur versus 583—4, quos elegiam conclusisse verisimile est. Eodem pertinent 593—4. 603—4. 631—2. 635—6. 653—4. 655—6: quibus omnibus Theognis aut querelas effundit aut se suosque consolatur.

Nobilitate igitur superata plebs iam nullo resistente summam rerum tenebat; nobiles contempti aut domi latere aut domo abire poterant; qua re quanto dolore putamus eos affectos esse, eoque magis, quo maiore in rem publicam patriamque amore ardebant? Eum amorem Theognis vv. 783—88 declarat. Vv. 805—10, quae integra elegia est, documento esse debent, nobiles omnia ad potestatem recuperandam suscepisse, imo oracula adiisse; sed frustra erat, cum ipsa factio inter se dissidere videretur, sive timore sive alia causa commota (vv. 811—4). Quare tum patienter calamitatem suam ferunt tum lamentantur (vv. 817—8. 819—20. 821—2. 833—6. 847—50. 853—4. 855—6).

Sed mox poetae iterum animus redit; novum consilium potestatis recuperandae capitur magna, ut videtur, prudentia et consideratione. Id denuntiant vv. 869—72, qui non integri sunt; 895—6. 897—900, qui integri videntur; 1027—8. 1029—36, vocabulo Κύρνε pro θυμέ restituto, qui versus consolationem continent, fortasse haud longinqua liberatione respecta. Eodem pertinent 1037—8, qui prudentiam, qua boni utuntur, prae se ferunt,

cum vv. 1109—14 turpitudine, qua Megarenses proflicti sunt, proposita ad maiorem iram excitent. Vv. denique 1133—4 consilium ipsum nos docent, quo malos repellere volunt. Simul inde videmus post nobiles devictos tyrannum exstitisse, qui plebi præerat, cf. κακοῦ ἀρχήν. Idem docent vv. 1179—82 et 1203—6. Vv. 1171—6 iterum prudentia laudatur; similiter vv. 1177—8. 1183—4. 1185—6. 1217—20. Ceteri huic illi parti adnumerandi sunt versus.

Hic libro Theognideo finis imponitur neque docemur, quomodo novum patriae liberandae consilium evenerit. Sed ex hoc totius libri conspectu luce clarius apparere nos putamus perturbationem ac confusionem non tantam esse, quanta vulgo existimatur. Nam satis distinctae singulae partes cernuntur, satis certa est totius libri secundum tempora dispositio ordoque. At ea, quae ex libro cognovimus, num historiae quoque fide confirmantur?

Atque in hac re perbene accidit, quod nobis locus Plutarchi servatus est, quem, cum maximo sit momento, integrum apponamus[5]: Μεγαρεῖς Θεαγένη τὸν τύραννον ἐκβαλόντες ὀλίγον χρόνον ἐσωφρόνησαν κατὰ τὴν πολιτείαν· εἶτα πολλὴν καὶ ἄκρατον αὐτοῖς ἐλευθερίαν, τῶν δημαγωγῶν οἰνοχοούντων· διαφθαρέντες παντάπασι τά τε ἄλλα τοῖς πλουσίοις ἀσελγῶς προσεφέροντο καὶ παριόντες εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν οἱ πένητες ἠξίουν ἑστιᾶσθαι καὶ δειπνεῖν πολυτελῶς, εἰ δὲ μὴ τυγχάνοιεν, πρὸς βίαν καὶ μεθ' ὕβρεως ἐχρῶντο πᾶσι κ.τ.λ.

Ex hoc loco apparet tyranno eiecto aliquamdiu modeste ac tranquille Megaris rem publicam gestam esse. A quo? Nempe a nobilibus et divitibus, ut ex sequentibus elucet. Paulo vero post demagogi ex ipsis, ut videtur, nobilibus exstiterunt, qui plebem omnibus rebus permissis corrumperent et contra nobiles lacesserent, scilicet non tam plebis, quam sui ipsorum commodi causa, ut ipsi rem publicam capesserent. Ita omnes, quas Plutarchus enarrat, crudelitates in nobiles, qui oppressores putabantur, a plebe factae sunt. Hactenus Plutarchus; sed facile est coniicere nobiles restitisse ac superatos esse. Ex Aristotele[6]) constat demagogos summam rerum obtinuisse et multos nobiles expulisse, qui postea redeuntes

---

[5]) cf. Quæst. Gr. 18. — [6]) cf. Polit. 5, 5.

optimatium dominationem restituerunt. Videmus igitur, quanta sit consentio historiae ac versuum Theognideorum: dominatio optimatium, demagogi, crudelitates plebis in nobiles, pugnae ac clades, ultio utrimque commemoratur. Quare neque mirum neque alienum videbitur, si et historia et versibus Theognideis, quae aliud ab alio supplentur, pariter adhibitis brevem rerum Megarensium, quales tum erant, conspectum dabimus [7]).

Urbem Megaram a principio reges habuere [8]). Sed mox regibus exactis Dorenses, qui invaserunt et terram occupaverunt, rerum potiti plebem Jonicam et Achaicam ad agros colendos ex urbe repulerunt. Inde ab his temporibus Dorenses domini manserunt [9]) Megaraque civitas Dorensis fuit.

Quo nomine Megaris nobiles quove plebs appellata sit, non traditum est, sed coniectura est Welckeri minime spernenda plebi nomen δωροφόροις fuisse, quia Heraclea Pontica, quod oppidum colonia Megarensium erat, plebs idem nomen haberet [10]). Aliis enim civitatibus alia nomina plebi indita erant, veluti Spartae περίοικοι et εἵλωτες, in Creta μνωῖται et κλαρῶται, in Thessalia πενέσται, Athenis γεώμοροι et δημιοῦργοι, Sicyone κορυνηφόροι sive κατωνακοφόροι. De nobilibus vero Aristoteles utitur nomine γνώριμοι, alii πλούσιοι. At non sine causa supra coniecisse nobis videmur eos Megaris Κόρνους appellatos esse, uti Athenis Εὐπατρίδας etc.

Ac nobiles diu in imperio, quod sibi assumserant, fuerunt, cum plebs pauper ac timida ruri ageret ac vix in urbem venire auderet [11]). Postea vero ratio mutata est. Nam ut in aliis civitatibus, ita Megaris agricultura et mercatura, ut videtur, plebs opulenta facta non iam omnia, quae nobiles ei iniungerent, patienter tulit, sed etiam iura quædam et libertatem sibi parare studuit. Quare discordiae et contentiones ortae sunt, maxime de pascuo quodam ad rivum Megarensium sito, quod et nobiles et

---

[7]) cf. Welckerum p. X, 2 sq. — Heckerum in Philol. V p. 467 sq., qui omnia confudit, Theognidem vitam per bella Persica et diutius egisse putans omniaque eo referens. — Melius Schœmann. schediasma et Hertzberg in Prutz litter.-hist. Taschenbuch 1845 p. 322 sq. Cf. etiam studia Theognidea, scripsit van der Mey p. 4 sq. — [8]) cf. Paus. I, 39 sq. — [9]) cf. Herod. V, 76. — [10]) cf. proleg. p. 20. — [11]) cf. Theog. vers. 55 sq.

plebs sibi vindicabant. Id nobiles, qui omnia sibi permissa esse putarent, per vim occupavisse videntur, sed subito Theagenes, nullo dubio unus ex nobilibus, cum Cylon Atheniensis eius filiam duceret, acervo rusticanorum coacto, cum boves nobilium aggressus trucidavisset, plebem liberavit et se ipsum tyrannum fecit[12]).

Quod quo tempore factum sit, etsi pro certo dici nequit, tamen non ante ol. 41 factum esse coniicere possumus. Nam ol. 42 Cylon Atheniensis, gener Theagenis, ab hoc in dominatione Atheniensium arripienda adiutus est[13]); quod priusquam Theagenes facere posset, ipsum tyrannidem suam stabilivisse oportet.

Theagenes perbene rem publicam gessisse videtur; constat enim aquas eum in urbem duxisse ac fontem egregium media in urbe exstruxisse[14]); idemque mercaturam adiuvit ac fines Megarensium protulit. Sed nescio an hoc ei interitum paraverit. Cylonis enim temporibus Theagenes Salaminem insulam portumque Atheniensium occupavisse videtur[15]). Quam insulam cum Cylone expulso Megarenses non redderent, acre bellum commissum est, quo Athenienses iterum iterumque victi legem sanxerunt, ut, si quis bellum renovandum iuberet, is supplicio afficeretur. Itaque diu bellum intermissum est, cum sibi quisque timeret, dum Solon exstitit, qui insania simulata — notas res refero — suis civibus persuasit, ut bellum redintegrarent. Ita Salamis Megarensibus erepta est[16]), id quod factum est fere ol. 46, 1—2. Athenienses vero Solonem supremum archontem creaverunt ol. 46, 3, qua dignitate, ut videtur, ei virtutis præmium darent. Tamen bellum per aliquot annos ductum esse et per se verisimile est et ex Herodoto sequitur, qui Pisistratum illo bello excelluisse magnamque gloriam sibi paravisse tradit[17]).

Salamine vero amissa belloque in Athenienses male gesto Theagenis auctoritas labefacta esse videtur. Neque nos erraturos esse puto, si existimabimus eum ipsa hac causa prima vel secunda olympiade post deiectum esse, nam eum deiectum esse ex Plutarcho[18]) constat. At a quo deiectus est? Nempe a nobilibus,

---

[12]) cf. Aristot. Pol. V, 5. — [13]) cf. Thuc. 1, 126. — [14]) cf. Paus. 1, 40 et 41, 2. — [15]) cf. Curt. griech. Geschichte I p. 262 et Welcker p. X. — [16]) cf. Diog. Laert. I, 2, 46, ubi διὰ κηρυκείας legendum videtur. — [17]) cf. Herod. I, 59. — [18]) cf. Quæst. Græc. 18.

qui propter dominationem ereptam acerrimi eius adversarii Salaminem amissam ita in suum usum convertisse videntur, ut Theagenem in suspicionem plebis adducerent sibique dominationem recuperarent[19].

Et successisse nobiles in imperio Theageni pro certo affirmare ausim. Non enim verisimile est Theagene expulso plebem rerum potitam esse nobilibus, qui tyranni eiiciendi auctores fuerant, non resistentibus. Non verisimile plebem rerum potitam primo cum modestia lenitateque rem publicam gessisse, postea summa crudelitate atque iniuria in nobiles, qui securi innocentesque sibi quisque viverent, usam esse. Certe multo probabilius est tyranno exacto nobiles rem publicam omnemque potestatem recuperavisse.

Ac primo quidem cum timerent, ne plebs denuo rebellaret seque eiiceret, tam modestam ac lenem dominationem exercuerunt, ut pax ac concordia inter nobiles et plebem esset[20]. Sed postea cum nova dominationis possessione stabiliti pristinam crudelitatem et duritiem renovarent, animis plebis ab eis abalienatis, demagogi exstiterunt, qui quin ex numero nobilium fuerint, non dubium est[21].

Ab his temporibus Theognidis liber exorditur. Demagogi enim multa concedendo et permittendo gratiam plebis sibi conciliare studebant et summa vi nitebantur, ut eam in nobiles excitarent, ut his deiectis ipsi potestatem sibi vindicarent. Atque plebs dicto audiens fuit; venerunt enim multi ex agris in urbem, qui nobiles diriperent et re publica depellerent; quibus rebus demagogi in dies potentia crescebant[22]. His temporibus quod multi nobilium ad plebem transierunt, cum hac una re spem ac præsidium sibi viderent, non mirum est.

Sed quae fuit causa harum contentionum? Sine dubio iniuriae et crudelitas nobilium, ut supra iam diximus. Sed hae non solae fuisse videntur; accedebat, ut ex Plutarcho satis elucet[23], paupertas et aes alienum, quae res, ut in aliis civitatibus, ita hic et duritiem nobilium auxit et indignationem plebis excitavit, ut li-

---

19) cf. Schneidew. præf. 53 et Welcker p. XI. — 20) cf. Plut. l. l. ὀλίγον χρόνον ἐσωφρόνησαν κατὰ τὴν πολιτείαν. — 21) cf. Schœm. schediasm. p. 9. — 22) cf. Plut. l. l. et Theogn. 39 sq. — 23) cf. l. l.

benter demagogos audiret invitantes, ut in urbem venirent ac nobilibus despoliatis suae inopiae mederentur. Itaque omnis vis omnesque iniuriae factae sunt. Sed cum plebis animi rapinis incitarentur, non satiarentur, etiam decretum est, ut usurae, quas plebs solvisset, a nobilibus redderentur[24]). Similia apud Theognidem quoque legimus.

At nonne cum his adversa fronte pugnant, quae supra de plebis opulentia ac divitiis diximus? Non quae apud Theognidem scripta invenimus? Non puto, si bene distingues. Nam quae supra diximus, ad tempora referuntur, quae ante Theagenis tyrannidem erant, ex quibus ratio mutata esse poterat aut bellis aut ignavia. Sed etiamsi temporibus, de quibus nunc sermo est, res eaedem atque tum essent, tamen illo loco non diximus plebem opulentam factam esse per se ac simpliciter, sed pristinae condicionis ratione habita opulentiorem quam antea, id quod non impedit, quominus multos multa concupivisse existimemus, quae occasione data sibi caperent. Præterea constat omnibus temporibus in omnibus civitatibus haud ita paucos fuisse, qui egestate atque ære alieno oppressi sua culpa novis rebus studerent et omnem rationis mutandae occasionem avide arriperent. Quae vero Theognis de divitiis plebis narrat, ea non ad universam plebem, sed ad singulos quosdam homines de plebe pertinent. Idem in re publica Romana videmus, ubi magna plebis parte ære alieno obruta singuli quidam homines tantis opibus affluerent, ut patribus ipsis odio essent ac necarentur[24a]).

Cum his plebeiis multi nobiles propter divitias societates, amicitias, connubia conciliasse videntur maximeque tempestatibus in re publica sævientibus, quod eis affinitatibus se tutos esse futuros putabant. Qua re cum nobilium causa valde debilitaretur, Theognidem iterum iterumque id dissuadere videmus, quamquam sero ac frustra. Nam iura alterum post alterum a plebe acerbata arripiebantur multæque crudelitates in nobiles exercebantur. Quae cum nobiles non patienter ferrent, res ad manus ac ferrum venit, sed pugna nobiles victi atque omni potestate privati sunt[25]). Quo

---

[24]) cf. Plut. l. l. τέλος δὲ δόγμα θέμενοι τοὺς τόκους ἀνεπράττοντο παρὰ τῶν δανειστῶν, οὓς δεδωκότες ἐτύγχανον, παλιντοκίαν τὸ γιγνόμενον προσαγορεύσαντες. — [24a]) cf. v. c. Sp. Mælium, alios. — [25]) cf. Arist. Pol. V, 5.

facto populare imperium institutum est, in quo demagogi principem locum obtinebant. Nobilibus nihil iam auctoritatis relictum erat.

Sed demagogi nimis violenter potentia sua usi crudelissime, qua erant imprudentia, in nobiles suae utilitatis causa consuluerunt. Hi cum iam per se ad potestatem recuperandam proni essent, his crudelitatibus etiam magis incitati sunt. Auctore Theognide, ut videtur, consilium ultionis sumendae ceperunt neque persecuti sunt, cum discordiae inter eos orerentur. Sed mox secuta est altera coniuratio. Cum enim demagogi permultos nobiles eiecissent, exules et inter se et cum eis, qui domi erant, societate inita subito reverterunt, plebem, quae tyrannum fecerat, vicerunt, optumatium dominationem restituerunt[26]). Eversi igitur imperii popularis causa libido fuit ac cupiditas demagogorum[27]). Neque vero Theognis nobilium in patriam reditum vidit, quod satis certo inde sequitur, quod eius rei in carminibus non iam mentionem fecit.

Quae res quibus temporibus factae sint, etsi pro certo dici non potest, tamen in universum definire non ita difficile videtur. Theagenes enim, ut supra demonstravimus, expulsus est circiter ol. 47/8. Atqui ineuntibus bellis Persarum omnia Megaris quieta videntur; certe nullae seditiones domesticae memorantur; urbs Megarensium cum Atheniensibus bellum Persarum suscipit[28]). Omnes igitur res, quas memoravimus, inde ab ol. 47/8 usque ad ol. 70 factae sunt, id quod ea re confirmatur, quod in aliis quoque civitatibus eisdem fere temporibus inter plebem ac nobiles bella gesta sunt, maximeque quod, cum Cleomenes expeditiones in Atticam faceret, nullae Megarensium rixae a veteribus traditae sunt[28a]); potius Megarenses cum eo res communicavisse videntur. Quamquam, si optumates tum cum plebe bellum gessissent, non dubium est, quin rex Lacedæmoniorum eos adiuturus et domum reducturus fuerit.

Atque res ita se habere alio quoque argumento probatur. Traditum est enim a Thucydide[29]) ol. 89 nobiles, quos non ita multo ante eiectos esse ex ipso Thucydide apparet, cum Athenien-

---

[26]) cf. Aristot. Pol. 5, 5. 4, 15. — [27]) cf. Arist. Pol. 5, 3. — [28]) cf. Simonid. epigr. 107. Herod. VIII, 1. 45. IX, 21. — [28a]) cf. Herod. V, 77. — [29]) cf. 4, 66—74.

sibus contra urbem profectos fœdereque icto in patriam receptos optimatium imperium restituisse. Cum vero inde a bellis Persarum usque ad hoc tempus nihil omnino de rebellione et seditione audiamus, optimo iure concludi posse videtur oligarchiam ante bella Persarum restitutam tuto ac firmitèr usque ad bellum Peloponnesiacum permansisse.

Quid denique quod Theognidis ætas optimo ad hæc tempora quadrat? Omnes enim scriptores ol. 57—59 memorant, quibus Theognidis vitam definiant[30]). Quodsi eum putamus 30—40 annos natum fuisse, cum clarus haberetur — nam eum non prima iuventute carmina facere cœpisse ex ipsius verbis sequi videtur[31]) — coniici licet eum natum esse inter ol. 47—50 sive inter annos 592—580 a. Chr. n. Neque vero eum vita decessisse post ol. 70 sive 500 a. Chr. n. inde pro certo sequitur, quod ultionem, quam ante ol. 70 sumptam esse demonstravimus, non vidit. Ex quo cernitur vitam Theognidis, quae sextum fere a. Chr. n. sæculum explevit, in eadem tempora cadere, quibus Megaris turbae civiles erant[32]).

IV.

Restat, ut pauca, quae de vita scriptisque Theognidis memoriae prodita sunt, colligamus et in brevi conspectu ponamus. Et de ætate quidem quid nobis videatur, supra exposuimus dicentes eum inter ol. 47—70 vixisse. Quare iam ad patriam eius definiendam aggrediamur, de qua inter veteres auctores dissensio est.

Nam etsi omnes Theognidem Megaris natum esse uno ore tradunt, tamen alii Megara in Sicilia, in Attica sita alii existimant.

---

[30]) cf. Hieronym. ad Olymp. 59, 1 et 58, 1: Theognis poeta clarus habetur. Chronik. Pasch. Ol. 57: Θέογνις ποιητὴς ἐγνωρίζετο. Cyrill. c. Julian. I p. 13 Ol. 58: Θέογνις ὠνομάζετο, et VIII p. 225: Φωκυλίδης καὶ Θέογνις ἐγενέσθην. Suidas: Φωκυλίδης, Μιλήσιος φιλόσοφος, σύγχρονος Θέογνιδος· ἦν δὲ ἑκάτερος μετὰ χμζ′ ἔτη τῶν Τρωικῶν, Ὀλυμπιάδι γεγονότες νθ′. — [31]) cf. v. 27 et Xenophan. fr. 7. — [32]) cf. Welcker. p. XVI eum non diu ante Ol. 55 natum esse putat. — Schœm. sched. p. 15: cum floruisse dicatur 544—1, circiter 572—69 natus esse videbitur; idem Theognidis vitam ad 491 producit. — Rintelen l. l. eum circa annum 540 natum putat. Similiter Hecker. Philol. V p. 467 sq.

Horum in numero est Didymus[1]), Harpocration[2]), Athenæus[3]), Stephanus[4]), qui duo scriptores cum Megara non accuratius definiant, certum est eos Attica intelligere; illorum in numero est Plato[5]) et Suidas[6]). At verba philosophi accuratius legentes intelligent eum non dicere Megara Sicula urbem esse, in qua Theognis natus, sed cuius a civibus civitate donatus sit[7]); non igitur γένει poeta eorum civis fuit, sed θέσει. Contra haec Suidae, qui locum Platonis exscripsit neque intellexit, verba parvi momenti sunt, eoque minoris, quo maiore voce versus ipsi poetam Megaris Atticis natum esse clamant.

De vita ipsa Theognidis non multa tradita sunt. Id constat eum antiqua Dorensium domo oriundum fuisse opulenta atque honesta, id quod eius auctoritate satis declaratur. Puer atque adolescens eadem, qua omnes Dorenses, usus est educatione, ut a maioribus natu, quae scitu digna essent, disceret[8]). Is enim mos Dorensium fuit, ut pueri et adolescentes maiorem quendam hominem sequerentur, a quo omnibus rebus, quas scire civem bonum deceret, erudirentur cf. vocabula εἰσπνήλας et ἀΐτης. Itaque cum poetae omnia nobilitatis iura ac privilegia in animum descendissent, turbis civilibus, quae sequebantur, acerrimus nobilitatis propugnator factus est, qui voce versibusque ceteros admoneret et incitaret. Postremo bella domestica inter nobiles et plebem, quae iam diu imminebant, orta sunt; in quibus quin Theognis primas partes egerit, dubium non est. Victis vero nobilibus quae eius sors fuerit, non constat[10]); fortasse Theognis quoque aliquamdiu in exilium

---

[1]) cf. Schol. ad Plat. leg. I p. 630: περὶ Θεόγνιδος καὶ τῆς κατ᾽ αὐτὸν ἱστορίας ἀμφιβολία πολλὴ ἐγίγνετο τοῖς παλαιοῖς· καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὸν ἐκ Μεγαρέων γεγενῆσθαι τῆς Ἀττικῆς· οὕτως ὁ Δίδυμος, ἐπιφυόμενος τῷ Πλάτωνι ὡς παριστοροῦντι· οἱ δὲ ὅτι ἐκ Σικελίας. — [2]) cf.: τοῦ δὲ ποιητοῦ Θεόγνιδος μνημονέυει Ἰσοκράτης ἐν ταῖς πρὸς Νικοκλέα ὑποθήκαις· οὗτος δ᾽ἦν Μεγαρεὺς ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγάρων· αὐτὸς γάρ φησιν ὁ ποιητὴς· „ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἐς Σικελήν ποτε γαῖαν“ cf. 783. ᾧ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων ἐν α′ Νόμων τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων πολίτην ἔφασκεν [εἰς Σικελίαν], κατηκολούθησαν δὲ τῷ Πλάτωνι οὐκ ὀλίγοι. — [3]) cf. 7, 317 a. 13, 559 f. — [4]) cf. s. v. Μέγαρα. — [5]) cf. leg. I, 630. — [6]) cf. s. v. Θέογνις. — [7]) cf. verba: ποιητὴν δὲ καὶ ἡμεῖς μάρτυρα ἔχομεν Θέογνιν et p. 629. — [8]) cf. v. 27. — [9]) cf. v. 783 sq. — [10]) cf. Schœm. l. l. p. 14. — Welcker p. XIII, 4.

ivit, dum summum periculum præteriisset ac tuto reverti posset. In id tempus magna itinera videntur cadere, in quibus quanto hospitio ab omnibus exceptus sit, ipse prædicat[9]). In his itineribus etiam aliquamdiu Megaris in Sicilia commoratus et civitate donatus esse videtur. Sed mox patriae amore commotus domum rediit ac paulo post eum Megaris id agentem videmus, ut plebe deiecta nobiles in pristinum imperium restitueret; id quod multis rebus frustra temptatis tandem perfecit. Nobiles enim societate facta ac coniuratione redierunt ac plebem superaverunt; quo facto oligarchia restituta est. Neque vero Theognis eam rerum conversionem vidit, cum iam antea diem supremum obiisset.

Iam vero de scriptis Theognidis disputaturi optime initium faciamus ab ipsius poetae verbis, quem vidimus inde a v. 27 sq. de carminibus suis dicere. Præcepta enim se ea daturum esse profitetur, quae ipse a maioribus acceperit, ut virtutem ac iustitiam colas et societatem bonorum retineas. Videmus igitur eum præcepta de iustitia et virtute dare, neque vero simplicia et per se, sed relata ad nobilium mores vitamque. Simulque contentiones significat inter nobiles et plebem exortas, cum a malis acerrimis verbis revocet. Quae cum ita sint, non putari licet Theognidem ab initio carmen didacticum condidisse, sed præcepta rebus civilibus intertexuisse, prout occasio et facultas offerebatur; id quod ex libro ipso etiam luculenter apparet[11]). Atque hæc carmina poeta Cyrni nomine obsignavit, ne quis ea auferret suaque diceret; horum reliquiae in nostra collectione exstant.

Hunc Theognidis librum multi scriptores veteres memorant, quamquam, qualis eius dispositio fuerit qualeque argumentum, non æque bene ac ex Theognide cognoscimus. Quid mirum? Quo longius alicuius scriptoris ætas a Theognide recedit, eo corruptiora

---

[11]) cf. Schneidew. præf. p. 48. — Schœm. l. l. p. 6, qui sententias virorum doctorum de poematis Theognidis in brevi conspectu ponit. — Bernhardy hist. litt. Græc. I p. 144. — Contra Welckerus p. 71 sq., qui carmen didacticum fuisse demonstratum it. — Alios, qui aut idem aut similia senserunt, prætermittamus. — Præterea cf. Xenophontem (?) ap. Stobæum, quem locum supra exscripsimus: is et ipse Theognidis versus carmen didacticum fuisse existimat. — Conf. præterea III, ubi demonstravimus, quo modo præcepta rebus civilibus immixta fuerint.

et immutatiora poetae Megarensis carmina videt eoque magis aliena a vera libri forma eoque accommodatiora ad nostrae collectionis speciem sunt nomina, quibus de eis utitur. Et Plato quidem satis accurate Theognidis librum descripsit, qui moralia, ut ita dicam, præcepta virtutibus bellicis intermixta exhibuit. Theognidem enim cum Tyrtæo comparans, τοῦτον (i. e. Theognidem), dicit, ἐν πολέμῳ χαλεπωτέρῳ ἀμείνονα ἐκείνου πάμπολυ γίγνεσθαι, σχεδὸν ὅσον ἀμείνων δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ φρόνησις εἰς ταὐτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας αὐτῆς μόνης ἀνδρείας κ. τ. λ.[12]) Similiter, etsi minus accurate, Isocrates Theognidis versus descripsit[13]). Ad nostram collectionem accommodatiora sunt verba Xenophontis qui fertur apud Stobæum[14]), Dionis[15]), Cyrilli[16]). Alii scriptores utuntur vocabulis γνῶμαι, γνωμολογία, παραινέσεις, ὑποθῆκαι[17]). Prorsus denique in nostram syllogen quadrant, quae Suidas[18]) scribit: ἔγραψεν ἐλεγείαν εἰς τοὺς σωθέντας τῶν Συρακοσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ, γνώμας δι' ἐλεγείας εἰς ἔπη ,βω', καὶ πρὸς Κύρνον τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον γνωμολογίαν δι' ἐλεγείων, καὶ ἑτέρας ὑποθήκας παραινετικάς, τὰ πάντα ἐπικῶς. — ὅτι μὲν παραινέσεις ἔγραψε Θέογνις, ἀλλ' ἐν μέσῳ τούτων παρεσπαρμέναι μιαρίαι καὶ παιδικοὶ ἔρωτες καὶ ἄλλα ὅσα ὁ ἐνάρετος ἀποστρέφεται βίος. De hoc loco Welckerus[19]) sine dubio recte disputavit eum in tres similes partes dirimens, quarum prima finitur verbis εἰς ἔπη ,β ω', altera verbo ἐπικῶς, tertia reliqua amplectitur. Et ut elegiam in Syracusanos, de qua mox dicendum erit, omittamus, altera pars eadem ac prima auctiora continet; quare etiam illud ἐπικῶς cum Schœmanno[20]) in ἔπη ,βως' sive ,βω' mutaverim. De tertia vero parte, quae prorsus nostram collectionem spectat, non est, quod verba faciamus.

Præter hunc carminum librum num Theognis aliud quid scripserit, incertum est. Ex ipso quidem Theognide nihil cognoscimus; neque vero ex Platone[21]), id quod alii volunt, concludi

---

[12]) cf. leg. I p. 630. — [13]) cf. ad Nicocl. c. 12. — [14]) cf. Stob. 88 p. 499 (s. 14). — [15]) cf. oratio II. — [16]) cf. c. Julian. l. VII. p. 224 Spanh. — [17]) cf. Welcker p. 71 sq. Leutschius Philol. XXIX p. 521 sq. ὑποθήκας nomen fuisse putat versuum ad Cyrnum missorum, coll. ὑποθήσομαι, v. 27. — [18]) cf. lexic. s. v. Θέογνις. — [19]) cf. prol. p. 73, 2. — [20]) cf. p. 4. NB. — [21]) cf. Menon. 95 D.

licet poetam nostrum alias elegias sive carmina epica conscripsisse[22]), cum non videam, quid obstet, quominus putemus illud ἐν ποίοις ἔπεσιν non nisi «ubi» valere, ad quod recte ac sine offensione a Socrate ἐν τοῖς ἐλεγείοις respondetur[23]); oppositio inter τὰ ἔπη et τὰ ἐλεγεῖα ab hoc loco prorsus aliena videtur[23a]). Carmina deinde convivalia, amatoria aliaque id genus qui ab eo facta esse putent, ei videant, quo id iure faciant quoque modo totius antiquitatis de hac re silentium explicent[24]). Restat igitur unus Suidas[25]), qui Theognidis elegiam εἰς τοὺς σωθέντας τῶν Συρακουσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ memorat. Hæc verba quin corrupta sint, nemo dubitare potest. Sed etiamsi cum viris doctis ἀναλωθέντας[26]) sive ἡσσηθέντας[27]) legas, tamen aliquis error latere videtur. Fac enim Suidae auctoritatem etiam maiorem esse quam est, tamen id eius adnotationem valde incredibilem faceret, quod omnino nemo alius illius elegiae mentionem facit neque nos cogitatione assequi possumus, quid Theognidi Megarensi cum Syracusanis sit. Nunc vero

---

[22]) cf. Schneidew. præf. p. 1. adn. — [23]) cf. Jul. Cæsar de carm. Græc. eleg. p. 43. — [23a]) Leutschius l. l. putat verbo ἔπεσιν in universum libros sive versus Theognidis significari, ἐλεγεῖα vero inscriptionem unius cuiusdam libri fuisse. Atqui cum versus a Platone allati non ad Cyrnum missi sint, ἐλεγεῖα inscriptionem esse eorum carminum, quae non ad γνωμολογίαν Κύρνου pertineant. — [24]) cf. Schneidew. præf. p. 49 sq. — [25]) cf. l. l. — [26]) cf. Schneidew. præf. p. 1. — [27]) cf. Hecker. Philol. V p. 473 sq.; ceterum Welcker p. XV, 5. — Hecker. res, quas elegia narrat, tyranno Gelone factas putat, qui *inde ab anno 484* regnavit. Sed quid hoc ad Theognidem, qui anno 500 iam mortuus erat? Aliter puto has difficultates expediendas esse. Nam in inscriptione, quam Suidas tradit, εἰς τοὺς σωθέντας τῶν Συρακοσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ, vitium latere omnes viri docti viderunt. Equidem coniicio scribendum esse: εἰς τοὺς σωθέντας ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Συρακουσῶν, et rem referendam ad famosam illam Syracusarum oppugnationem ab Atheniensibus, cuius miserabilis exitus a Thucydide VII, 84 sq. narratur: ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐπ' οἴκου ἀπενόστησαν. Quam ingentem Atheniensium cladem, quid mirum, si quis poeta elegia descripserit ac deploraverit? Sed quis hic poeta fuit? Non me erraturum esse puto, si existimo Theognidem Atheniensem esse, quem Suidas poetam tragicum nominat; Atheniensem enim optimo iure Athenienses deflevisse inter omnes constat. Neque illud obstat, quod Suidas eum poetam tragicum dicit, cum ex eodem Suida sciamus Aeschylum, Sophoclem, alios poetas tragicos elegias scripsisse. Quam vero facilis ac verisimilis sit confusio inter Theognidem Megarensem et Atheniensem quamque apta Suidae ingenio, non est, quod moneam.

cum satis perspectum sit, quam incertus auctor sit Suidas, ei omnem fidem in hac re quin detrahamus, fieri non potest. Vides igitur præter carmina, quorum reliquiae etiamnunc exstant, nullum poema probabiliter aut certo Theognidi attribui posse.

Ad extremum pauca de Theognidis arte versuum componendorum addamus, qua in re eum satis diligentem videmus, ut Græcum poetam scilicet; namque hi omnes a poetis Latinis in distichis faciendis superantur. Theognis vero ea quidem re poetis Romanorum comparandus est, quod per totum librum singulis distichis sententias singulas absolvit aut, si tota sententia longior erat, at certas quasdam eius particulas distichis circumcidit. Sane hanc legem non sine exceptione esse confitendum est; nam ubi sententia copiosior aut difficilior est, quam quae integris distichis comprehendatur, sententiam inchoatam sequenti versu conficere non veretur, veluti vv. 184/5, 326/7, 898/9 videri licet.

Neque minore arte quam disticha versus distichorum pepigit. Et in hexametro quidem sæpissime cæsuras admittit, quae nominibus πενθημιμερής et κατὰ τρίτον τροχαῖον dicuntur; quibuscum comparatae ceterae raro occurrunt. In singulis pedibus et dactylo et spondeo locus est, sed certis quibusdam legibus; nam spondeus omnino non legitur pede quinto neque simul in primo et tertio et quarto neque simul altero, tertio quartoque neque simul in quattuor primis pedibus. Versus, quorum pedes omnes dactyli sunt, satis frequentes reperiuntur; sed etiam frequentior est spondeus in altero pede; item spondeis haud raro locus est in altero tertioque aut in altero quartoque pede; ceterae compositiones hexametri rariores sunt.

Hexametrum excipit pentameter, cuius cæsura in medio versu sollennis est et a Theognide plerumque sine synicesi efficitur. Ita omnis versus in duas dividitur partes, quarum posterior dactylis unis constat, prior etiam spondeos admittit. Hanc regulam Theognis quoque sequitur. Apud eum in priore pentametri parte uni dactyli spondeis exclusis et spondeus in altero pede æque sæpe occurrunt, cum spondeus in primo vel in primo et secundo pede rarior sit. Ultima denique pentametri syllaba persæpe corripitur i. e. anceps est.

Duae pentametri partes a Theognide triplici modo in unum

coagmentantur, ut Bergkius demonstravit[28]). Nam aut adiectivo prior et substantivo posterior pars finitur et vice versa, aut adiectivo prior pars finitur et inchoatur posterior substantivo et vice versa, aut similes vel contrariae voces duas partes claudunt. Præterea videmus Theognidem id potissimum agere, ut verbum in fine versuum pentametrorum ponatur, cum verbo demum sententia absolvatur.

Oratio denique, qua Theognis utitur, Homerica est, qua ceteri quoque poetae elegiaci usi sunt, sed magis pedestri orationi accommodata[29]). Sane Theognis quædam peculiaria habet, quae initio indice comprehendere volebam, sed cum indicem omnium poetarum lyricorum scripturus sim, id me omittere posse existimavi. — Id scripsi, antequam cum librario hac de re egissem; qui cum iniquitate temporum respecta mihi dissuasisset, ne nunc quidem ederem, huic editioni brevem, sed plenam et utilem, ut spero, indicem addidi. —

---

[28]) cf. Mus. Rhen. III p. 413 sq. — [29]) cf. Plut. de aud. poet. 2, p. 16: γνωμολογίαι Θεόγνιδος λόγοι εἰσὶ κεχρημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγωσιν. — Præterea de dialecto poetae cf. Renner, quæstiones de dialecto antiquioris Græcorum poesis elegiacae et iambicae in Studiis ed. G. Curtius, 1868.

THEOGNIDIS ELEGIARUM RELIQUIAE.

De codicibus.

Princeps est *(A)*, quem olim Mutinensem vocavit Bekkerus, non quod Mutina Parisios venisset, sed communi tum omnium, qui ex Italiae superioris bibliothecis minoribus Parisinae illati essent, nomine. Is a Bekkero bis excussus quo post annum 1815 devenisset, nesciebat Bekkerus, sed eum remansisse Parisiis ibique servari in Supplementis signatum nr. 388 cognitum est ex E. Mülleri libello, qui inscribitur: Éloge de la Chevelure, discours inédit d'un auteur grec anonyme, publié d'après un manuscrit grec de la bibliothèque royale, Paris, 1820. Huius duae post Bekkerum exstant collationes, altera Presselii in Schneidewini gratiam, quam E. v. Leutsch in Philol. XXIX, 1870, publici iuris fecit, altera, quam H. W. van der Mey edidit in libello, qui inscribitur: Studia Theognidea, Leidae, 1869, complexam vv. 1—528. 1032—8. 1054—fin. Est autem membranaceus, sæculi X, forma quadrata minima, foliis 112, insigni scripturae et elegantia et antiquitate; continetque cum Theognide Homerocentonem, Phocylidem, Coluthum, Dionysium Periegetam. Theognis incipit fol. 45 et instructus est super vv. 1—256. 269—274. 1231—6 interpretatione latina e sæculo XIV.

(B) Paris. Reg. 2008, olim 3340, chartaceus est, f. quadr., fol. 158, quorum 15—40 Theognidi data.

(C) Paris. Reg. 2551 (3233), chart., quadr., foliorum 203 Theognidi dat 157—167. Paginas habet bipartitas, scripturam tam minutam, ut nullum versum frangat.

(D) Par. Reg. 2739 (2803), chart., f. maiore, fol. 209, quorum 178—197 Theognis habet.

(E) Par. Reg. 2833 (3341), membranaceus, quadr., fol. 214. hic et Theognidis (f. 182—208) et ceterorum, quos complectitur, poetarum principia auro et coloribus nitide distinguit.

(F) Par. Reg. 2866 $\binom{3336}{3}$, chart., quadr., altera a versu 577 manu. Hic Tusani fuit, et additam habet Batrachomyomachiam editam Venetiis a. 1486.

(G) Par. Reg. 2883 (3537) chart., recentissimus, moduli tam minuti, ut unumquemque versum frangat.

(H) Par. Reg. 2891 (3525) chart., quadr., Theognidem habet f. 206—224.

(I) Venetus Marcianus 520, chart., quadr., fol. 234, valde recens, præter Theognidem complexus Platonis apologiam, Cleomedis κυκλικὴν θεωρίαν et μετέωρα, Iulium Pollucem, Phocylidem, carmen aureum.

(K) Ven. Marc. 522 membr. sæculi XV. Continentur eo Dionys. Hal. Περὶ τοῦ χαρακτῆρος Λυσίου τοῦ ῥήτορος. Λυσίου τοῦ ῥήτορος λόγοι. Γοργίου τοῦ ῥήτορος ἑλένης ἐγκώμιον. Ἀλκιδάμας περὶ σοφιστῶν. Ἀντισθένους λόγοι. Δημάδου ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας. Λυσίου ἐπιτάφιος. Ἱστορία ἀγαθίου. Ἀποφθέγματα φιλοσόφων. Plura vacua folia. Περὶ στρατηγικῶν ὀνομάτων τε καὶ τάξεων, ἀδέσποτον, cum picturis. Complura vacua folia. Theognis, fol. 181. Φωκυλλίδου γνωμικὰ ὡραῖα. Πυθαγορικὰ ἔπη τὰ καλούμενα χρυσᾶ. Moschi Europa. Musæi Hero et Leander. Syrinx. Longinus περὶ ὕψους. Theognis est lacunosus a v. 34 ad 832. Inde ab hoc versu singula modo vocabula desunt, quae in apparatu critico indicavi. Post Bekkerum eum contulerunt Ziegler in edit. Theognidis, Tubing., 1868, Hart et Hinck in Iahnii annal. 1868.

(L) Laurentianus plut. 31 cod. 20, chart., recens, nec tamen recentior altero, plut. 32 cod. 48.

(M) Barberinus 206.

(N) Vaticanus 63, chart., quadr., fol. 121 bipartitis, scriptura minuta et eleganti. Inest anthologia Planudea, Christodori ἔκφρασις, Theognis (f. 107—116), γνῶμαι μονόστιχοι, Pauli Silentiarii εἰς τὰ ἐν Πυθίοις θερμὰ ἡμιαμβεῖα. Euclidis epigramma, Hermes Trismegistus περὶ σεισμῶν.

(O) Vatic. 915, bombyc., f. max., sæculi XIII. Insunt in eo Musæi Hero et Leander. Syrinx. ὡραῖα γνωμικὰ τῆς ὀρφ . . . (quædam ex Orphei Lithicis). Theognis fol. 25. Φωκυλλίδου γνωμικὰ ὡραῖα. Πυθαγορικὰ ἔπη τὰ καλούμενα χρυσᾶ. Moschi Europa. Mu-

sæus. Scholia in Syringa. Gnomae Menandri. Pindari sententiae. Ilias. Lycophron. Ilias. Odyssea. Hesiodi Op. et Dies. Theogonia. Lycophron. Theocritus. Batrachomyomachia. Lycophron. μῦθοι αἰσώπειοι ἰαμβικοὶ τετράστιχοι βραβίου τοῦ σοφιστοῦ (sunt fabulae 66). Dionysii Periegesis. Theocritus. Pindari Ol. II, 43—VII, 30. Lycophron. Theocritus. Batrachomyomachia. Tzetzes Antehomerica. Homerica. Posthomerica. Ceterum cf. Hinckii descriptionem huius codicis in Iahnii annal. 1868. p. 336, qui etiam disturbatum foliorum ordinem in integrum restituit. Præterea eum contulit Ziegler in edit. Theognidis, quam supra memoravi. —

(P) Vatic. 1388, chart., quadr., fol. 93. post Theognidem (f. 1—45) Aristotelis habet poeticen et Donatum Græce versum. Est ex libris Fulvii Ursini.

(Q) Vatic. Palatinus 102, chart., f. minore, fol. 130, quorum 1—2 Ἑρμοῦ τρισμεγίστου περὶ σεισμῶν, 3—54 Theognis, 55—102 Dionysius Periegeta, 103 sqq. Damascenus περὶ τῶν κενούντων φαρμάκων.

(R) Vatic. Palat. 139, chart., quadr., fol. 339. Insunt Orphei hymni et Argonautica, Procli hymni, carmen aureum, Nicandri Theriaca et Alexipharmaca, Sophoclis Aiax Electra Oedipus rex, Theognis (f. 189—217, ubi χειρ' ἔσχον ἐμμᾶνουήλῳ λῆξιν γνῶμαι χρῶ τῶν θεόγνιδος ἐς παιδείαν σοφοῦ), Dionysius Periegeta, Aeschyli Prometheus Septem Persae, Lycophron.

Similis huic Urbinas 160, chart., f. max., qui Theognidem habet post Suidae etymologicum Michaelis Apostolii manu scriptum.

Distinguunt sententias *BDHIMNQR* et in primo folio *E*. *L* autem unicuique pæne disticho litteram dat initialem.

Præterea ex Vindobonensi 331 *(s)* lectiones aliquot enotatas habuit Bergk. Laurentiani plut. XXXII cod. 48 chart. *(t)* primorem partem contulit Studemund. —

De auctoritate horum librorum disputaverunt Bergk. in Museo Rhen. Novo III p. 206 sq. et 396 sq., Nietzsche in Mus. Rhen. XXII p. 161 sq., Hart. et Hinck in Iahnii ann. 1868. Optimus liber est *A*; proxime accedit *O*, ex quo *K* descriptum esse ipsae lacunae demonstrant; reliqui deteriores sunt. Quae cum ita sint, lectiones librorum *A O K* omnes, sive maioris sive minoris momenti sunt, attuli, eis tantum omissis, ubi — id quod maxime in *A* cadit

— omnis diversitas in accentu vel spiritu aut male posito aut omisso sita est; quamquam etiam huius generis graviores adieci. At reliquorum codicum eas tantum lectiones quae maioris momenti et memoratu dignae mihi videbantur, adscripsi, eandemque rationem in veteribus editionibus adhibendis secutus sum. Denique ne recentiorum quidem emendationes coniecturasque mihi neglexisse videor, quarum multas sumpsi ex Leutsch. Exercit. Crit. Spec. II Gott. 1862—3 et Heimsœth. Emend. Theognidearum part. III, Bonn., et Hecker. Philol. V p. 467 sq. Locos alios alii passim in diariis annalibusque Philologic. tentaverunt. De meis coniecturis vide append. libelli gymnasii, quod est Aurelia Aquensi, 1878, et Mus. Rhenan. 1879.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΕΛΕΓΕΙΑ.

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
 λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος,
ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν
 ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.

Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ,
 φοίνικος ῥαδινῇς χερσὶν ἐφαψαμένη,
ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ,
 πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
 γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.

Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων
 εἴσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοῇς,
εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε.
 σοὶ μὲν τοῦτο, θεά, σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἵ ποτε Κάδμου
 ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος·

---

tit. θέογνις *G*. θεόγνις *t*. θεόγνιδος μεγαρέως *EL*. θεόγνιδος ἐλεγείων α' *A*. Θεόγνιδος στίχοι ἡρωελεγεῖοι *K*. ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ θεόγνιδος ὃς διὰ ςίχων ἡρωελεγείων *O*. θεόγνιδος γνῶμαι *BDFMPQ*. θεόγνιδος μεγαρέως σικελιώτου γνῶμαι ἐλεγειακαὶ *C*. θεόγνιδος γνῶμαι, ἡρωελεγεῖοι· οἱ ςίχοι *I*. θεόγνιδος γνῶμαι: μᾶλλον θεόγνιδος γνωμολογία πρὸς κύρνον τὸν ἐρώμενον *N*. θεόγνιδος μεγαρέως γνωμολογία πρὸς κύρνον πολυπαίδην τὸν ἐρώμενον *H*. θεόγνιδος γνῶμαι τοῦ μεγαρέως πρὸς κύρνον τὸν ἑαυτοῦ φίλον. θέογνις. θέογνις. θέογνις. *R*. — 1—4. Apostol. 18,56 b. Arsen. 485. — 1. λητοῦς υἱὲ *A*, qui ubique nomina propria minusculis litteris scripta habet. — v. 2. ἀρχόμενός γ' *I*. — 3. πρῶτον σέ Bergk. — 4. ὑμνήσω Cobet. Nov. Lect. p. 249. et Leutsch. Philol. XXIX p. 659. ἀείδω Bergk. – μοι *AOK*: * (i. e. ceteri codices) μευ. — 6. ῥαδινῆς *OKBCDEFHILMN* et pr *G*: qui ῑ dativi tantum non ubique omittunt. τρυφερῆς alter Palatinorum ab Hœschelio excerptorum. ῥαδινῇς Bergk. — 7. ἐπι τροχοείδεϊ *A*. — 8. ἀπειρεσίης *Hs*. et Hecker. — 9. ἐγέλασε *OKIQRt*. — 10. γήθησε *OKNP*. — 11. θηροφόνε Brunck. — 12. εἴσαθ' *A*, qui ex Hasii coll. εἶσαθ' præbet, et vulg. in *A* suprascriptum est „cognovit". — εἴσαθ' Crispin. — Bergk. cf. Callimach. ap. Schol. Arist. Av. 873: τὴν ὠγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἵσατο, τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται. Ceterum cf. Paus. I, 43, 1. — θοῆς *A*: * θοαῖς. θοῇς Bekker. — 13. ἀπο *A*. — 14. θεᾶ, ῑ eraso, *A*. μικρὸν *A*: * σμικρόν, et Aristot. Ethic. Eudem. VII, 10. –

ὅ ττι καλόν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν.
τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

„Κύρνε" σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα.
οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοὐσθλοῦ παρεόντος.
ὧδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ· „Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη".

τοῦ Μεγαρέως. πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός.
ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι.
οὐδὲν θαυμαστόν, Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἁνδάνει οὔτ' ἀνέχων.

σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός,
Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ' ἐὼν ἔμαθον.
πέπνυο μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασιν ἠδ' ἀδίκοισιν
τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο μηδ' ἄφενος.
ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι. κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε καὶ μετὰ τοῖσιν
ἷζε καὶ ἅνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.

17—18 Iriarte p. 191. Post v. 18 Leutsch. distichon intercidisse censet, quo verba διὰ στομάτων explanata fuerint. — 17. ἐστί *AOK*. — 19. „Κύρνε", σοφιζομένῳ ὄνομά μοι Hartung. σφραγὶς *OK*, σφραγὶς (η) *I*. — 20. κλεπτόμενα *A*, κλεπτομένα *OK*: * κλεπτομένη. — 21. ἐκλέξει (ἐκ in rasura) *K*. ἀλέξει *O*. — τ' ουσθλοῦ *AOK*. τοῦ ἐσθλοῦ *CEGILPQR*. *s* in m. γρ. ἀθλοῦ παριόντος. — 22. πᾶς τις ἐρεῖ *AOK*, * πᾶς ἐρέει. Vid. hæc verba ap. Xenoph. Stob. 88, 14. — 23. Μεγαρέος Schneidew. et Leutsch, qui etiam ἔπεα postulat. — ὀνομαςὸς *AOK*, ὀνομαςοὺς *F*: * ὀνομαςοῦ. — 24. ἀστοῖσι δ' *OK*. — ὀνομαστὸς ἀστοῖσιν δὴ οὔπω Ahrens. ὀν. ἀστοῖς εἰ μή πω Bergk, sed postea: ὀν. ἀστοῖς τοῖσδ'. πάντας μὲν ἐπ' ἀνθρ. ὀν., ἀστοῖσιν δ'οὔπω Hartung. ὀνομαστὸς ἀστοῖς οὐδ' οὕτω πᾶσιν Leutsch. — αδεῖν *A*. — 24—28 Apost. 4, 14 d. — 25. Πολυπαΐδη Elmsleius: codices πολυπαίδη. — 26. πάντεσσ' *A*, sed ex Hasii coll. παντεσσὶ (ω); πάντως *EL*, πάντας *H*, * πάντας. πάντας et in m. ἢ πάντως *t*. πᾶσιν Dindorf. πάντας *F* ανδάνει coni. Bergk., qui 799—800 huc referendos esse putat. — 27. εὐφρονεῶν *A*. — 29. πέπνυσο cod., sed πεπνυο *A*, ut inter υ et ο littera σ sit in rasura. πέπνυο Bergk. — ἔργασι *OK*. ἔργμασι *. ἐπεργμασι *A* sec. Hase. -- μηδ' cod. μήτ' Bergk. Ego scripsi ἔργμασιν ἠδ'. — ἀδίκοισ' *AOK*. — 30. ἕλπεο Hermann. Hartung: πέπνυσ' ἠδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μήτ' ἀδίκοισιν τιμὰς μήτ' ἀρετὰς ἕλπεο μήτ' ἄφενος. — 33—6 cf. Plato Menon p. 95 D. Muson. ap. Stob. 56, 18. — 33. μετὰ omnes: παρὰ Plato. Muson.:

ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσιν
  συμμίσγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε, καί ποτε φήσεις
  εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ, μὴ τέκῃ ἄνδρα
  εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δέ
  τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

Οὐδεμίαν πω, Κύρν', ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες,
  ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἅδῃ,
δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν
  οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος,
ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμιεῖσθαι,
  μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ.
εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
  κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.

καὶ μετὰ τῶν σύγε (*AB*, vulgo γεσὺ) πῖνε καὶ ἔσθε καὶ μετὰ τοῖσιν. Brunck et Bekker: καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε — καὶ παρὰ τοῖσιν. — 35—6. om. *P*. Afferunt Xenoph. Mem. I, 2, 20. Symp. 2, 5. Clemens Strom. 5, 572. Cram. An. Par. I, 229. Iriarte 448. Aristot. Eth. Nic. 9, 9 et 12. Liban. 3, 90 ed. Reiske; idem Epist. 79 et 1366. Crates Epist. 29. — 35. ἄπ' *ADFGHIMNQR*. ἀπ' *OK*. — διδάξεαι A sec. van der Mey, et Hermogen. cod. Paris. 1983. Xenoph. Plato. Stob. *A* Gesn. margo. Bergk. ex Aristotele ἔσθλ' ἀπομάξεαι. — εἰ ap. Stob. pr. *A*. — κακοῖσι *AOK*. — 36. συμμισγηῖς *A*, συμμιγῆς *OK* et Mus. Clem. Plat. Cram. Ir. Stob. συμμίξῃς Hermogenes: * συμμιχθῇς. cf. 1165. συμμίσγῃς Bekker. et Xenoph. cod. — Ceterum 19—38 coniunxi cf. proleg. Aliter Leutsch. Philol. XXIX p. 683. — 39. τέκη *A*. — ἄνδρας *A*, sed superscript: virum; tacet Mey. -- 40. ἡμετέρης *A*, ὑμετέρης, suprascr. ἡ, *H*., M om: * ὑμετέρης. — 41. οἶδε *A*. ἔθ' οἵδε] ἔασι omnes infra post v. 1082. — 42. εἰσ *A*. — 44. ἀδηι *A*. ἄδηι *O*. ἀδὺ *R*, ἀδῆ *EL*, * ἁδῇ. κακοῖσι δοκῇ Cam. κακοῖσι ἅδῃ Leutsch. — 45. φθείρουσι — διδῶσι sec. Schneidew., διδοῦσι sec. Bekk. et van der Mey, *A*. φθείρουσι — διδοῦσι Hartung, qui post ἅδῃ plene incidit et ex antecedente: πόλιν ὤλεσαν supplet; idem post κράτεος plene interpungit. Leutsch. scriptura eadem probata cum Bekkero inde a v. 47 alterum fragmentum eiusdem carminis inchoari putat. — 46. κερδέων *AO*, κέρδεων *K*: * κερδῶν. — καὶ om. *OK*. — 47. πόλιν κείνην *K*. — ἀτρεμέεσθαι cod. ἀτρέμ' ἔσεσθαι Schœmann. ἀτρεμιεῖσθαι Bergk. — 48. ἡσυχία, superscr. η, *O*. — πολλῇ κεῖται Epkema. Herwerden pro κεῖται c. χρῆται s. οἰκεῖ. — 49. φιλανδρασι *A*, sed φιλανδράσι sec. Mey. — 49—50 utpote interpolatos eieci.

ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν.
  μούναρχος δὲ πόλει μή ποτε τῆδε ἅδοι.

Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι,
  οἳ πρόσθ' οὔτε δίκας ᾔδεσαν οὔτε νόμους,
ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῆσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον,
  ἔξω δ' ὥστ' ἔλαφοι τῆσδ' ἐνέμοντο πόλεος.
καὶ νῦν εἴσ' ἀγαθοί, Πολυπαΐδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοί
  νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
ἀλλήλοις δ' ἀντῶσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
  οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν.
μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
  ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς·
ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
  χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν
σπουδαῖον. γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
  ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔπ' οὐδεμία,
ἀλλὰ δόλους τ' ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
  οὕτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.

Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρί,
  εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι,
ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βούλευ καὶ πολλὰ μογῆσαι
  καὶ μακρὴν ποσσίν, Κύρν', ὁδὸν ἐκτελέσαι.

---

50. δημοσιῶι *A*. — 51. στάσιές τε *A*, sed sec. Mey στάσιεστε. * στάσις ἐςὶ. — 52. μούναρχοι *AOK*. — ἅδει, superscr. οι, *O*. ἀδεῖν *K*. ἅδῃ Bergk; μούναρχοί θ', ἃ πόλει Ahrens. ἀνδρῶν μούναρχός τε· πόλει Leutsch. coll. Herod. 3, 82. μούναρχοι δὲ — ἅδοιν (i. e. ἅδοιεν) M. Schmidt. — 54. οἳ πρόσθ' corr. ἢ πρόσθ' *A*. — 55. πλευραῖσι *AOK*. — 56. τῆσδ' — πόλεος *A*: * τήνδ' — πόλιν. — 57: εἶσ' *OK* et *A* sec. Mey. 57 sq. cf. 1109 sq. — 59. ἀλλήλους libri, ego ἀλλήλοις. δ'ἀπατῶσιν libri præter *EL*, qui ἀπατῶντες, ego δ'ἀντῶσιν cf. 1113. ἐπαλλήλοισι *A*. — 60. Bergkio poeta videtur scripsisse: οὔτ' ἀγαθῶν γνώμην εἰδότες οὔτε κακῶν. — 61 sq. coniunxi cum antecedentibus; pro μηδένα fort. scribendum est μηδέ τι vel simile quid; hi versus maximam partem ex sequentibus sumpti videntur. — 62. χρειῆς *A*. tacet Mey. — ἕνεκα *BCFMQt*, οὕνεκα *A*. — μὴδὲμιῆς *A*. μηδεμιᾶς *K*. μὴ δὲ μιᾶς *O*. — 65. σπουδαίων *OK*. γνώσῃ *A*. — 66. ἔργοισι *A*. ἔπ'] ἔς' *BCFMQ*, ἔν' corr. *G*. ἐπ' *O* et *A* sec. Mey. ἔτ' Camerar. — 67. τ' dederunt *ELR*, δόλους *, omisso τ'. — 68. σωιζόμενοι *A*. — 70. ἐθέλησ *A*. — 71. ἐσθλῶν *OKF*. — βούλευ καὶ π. *A*, βούλευε π. *OK*. βουλεύεο *. μογῆσαι *OK*, μογήσας *. ἀλλὰ σὺν ἐσθλοῦ ἰεῖν βούλευ καὶ π. μογήσας Ahrens. — 72. ποσὶ *KI*. ποσσὶ *O* et *A* sec. Mey. — ἐκτελέσαι *OK*, ἐκτελέσας *, sed *A* ἐκτελέσα

πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνοε πᾶσιν·
  παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.
παύροις οὖν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει,
  μή ποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίην.

Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
  ἄξιος ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.

Παύρους εὑρήσεις, Πολυπαΐδη, ἄνδρας ἑταίρους
  πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους,
οἵτινες ἂν τολμῷεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
  ἶσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.

τούτους δ' οὔ χ' εὕροις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας
  ἀνθρώπους, οὓς νηῦς μὴ μία πάντας ἄγοι,
οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
  αἰδώς, οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἔπι κέρδος ἄγει.

Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλας,
  εἴ με φιλεῖς καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.
ἀλλὰ φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν
  ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.

---

corr. ἐκτελέσας. Fortasse legendum ἐξανύσας; nam ἐκτελέσας ex v. 70 irrepsisse videtur. — 73. ὁμῶς Brunckius. ὅμως Jacobs. φίλοις, ὦ λῷστ' Bergk., idem postea φίλοις ἀδόλως (i. e. sincere, aperte.). ἀνακοινέο *EL*, ἀνακοίνεε *G*, ἀνακίνεο *Qt*, ἀνακοίνεο * et *AOK*. ἀνακοίνοε Dœderlein lect. var. decad. p. 3. — πᾶσι *AOK* *. ἀνακοινεῦ ἅπασαν Bergk. — 74. παῦροι τοὶ *O*. πολλὸν *BCDFIMNPQRt* a m. pr. — παῦροί γ' ἐκ πολλῶν Hecker. Ceterum v. 74 affert Apost. 13, 86 e. — 75. Ego scripsi παύροις οὖν, παύροισι *OK*, παύροισιν *. — 77—8 Plato de leg. I p. 630 *A*. Euseb. Præp. Ev. 12, 575. Theodoret. I, 13, 42. Philostr. vit. Apoll. 2, 46. — 79—80 Themistius 22 p. 323 ed. Dindorf. — 80. γινομένους *AOK* Themist. et *s*, qui ubique et γίνομαι et γινώσκω exhibet. — 83. τούτους οὐχ *AOK*. εὕροις *A*. τοὺς δ'οὐχ εὑρήσεις vulgo. οὐ τόσσους (σπουδαίους) χ' εὕροις Bergk. τόσσους δ'οὐχ εὕροις Hartung, qui v. 85 ἐπείη et 86 ἄγοι requirit. τούτους οὐ χ' εὕροις van der Mey. τοσσούτους χ' εὕροις — ἀνθρώπους, ὡς Heimsœth. Ego scripsi τούτους δ' οὔ χ' εὕροις, hos versus ad 78 adiungens: τούτους i. e. πιστοὺς ἄνδρας, quod vv. 85—6 accuratius explicatur. — οὐδεπὶ *A*. — Vv. 79—82 ex 77—8 et 83—86 desumpti sunt. — 84. νηῦς Schneidew., Bekker ed. I, alii edit., ναῦς vulgo. — ἄγοι *AOK*, ἄγη *I*: * ἄγει. — 85. γλώσση *A*. — 86. ἐπὶ *AOK* plerique. — 87. ἔπεσι *A*. — ἄλλῃ h. l. omnes, sed ἄλλας *A* infra p. 1082. — 89. ἤ με φίλει h. l. omnes, ἀλλὰ φίλει *A* infra, qui ibid. etiam εἴ μ' ἀποειπών. — 90. ἐμφανέως *A* infra.

ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
  δειλός, Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν,
ἥν τις ἐπαινήσῃ σε τόσον χρόνον, ὅσσον ὁρῴης,
  νοσφισθεὶς δ' ἄλλην γλῶσσαν ἵῃσι κακήν.

τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλός,
  ὃς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῷα, φρονῇ δ' ἕτερα.
ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
  γιγνώσκων ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι, φίλε, ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
  φράζεο, καί ποτ' ἐμοῦ μνήσεαι ἐξοπίσω.

Μηδείς σ' ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
  Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὤν;
οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
  οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.
δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν,
  ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
  οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς,
  τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.

---

92. δεινός omnes; „formidabilis" interpretatur Brunck. coll. Soph. Philoct. 147. δειλός Bekker. — κυρεῖ *OK*. — 93. ἄν *AOK*, εἰ *, ἢν Welcker., κἢν Hartung. — ἐπαινήσῃ *AK*, ἐπαινήσει *OELP*, ἐπαινέσει *BCDFHIMQRt*, ἐπαινεσει (ς supra) *N*, ἐπαινέσσει corr. *G*. ἐπαινήσῃ Bekker. — ὁρώιης *A*, sed tacet Mey; ὁρώης *OK*, ὁρῴη *. — 94. ἄλλην *AOK*, ἄλλῃ * et editores. — ἵησι *DEGLNPQ*, ἵῃσι *BCFHIMt* et *A*, qui tamen sec. Mey ῾ἵησι habet. ἵῃσι Bekker. — 95. ἑταίρῳ Bergk. — 96. εἴποι *OK*. — λώϊα *AOK*, λῷστα *. λῷα Bergk. — φρονῇ *AI*, φρονεῖ *. — 97. ἐμὸς *O*. — 97—100 etiam post 1164 ponunt *AOKDEFHMN* tali principio: τοιοῦτός τοι (τις *M*, om. *OK*) ἀνὴρ ἔστω φίλος. — 98. γινώσκων *AOK*. — φέρειν *OK*, φέρει *, φέροι Bergk. — 99. ἐν *OK* h. l., sed infra ἐνί. — 100. ποτέ μου cod., sed *A* sec. Mey ποτεμου; ποτ' ἐμοῦ Brunck. — 101. σ' *A*, om. *. — 102. ἐστ' *A*. — δειλὸς *A*, γ' ὅτταν *K*, κακὸς *I*, κεῖνος *, om. *O*. — 103. πόνοιο *OK*. — 104. οὔτέ κεν *O*. — τοῦ μεταδοῦναι θέλοι *A*, τοῦ μέγα δοῦν' ἐθέλει *BDEFHLMN*, τοῦ μεγάλου δοῦναι θέλει *O*, δοῦναι θέλει τὸ μέγα *K*, ἐθέλει etiam *CGI*, τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι Buttmann. Gr. Gr. II p. 393. — 105. εὖ *A*, δ' εὖ *. — ἔρδοντι *OKBCDEFMN*. — 107. ἂν] τὸν *OK*. — βαθὺν *OK*. — ἀμᾶς *K*, ἀμ (ᾳς supra) *O*. — 108. ἀντιπάθοις Lorey, ἄν τι λάβοις Bergk. — 109 affert Teles Stob. 97, 31.

οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον εὖ αὖ ῥέζουσι παθόντες,
μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.
μή ποτέ τοι κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖθαι ἑταῖρον,
ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.

Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι, 115
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀνσχετὸς ἄτη, 119
Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ. 120
κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν, 117
Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος. 118
εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθῃ 121
ψυδρὸς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχῃ,
τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσιν,
καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὐδὲ γυναικός, 125
πρὶν πειρηθείης ὥσπερ ὑποζυγίου·

---

111. τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι cod., ἐλαφρίζουσι Bergk., ἀμαυρίσκουσι Ahrens, ἐπαμπίσχουσι Emperius, τὰ μέγιστ' εὖ παῦρ' ἴσκουσι Hartung., τὰ μέγιστ' ἀποφλαυρίζουσι Heimsœth. Ego scripsi τὸ μέγιστον εὖ αὖ ῥέζουσι cf. v. 108. — 113. ἑταῖρων *A*, sed tacet Mey. — Ceterum coniunxi 101—114, v. 113. τοί pro τόν scripto. — 115. βρώσιος εἰσὶν *AOK;* ceterum ad h. l. cf. Pseudophocyl. 92. — 116 cf. 644. — 117. δ' om. *OK*. — χαλεπώτερον γνῶναι οὐδέν *O*, χ. οὐδὲν γνῶναι *K*. — 118. εὐλαβίης] ἢ φροντίδος margo *BDFMN*. — ἔστι *AK*. — περιπλεονος *A*. — οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ πύϊρ πλέονος Leutsch, qui v. 117 κιβδήλοι' ἀνδρὸς scribit et v. 118 adiungit v. 125 sq., scripto οὐδέ κεν εἰδείης ...... οὔτε. ἔσθ' ὅπερ ᾖ πλέονος Heimsœth. Sed locutio ἐστὶ περὶ πλέονος non est reprehendendum cf. περὶ πολλοῦ εἶναι Antiphon. 6, 3. περὶ πλείστου ἐστὶν And. 1, 29. Sensus est: οὐδὲν χαλεπώτερόν ἐστι γνῶναι κιβδήλου ἀνδρός, οὐδὲ (suppl. οὐδὲν) περὶ πλέονός ἐστιν ἢ εὐλαβίη (sc. in illo homine). — 119. ἀνσχετὸς *I*, ἄσχετος *, *A* suprascripto *difficilis*. — 120. ῥάδιον *A*, ῥῄδιον Bergk. — 121. λελήθη *A*, λελήθει *OK*, λέληθε *, λελήθῃ Bekker. — 122. ψυδρὸς *A* (Ruhnken et Brunck), ψυδνὸς *BDFHMN*, ψεδνὸς *CEGL* et corr. *H*, ψευδοὺς *O*, ψευδὴς *K*. — ὤν *K*. ἐνὶ *O*. — ἔχηι *A*, sed tacet Mey; ἔχει *, sed *O* evanuit; ἔχῃ Bekker. — 123. βροτοῖσι *AOK*. — 124. ἀνιηρότερον Clem. Alex. Strom. 6 p. 625, ubi 119—124 laudat. — 125—126 Aristot. Eth. Eud. VII, 2. Apost. XIII, 15 k. — 125. οὐδὲ γὰρ εἰδείης *A*, οὐδὲ γὰρ εἰδοίης *OK*, οὐ καὶ εἰδείης *C*, οὐ γὰρ εἰδείης *N* et Apost. — οὔτε omnes. — οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ..... οὐδέ Aristot. — 126. πρὶν ἂν Apost. — πειρηθείης *A*, πειρασθείης *G*, πειραθείης * et Aristot. et Apost. — πρίν περ πειρηθεὶς Ahrens.

οὐδέ κεν εἰκάσσαις ὥσπερ ποτ᾽ ἐς ὥριον ἐλθών·
πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ᾽ ἰδέαι.

Μήτ᾽ ἀρετὴν εὔχου, Πολυπαΐδη, ἔξοχος εἶναι
μήτ᾽ ἄφενος· μοῦνον δ᾽ ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
ἔπλετο, τοῖς ὁσίη, Κύρνε, μέμηλε δίκη.

Οὐδείς, Κύρν᾽, ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται ἐν φρεσὶν εἰδώς,
ἐς τέλος εἴτ᾽ ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν·
πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν ἐσθλὸν ἔθηκεν,
καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν ἔθηκε κακόν.
οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίγνεται, ὅσσ᾽ ἐθέλῃσιν·
ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ᾽ ἀμηχανίης.
ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

Οὐδείς πω ξεῖνον, Πολυπαΐδη, ἐξαπατήσας
οὐδ᾽ ἱκέτην ἀλιτων ἀθανάτους ἔλαθεν.

βούλεο δ᾽ εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν
ἢ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασάμενος.

---

127. πο ⁽τὲ⁾ σώρ́νς *O*, ποτ᾽ ἐσώριον *BDEFLMNQ*, ποτ᾽ ἐς ὥριον Ald., ἐς ὤνιον Camer. et Brunck., πρὸς χωνίον vel ὥσπερ πρητήριον Bergk. coll. Hesych.: ἐπάσκιον ἡ χώνη· Σικελοί; ἐς ἔμπυρον Hartung, ὥσπερ ποτ᾽ (i. e. ποτί) ἐσόπτριον Heimsœth. Neque vero ὥριον vituperandum videtur; sententia hæc est: „de hominibus non eodem modo (ex specie) iudicari licet ac (de frumentis), cum in borreum intraveris; nam πολλάκι κτλ.“ — Ceterum in hac elegia distichon 117—118 post v. 120 inserui, ut sit climax: χρυσοῦ-ἀνδρός-φίλου ἀνδρός. — 130. τύχη] τροφή Heimsœth. — 131—2 Stob. 79, 1. — 132. οἷς omnes, ἔπλεθ᾽, ὅσοις Stob. (et Schneidew.), τοῖς vulgo. — ὁσίης . . . . . δίκης Stob. vulgo. — 136. γίνεται *AOK*, itemque 139. — 137. ἔθηκε *OK*. — 138. δοκέων Leutsch. — 139. ὅσσα θέλῃισιν *A*, ὅσα θέλῃσιν *OK*, ὅσ᾽ ἐθέλῃσιν *BCDFHM*. — 141—2 Orion Anthol. V, 12. — 141. σοφιζόμεθ᾽ Geel. κομίζομεν Leutsch. μάται᾽ ἐλπίζομεν Bergk. — 142. κασφέτερον *O*, κὰ σφέτερον *K*. — 144. θνητῶν cod., ἀλιτὼν Herwerden. — ἔλαθεν *A*, ἔλαθε *OK* plerique. — 145—6 affert Grammaticus ed. ab Osann. in Wolfii Analectis 4, 538. — 146. πασσάμενος libri, sed *K* πασσαμένω; πασάμενος Brunck.

ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στιν,
  πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δίκαιος ἐών.
χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
  Κύρν'· ἀρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἕπεται.
ὕβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί,
  οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
  ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.

μή ποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθείς
  μηδ' ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ,
  ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε μηδὲν ἔχειν.

Μή ποτε, Κύρν', ἀγοράσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδείς
  ἀνθρώπων, ὅ τι νὺξ χἠμέρη ἀνδρὶ τελεῖ.
πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσί, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
  οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.

147—8 affert idem Grammatic. et Aristot. Ethic. Nicom. V, 3. — Ceterum cf. proleg. p. 16. — 147. ἀρετή ἐστι *ABFGMN*, ἀρέτ' ἐστι *O*, ἀρέτ' ἐστὶ *K*. — 149. δίδωσι *A*. — 150. ut nunc legitur, *A*; ceteri ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι κύρν' ἕπεται. — 151. κακῶι *A* et *s*, qui tamen in marg. κακόν. — 152. ουμελλει *A*. — μηδεμίην *A*. — θέμενον *AOBCDEFHLMNs*, θεμένω corr. *A*, θέμενος *K*, θέμεναι vulgo. — οὗ μέλλει ὥρην Ahrens, ὃν μέλλει 'ν ὥρῃ μηδεμίᾳ (?) θέμεναι Hartung. — 153—4 affert Clem. Alex. Strom. 6 p. 740, cf. proleg. p. 16; laudat etiam Schol. Pind. Ol. 13, 12 tamquam Homeri versum. Diogenian. Proverb. 8, 22. — 153. ὅτ' ἂν *A*, sed tacet Mey. — κακῷ] πολὺς Solon 8. — 154. ἀνθρώπων *AOK*. — 155—8 Stob. 96, 15, quibus subiungit 179—180. Apostol. 8, 28 a, qui 157—8 laudat. — 155. μοι Stob. — θυμόφθορον *A* sec. Mey. — χολωθῆς *K*, χαλεφθείς Stob. et Heimsœth. — 156. οὐλομένην, Κύρνε, κακήν Stob., sed Vind. Trincl. om. Κύρνε, Voss. κυκακήν. — Κύρν', ὀλοὴν Heimsœth. — 157. μὲν γὰρ *EL*, μέν τοι Stob., sed *AB* Gesn. m. γάρ τοι, μέν om. Voss. Trincl. — ἐπιρρεπι *A*. — ἄλλως Stob., sed τ' ἄλλως Vind. Voss., ἄλλος Trincl., ἄλλῳ Gesn. m., idem Apost. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ *s* et Hartung. — 158. μηδὲν *A* et Stob., δ' οὐδὲν vulgo, δ' οὐδ' e ras. *K*. — Ceterum cf. Basilium M. 2, 177. — Vv. 133—142, 145—152, 155—8 coniunxi cf. proleg. p. 40. — 159—60 Apost. 11, 38 a. Arsen. 355. — 160. χ' ἡμέρη *A*, χἠμέρα vel χ' ἡμέρα *. — πελεῖ *K*. — 161—2 Apost. 14, 68 a. — 162. γίγνεται *A* hoc uno loco, γίνεται *OK*.

εἰσὶν δ', οἳ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι δειλῷ
μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος οὔτε πενιχρός, 165
οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος οὔτ' ἀγαθός.

Ἄλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκὲς ὄλβιος οὐδεὶς
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσ', ὃν καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ·
ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται οὐδεμία. 170
θεοῖς οὖν εὔχου, θεοῖσιν ἔπι κράτος· οὔτι ἄτερ θεῶν
γίγνεται ἀνθρώποις, οὔτ' ἀγάθ' οὔτε κακά.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου. 174
χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης 179
δίζησθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης· 180
ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον 175
ῥιπτεῖν καὶ πετρέων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. 176

---

163. εἰσὶ *OK*. — δειλῷι *A*, sed tacet Mey; κακῷ *OK*, φαύλῳ *. — 166. νόσφι *K*. — 167 cf. Solon. fr. 14. — post ἀτρεκές interpungunt *BD FGMN*. — 168 cf. 850. — 169. δὲ om. *O*. — τιμῶσ' ὃν *K*, τιμῶσιν, ὃ *. — ὁ καὶ κοιμεύμενος (κοιμώμενος) ἄνει Ahrens et Hermann; idem, sed ἀγρεῖ Schneidewin., αἱρεῖ Hartung. — 170. ἀνδράσι Hermann, qui 171—2 omissis hoc distichon coniungendum esse censet cum 173 sq. — γίνεται *AOK*. — 171. θεοῖσιν ἐπικράτος *A*, οἷς ἐστι κράτος *OK*, οἷς ἐστι μέγα κρ. *. θεοῖς εὔχου· θεοῖσιν γὰρ ἔπι κράτος Bekker et Schneidew., θεοῖς εὔχου, θεοῖς, οἷσιν ἔπι κρ. M. Schmidt, θ. εὔχ., θεοῖς ἐστιν ἔπι κρ. Bergk. Ego vestigia cod. *A* secutus sum, inserta p. θεοῖς particula οὖν. — οὔτοι *A*. — 172. γίνεται *AOK*. — Ceterum 159—172 exclusis 165—8 coniunxi. — 173. δάμνησι *A*. — 175—6 Stob. 96, 16. Clem. Alex. Strom. 4, 483. Plut. de comm. not. 22, de Stoic. repugn. 14. Schol. Thuc. 2, 43. Hermog. Progymn. T 1 p. 24 ed. Walz. Aphthon. p. 68. Theodoret. 11, 153. Cram. Anecd. Par. 4, 404, 30, aliique, non sine discrepantia lectionum. — 175. χρὴ πενίην omnes, qui his versibus utuntur. — βαθυκήτεα *A* et ap. Stob. *AB* Gesn. marg., μεγακήτεα *. — 176. πετρέων *A*, πετρῶν *. — καθηλιβάτων *A*. — 177—8 Stob. 96, 14, qui eos cum 649—53 coniunxit. Artemid. Oneir. 1, 32. Plut. de poet. aud. 4. Arsen. 149. Aristot. Eth. Eudem. III, 1. — καὶ cod., πᾶς scriptores, qui h. v. laudant. — οὔτέ τι *O*. — 178. οὐθ' ερξαι *A*, οὔτ' ἔρξαι *, οὐδ' ἔρξαι Artemid. — 179—80 Stob. 96, 15, qui adiunxit 155—8.

τεθνάμεναι γάρ, Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρί 181
ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ. 182
καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν 177
οὔθ' ἕρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται. 178

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
ἐσθλὸς ἀνήρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
χρήματα γὰρ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημεν
καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ. πλοῦτος ἔμιξε γένος.

οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.

οὕτως δὴ ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
εὔδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
ἐντύει, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Χρῆμ', ὅτε μὲν Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.

---

179. ἐπιγῆν *A*. — τε om. *OK*. — χρὴ δ' αἰεὶ κατὰ Stob. sed m. Gesn. ut libri Theognidis. — θαλάττης *K*. — 180. δίζησθαι *A*, δίζεσθαι * et Stob. — χαλεπῇ pr. *A*, sed tacet Mey., χαλεπὸν *K*. — 181. τεθνάμεναι *A*, τεθνάναι *BCFGM*, τεθνᾶναι *DEHLN*. *O* ev. *K* lac. — βέλτιον *K*, βέλτι| *O*. — 182. Ego vv. huius elegiae transposui, v. 181 pro φίλε scribens γάρ. — 183—86 Stob. 70, 9. 183—90 idem 88, 14: Ξενοφῶντος ἐκ τοῦ περὶ Θεόγνιδος cf. proleg. p. 18. — 183. κόνας μὲν δὴ νῶϊ Stob. — 184. ἀγαθοῦ Xenophon. — 185. βήθεσθαι *BFMQ*, βίνεσθαι marg. *Q*, *O* ev., sed tacet Ziegler; κτήσασθαι Xenoph.; βαίνεσθαι olim Bergk, nunc tuetur βήσεσθαι coll. infra 189 et 1112 et Themist. 21 p. 302 ed. Dind.; γίνεσθαι ex m. *Q* coni. Mey. p. 5. — 186. οἱ] τις Xenoph. — διδῷ] φέρῃ Stob. — 187. οὐδὲ γυνὴ *A*, οὐδεμίη *OK*, οὐδεμία *. — 188. βούλετ' *OCMN*. — 189. μὲν cod., γὰρ Xenoph. — ἐκκοῦ *A*. — ἔγημε *OK*. — 190. πλοῦτος *A* et corr. *G*, πλούτου *. — 191. οὕτως Bergk. — 192. συγγαρ *A*. — 193. αὐτὸς τοιαύτην *OK*, αὐτός τοι ταύτην *, οὗτός τοι ταύτην Geel., ἀστός τοι ταύτην Kayser, Αὐτοκλῆς Αὔγην Hartung., ἀστός τοι γαμετὴν Heimsœth. Ego hos versus c. 189 coniunxi, οὕτως δὴ pro αὐτός τοι scripto. — 195. εὔδοξος *A*, ἔνδοξος *. — 196. ἐκτίνει *K*, ἐντύνει *, sed in *O* sec. Ziegler corr.; ἐντύει Brunck. — 197. χρῆμα δ' ὁ μὲν *A*, χρήμαθ' ᾧ *O*, χρήματα ᾧ *K*, χρήματα δ' ᾧ *; χρῆμαθ' ὅτῳ Lach-

εἰ δ' ἀδίκως παρὰ δαίμον' ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
  κτήσεται, εἴθ' ὅρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλών,
αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
  αὖθις ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.
ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἑκάστου
  τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίας,
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος, ὃς δὲ φίλοισιν
  ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ὑπερκρέμασεν,
αὐτὸν δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδὴς
  πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων.

Οὐκ ἔστιν φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
  τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶν τοῦτ' ἀνιηρότατον.

Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν κακόν. ἢν δέ τις αὐτὸν
  πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακός, ἀλλ' ἀγαθός.

Κύρνε, φίλους κάτα πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
  ὀργὴν συμμίσγων, ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.

---

mann., χρῆμα δ', ὃ μὲν Bergk. Ego scripsi χρῆμ', ὅτε (s. κε) μὲν: quæcunque res. — δίκη *A*, qui sec. Mey συνδικη ἀνδρι γενηται. — 199. παρὰ καιρὸν libri, sed *A* παρακαιρον. Ego coniicio παρὰ δαίμον', ut prægresso illi Διόθεν respondeat opponaturque; παρὰ δαίμονα est idem ac πρὸς δαίμονα cf. Il. 17, 98. — 202. αὖτις Bergk. — 203. ἐπ' *CEGL* et *A*, qui tamen sec. Mey ἔτ' præbet, ut *OK* *. — αὐτοὺς *AOK* *. — ἑκάστου Geel. recte, ut videtur, cf. Solon. 13, 25 sq.; sensus est: non enim unumquemque dei ulciscuntur propter scelera, sed hic punitur, ille pœnam liberis relinquit. — ἐπ' αὐτοῦ Jacobs. — ἔτ' αὔτως Schneidew.; οὔτι γὰρ αὔτως *O.* Schneider. — 204. τίννυνται memorat Sylburg. — ἀμπλακίας *AB*, ἀμπλακίης *, ἀμπλακίῃς Turneb. — ἐπ' αὐτοῖς ...... πρήγμασιν Turneb., ἐπ' αὐτῆς τίννυνται μ. πρήγματ' ἴσ' ἀμπλακίης Hermann., ἕκαστον (vel ἅπαντας) .... ἀμπλακίης Kayser. — 205. αὐτοὺς *OK* plerique. — ἔτισε *A*, τῖσε *KBCDF GHMN*, τίσε *OEL*. — οὐδὲ *AOK*, ὃς δὲ *. — 206. ὑπεκρέμασεν *OK* cf. 1186, ἐπεκρέμασεν *, ὑπερκρέμασεν Bergk. coll. Pind. Ol. 1, 57. — 207. ἄλλον cod., αὐτὸν Bergk. — κατάμαρψε *A*. — 209—10 etiam p. 332 ponit *A*, ubi οὐκ ἔστιν pro οὐδείς τοι et ἀνιηρότατον pro ἀνιηρότερον, et ita scripsi c. Bergkio, qui confert Clem. Alex. Strom. 6 p. 620. — 209. οὐδείς τοι h. l. cod. — 210. ἐστι *A*, ἔστι *O*, ἔστιν *K**. — ἀνιηρότερον h. l. cod. — 211. πολὺν *AO*, πουλὺν πίνειν *G*. cf. 509. — 212. πίνει *O*. — 213. Κύρνε] θυμὲ *A*. cf. 1071—4. — κατὰ *O*. vulg. — 215—6 Athen. 7 p. 317 A. 12 p. 513 D. Plut. de amic. mult. 9. de solert. anim. 27. Quæstion. nat. 19. Diogenian. I, 23. Bergk. putat hoc præceptum fuisse in carmine didactico, quod inscribebatur 'Αμφιαράου ἐξελασία cf. Athen. 7 p. 317 A. Zenob. 1, 24. Diogenian. 1, 1. — 215. ὅστις *K*. — πέτρη *A*. — πουλύποδος νόον ἔσχε πολυχρόου Har-

πουλύπου ὀργὴν δ' ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
  τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
νῦν μὲν τῇδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοῖος χρόα γίγνου·
  κρείσσων τοι σοφίη γίγνεται ἀτροπίης.

Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιητέων,
  Κύρνε, μέσην δ' ἔρχευ τὴν ὁδόν, ὥσπερ ἐγώ.

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδέν,
  ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν,
κεῖνός γ' ἄφρων ἐστί, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
  ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα,
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδίῃσιν ἕπεσθαι,
  τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἅδον.

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
  οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
  χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.
ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
  πέμψῃ τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ,
  Κύρν', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.

---

tung c. Plut. — 216. προσομιλήση *G*, προσομιλήσει *, προσομιλήσῃ Brunck. — 217. τήνδ' *A* sec. Mey. — τότε *A*, sed tacet Mey, et *O*. — γίνου *AO*, itemque 218. — 218. κρέσσων *A*, sed sec. Mey κρείσσων; κραιπνόν *, κρεῖττον γρ. *L*, κρεῖσσόν Brunck. — τι *ON*. — εὐτροπίης *CG* et γρ. *L*. — 219. μηδὲν *A*, Turneb. in calce et Camer.; μηδ' *K*, μὴδ' *O* *. — ἄγαν γ' Camer. — πολιητέων *A*, πολιτάων *OK*, πολιητῶν *. — 220. ἔρχευ *A*, ἔργου *EL*, ἔρχου *. cf. 331. — 221—6 Stob. 4, 27. — 221. ὅστίς *O*. — οὐδενὸς *OK*. — 222. ἔχειν corr. ἔχει *A* sec. Mey. — 223. κεῖνοσδ' *O*. — ἄφρων κεῖνός γ' ἐστί Hermann. — βεβλαμμένου *OKDFHMN*. — 225. κακοκερδιηισιν *A*, κακοκερδίῃσιν *OKM*, κακοερδείησιν pr. *G*, κακοκερδείῃσιν *. — 226. αδον *A*, ἅδον *O*, ἁδεῖν *K*. — μᾶλλον ἔτ' εἰσὶ φίλαι Stob. — 227—32 Solonis sunt cf. 4, 71—76, non sine diversitate scripturae. — 227. ἀνθρώποισι *A*. — 228. πιστὸν *OK*. — βίον *AOK* et Solon, νόον *. — 229. κορέσειε πένητας Ahrens, κορέσει' ἕνα πάντως Döderlein. — ἀπλήστους Herwerden, ἀνάλτους Heimsœth. — 230. γίνεται *AOK*. — κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι Solon. — 231. αὐτῶν et ὁπόταν Solon. — 232. πέμψηι *A*, πέμψει *, πέμψῃ Bekker. — ἄλλοτ' *K*, ἄλλοτε τ' *AO*. — τισομένην Solon.

Οὐδὲν ἔτι πρέπει ἧμιν, ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισιν,
αὐλὸς πάγχυ πόλει, Κύρνε, ἁλωσομένῃ.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειράμενος
ῥηϊδίως, θοίνῃς δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν.
καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
ᾄσονται. καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
βῇς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,
οὐδέ ποτ' οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἠδ' ἀνὰ νήσους,
ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.

---

235. οὐδὲν ἐπιπρέπει ἡμῖν *A*, οὐδ' ἔτι γε πρέπει ἡμῖν *BCDFGHMNQ* et omissa γε *R*, οὐδέ τι πρέπει ἡμῖν *EL*, οὐδέ τι πρέπει ὑμῖν *OK*; οὐδέ τί γε πρέπει ἡμῖν Camer., οὐδ' ἔτ' ἐπιπρέπει ἡμῖν Schneidewin., οὐδὲν ἔτι πρέπει ἡμῖν Ahrens et Hartung. — ἧμιν Dindorf. — σωζομένοισι *A*, sed sec. Mey σωιζ., et *O*. — 236. ἀλλ' ὡς πάγχυ πόλει κύρνε αλωσομενη *A*, ἀλύειν κύρν' ὡς πόλε' ἁλωσομένη *OKBDEFHLMNPQR*, sed *E* ἀλύειν et *K* πολλέ'; λύειν ὡς πόλεως τοῖχοι ἁλωσομένης *C* et *G*, qui tamen πόλεος τείχη. — ἀλλ' ἀλύειν πόλει ὡς, Κύρνε, ἁλωσομένῃ Ahrens, ἀλλ' ἀλύει πόλις ὡς πάγχυ ἁλωσομένη Hartung., ἀλλ' ὅσα πάγχυ πόλει, Κύρνε, ἁλωσομένῃ Herwerden., αὐλὸς vel αὐλεῖν Bergk., ὅ τ' ἀνδράσι σωζ..., ἀλλ' ὅσα τ' ἄγχι π., *K.*, ἀλ. Heimsœth., sed ἅτε non est vituperandum cf. Il. XXII, 127. Herod. V, 85. — 237. ἐπαπείρονα *A*. — 238. πωτήσει *AOK*. — κατὰ omnes, sed *A* sec. Mey καταγῆν; καὶ Bergk. — ἀειράμενος *OK*, ἀειρόμενος *. — 239. θοίνῃς *A*, θοίνης *OK* et *A* sec. Mey.; θοίναις *, θοίνῃς Bekker. — 240. στόμασι *A*. — 241. συναυλίσκοισι *OK*. — λιγυφθόγγοισι *L* et *A* sec. Bekker et Mey, qui tamen sec. Schneidew. λιγυφθόγγοις habet. λιγυφθόγγοισι νεᾶνες M. Schmidt. — 242. ἐν κώμοις Brunck. — λίγεα *A*. — 243. δνοφερῆς *AOK* et Schneidew., δνοφεροῖς *. — κεύθεσι *A*, κευθμῶσι *OK*, κεύθμασι *. — 244. βῆς *A*. — πολὺ κωκυτοὺς *K*. — 245. ἀλλὰ μελήσεις *A*, οὐδέ τε λήσεις *OK*, οὐδέ γε λήσεις *. — οὐδέ ποτ'] οὐδὲ τότ' Bergk. — 247. καθελλαδα *A*. — στρωφώμενον ἠδ' ἂν ἀνήση *K*. — ἦδ' *O*. — Bergk.: vereor, ne post h. v. pentameter cum hexametro exciderit, cum hexametri exitus simillimus esset v. 247 ...... οὐκ ἀνὰ νησοὶν Ἰχθυόεντα κτλ. — Leutsch. 247 sq. a prægressis separari vult. — 248. ἐπ' cod., ἔπ' Bekker. — 249. θνατοῖσιν ἐφ. *K*. — ἀλλ' ἄγε *K*, ἀλλ' ἄγε *O*.

πᾶσι δ', ὅσοισι μέμηλε, καὶ ἐσσομένοισιν, ἀοιδή,
  ἔσσῃ ὁμῶς, ὄφρ' ἂν ᾖ γῆ τε καὶ ἠέλιος.
αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
  ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.

Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῷστον δ' ὑγιαίνειν,
  πρῆγμα δὲ τερπνότατον, τοῦ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.

Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
  ἄνδρα φέρω, καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον.
πολλάκι δ' ἠμέλλησα διαῤῥήξασα χαλινὸν
  τρέσσαι, ἀπωσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.

Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
  ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων.

---

251. πᾶσι διὸς οἷσι *A*, unde Lachmann. δ' ὅσοισι; πᾶσιν οἷσι *OK*, πᾶσι γὰρ οἷσι *. — πᾶσι δ', ὅσοις τὰ μέμηλε Heimsœth. — ἀοιδῆι *A*. — 252. ἔσσῃ *A*. — ᾄσῃ Bergk. — ᾖ Bergk. addidit. — ὄφρ' ἂν γῆν φλέγῃ Hermann. — 253. παρασεῦ *A*. — αὐτὰρ ἐγὼ οὐδ' ὀλίγης παρὰ σεῦ νῦν τυγχάνω αἰδοῦς Cobet. — 255—6 Aristot. Eth. Nic. I, 9: Δηλιακὸν ἐπίγραμμα vocat hoc distichon. — 255. λώϊστον *A*. — 256. πρᾶγμα *AOK* plerique. — τοῦ *AO*, οὗ *. — ἐρᾶτο τυχεῖν *A*, ἐρᾷ τὸ τυχεῖν *BCDFGHMN*, ἐρᾷ ποτὲ τυχεῖν *K*, ἐρᾶται τυχεῖν *EL*, *O* sec. Ziegler ἐρᾶ πο τε τυχεῖν. — ἐρῷτο Bekker et Meineke, ἔραιτο Bergk. — Ap. Arist. Eth. Nic. v. 256 scribitur ἥδιστον δὲ πέφυχ', οὗ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν, sed alii libri habent ἔραται vel ἐρᾶται τυχεῖν, alii ἐρᾷ τυχεῖν, alii δὲ οὗ τις ἐρᾶται τυχεῖν, alii δὲ τυχεῖν οὗ τις ἕκαστος ἐρᾷ. — Eth. Eud. I, 1: πάντων δ' (δ' om. nonnulli) ἥδιστον οὗ τις ἐρᾷ (v. l. ἔραται et ἐρᾶται) [τὸ om. omnes] τυχεῖν. — Stob. 103, 8: ῥᾷστόν θ' ὑγιαίνειν, (sed *A* Vind. ῥ. δ' ἐσθ' ὑγ., *B* ῥ. δ' ὑγ.) ἥδιστον δὲ τυχεῖν (*B* εὐτυχεῖν) ὧν τις ἕκαστος ἐρᾷ. — 257. ἵππως *O*. — ἀληθὴς (θὴς e ras.) *K*. — 259. δ' ἠμέλλησα *A*, δ' ἠμέλησα *OK*, δὴ μέλλησα *BCDFGHMN*. — 260. φεύγειν ἀπωσαμένη *AOK*, φ. ὠσαμένη *. φεῦγεν (vel φεύγεν) ἀπωσ. Bergk. Ego puto φεύγειν glossema esse verbi τρέσσαι et scribo τρέσσαι ἀπωσ. cf. Suid. s. v. τρέσας. — 261. τερείνη *A*. — 262. κρατέει Hertzberg et Emperius. — ἐπεὶ οὐ παρὰ π. τ. . . . . καταχεῖ Hermann. Sed κατέχει recte se habet; metaphora desumpta est a re navali; κατέχειν παρά τινι est idem ac deverti et commorari. — πολλὸν omnes, κοῖτον Hartung. — 263. ψυχρὸν omnes, ψυχροὶ Hermann, συχνὸν Heimsœth. Ego scripsi ψυδρόν. — φίλοι πίνουσι libri, φίλοι προπίνουσι (?) Hartung, ἐπιχλευάζουσι Kayser; mihi legendum videtur φίλοι ἐπινόουσι, in quod Heimsœth quoque incidit: „parentes falsa in me excogitant". Nam versus ita interpretandi videntur: puella, quam amat poeta, alteri favet; ut igitur poetam deterreant, ne amplius eam venetur, parentes cum filia hunc excogitant dolum, ut filiam aquatum mittant. Poeta accurrit filiamque amorem simulantem

ψυδρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι ἐπινοοῦσι τοκῆες,
    ὥσθ' ἅμα θ' ὑδρεύει καί με γοῶσα φέρει.
ἔνθα μέσην περὶ παῖδα βαλὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα
    δειρήν, ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.

Γνωτή τοι πενίη γε καὶ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα·
    οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται οὔτε δίκας·
πάντῃ γὰρ τοὔλασσον ἔχει, πάντῃ δ' ἐπίμυκτος,
    πάντῃ δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα περ ῇ.

Ἴσως καὶ τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις,
    γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ', ἔδοσαν·
τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις θανάτου τε
    καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον·
παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις
    χρῆμά τε κατθείης, πόλλ' ἀνιηρὰ παθών,
τοὶ πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
    καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐσερχόμενον.

Εἰκός τοι κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
    μηδεμίαν κατόπισθ' ἀζόμενον νέμεσιν.

---

erga ipsum amplectitur osculaturque. Tum vero parentes supervenisse videntur, unde lacrimae vv. 261—2. — 264. ὡσθαμα *A*, ὡσθαμᾰ *O*, ὡς θαμά θ' *KBCDFMN*, ὡς θ' ἁμὰ θ' *L*. — ἔσθ' Heimsœth., οἶσθ' ἅμα θ' ὑδρ. Schneidewin., ἡ δέ θ' ἅμ' ὑδρ. .... καλεῖ Brunck. — θέρει Hermann., φλέγει Gœller., γελῶσα θροεῖ Heimsœth. — ψυχρόν μοι πάρα· τῆς δὲ ..... οἷς ...... ἀφαρεῖ Sauppe coll. Hesych. ἀφαρεῖ· ἱδροῖ, ἀνιμᾶται, ubi ὑδρεύει corrigit. — ψυχρὸν τὸν .... κλίνουσι .... γοῶσ' ἀφορᾷ Ahrens. — ψυχρὸν γάρ μοι τῆσδε φ. πνείουσι τ. .... θροεῖ O. Schneider. — 265. περι *A*, παρὰ *. — λαβὼν omnes, βαλὼν Hermann. — ἀγκῶνα φίλημι Heimsœth. — 266. φθέγκετ' *O*. — ἀποστόματος *A*. — 267. γνῶτ' εἶ *A*. — τε *A*, om. *, γε Bekker. — ἀλλοτρία *OK*. — περεοῦσα *A*. — ἄγνωτος πενίη τε καὶ ἀλλοτρίη περίεισιν Hartung. νωθής τοι πενίη Heimsœth. — 269. πάντη *A*, itemque 270. — ἐπιμυκτος, suprascr. obscura, *A*, ἐπίμικτον *OK*, ἐπίμικτος *. — 270. ἐχθρὴ *A*, ἐχθρὰ *. — γίνεται *AOK*. — 271. τοι libri, καὶ ego scripsi. — 272. καὶν νεο τητ *A*, sed sec. Mey. καν νεότητ'. — 273. δ' ὃ κάκιστον Schneidew. — ἓν πάντων δὲ κάκιστον sive ἕν τι πονηρότατον Heimsœth. — 274. πονηρότερον Hartung. — 275. παῖδας ἐπιθρεψαιο *A*. — ἄρμενα *KGM*, ἁρμενα *O*. — 276. χρήματα δ' ἐγκαταθῇς libri, sed *A* sec. Mey εἰ καταθηις. εἰ καταθῇς Bergk. παρασχὼν χρ. κατθείης Hartung. χρήματ' ἐπὴν καταθῇς Heimsœth. χρ. δὴν καταθεὶς .... τὸν πατέρ' εἰ 'χθαίρουσι Herwerden. Ego scripsi χρῆμά τε κατθείης. — 277. τὸν omnes, ego τοί. — 278. ἐσερχόμενον *A*, ἐπερχόμενον *. — 279. τὸν cod., τοι corr. *A*. Bergk. — 280. κατόπισθ' *A*, κατόπιν *.

δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
  πὰρ ποδὸς ἡγεῖσθαί θ', ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.

'Αστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν ποτε τῶνδε προφαίνῃ,
  μήθ' ὅρκῳ πίσυνος μήτε φιλημοσύνῃ,
μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλῃ παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
  ἔγγυον, ἀθανάτων πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.
ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἁνδάνει οὐδέν·
  ὡς ἐτύμως αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι!

Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
  ἀνδρῶν· ἡγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις.
αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
  νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.
οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης
  καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἱρεῖ ἀμηχανίη.

---

281. βροταὶ *A*. — παραπόλλ' *A*. — πολλὰ μέλεσθαι Emperius. — 282. τίθει Bergk. τιθει *A*. — 283. πόδα τόνδε omnes, τῶνδε Hermann., ποδαποῖδε Emperius; ego scripsi ποτε τῶνδε. — προβαίνει *K*, πρόβαινε *. Coniicio scriptum fuisse προφαίνῃ. — Ceterum hi versus additi sunt propter πόδα τόνδε cf. 282. — 285. ἐθέλη *A*, ἐθέλει *, ἐθέλοι Jacobs. — αὐτὸν παρέχοις Brunck. Ζῆνά γε τλῇ παρέχειν Heimsœth. — 286. ἔγγιον *K*; post hanc vocem interpungunt *BCDEFHLMN*, et recte; nam ἀθανάτων πιστὰ τιθεῖν idem est ac πιστὰ θεῶν ποιεῖσθαι. — ἔθελε Hartung. — 287. κακούργω *K*, καλοψόγῳ Boissonad., φιλοψόγῳ Bergk. — ἓν μὲν γὰρ π. ὧδ' ἀκροψόγῳ Emperius. — Ceterum Camer. τῇ pro τοι habet. — 288. ὡσδετοσωσαιεὶ π. *A*, sed sec. Mey ὡσδετοσωσαι εἰ, ὡς δὲ τὸ σῶσαι οἱ *. — ἀναιβότεροι *OK*. — ὥστε τὸ κτλ. Palatin., ὡς δέ τις (ἁνδάνει), ὣς ἀΐει πολλὸν ἀνολβότερος: ut quisque placet, ita stolidior multo audit ceteris civibus, Hermann., ὥσθ' οἱ σῶες ἀεὶ π. ἀν. Welcker et Geel., ὥσθ' οἱ σῶς αἰεὶ Schneidew., ἐς δὲ τὸ σῶσ' αἰεὶ π. ἀν. Boissonad., ἐς δὲ τὸ σῶσαι τοὶ π. ἀν. Hartung., ἐς δὲ τὸ σῶς εἶναι πολλὸν ἀνολβοτέρη Emperius, ἐς δὲ τὸ σῶν αἰεὶ Orelli., ὡς δὲ καὶ ὀρθῶσαι π. ἀνολβοτέρη Kayser., ὥστε δὲ σῶς εἶναι πολλῷ ἀνολβότερος Schœmann., οὐδ' ἐτὸς, ὡς αἰεὶ Ahrens., δὶς δὲ τόσως (cf. Eur. Rhes. 159) αἰεὶ π. ἀν. vel ὡς ἐτὰ νώσασθαι (cf. Hesych. ἐτά· ἀληθῆ, ἀγαθά, et ἐτεά· ἀγαθά, ἀληθῆ) vel ὡς νώσασθ' αἰεὶ π. ἀν. Bergk., ὡς δέ τις, ὣς αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι: ut vero aliquis (sc. placet), ita plerique sunt miseriores; τὶς est μούναρχος Jac. Mähly., ἐς δὲ τὸ νώσασθ' οἱ Heimsœth. — Ego scripsi ὡς ἐτύμως αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι, et hoc distichon cum prægresso coniunxi. — 289. γίνεται *(A)OK*. — 290. ανδρῶηγεονται *A*, ἀνδρῶν γίνονται *. — εὐτραπέλοισι Bergk. — νόμοις *A*, νόμοι *K*, νόμος *Ä* *. — 292. ἕλει *OK*. — 293. δαίννυται *OKCFM*. — μὴν *K*, μ *O*. — 294. ἐόντ' αἵρει *A*, ἀγρεῖ Bergk., ἔργει Heimsœth.

Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος,
  φθεγγόμενος δ' ἀδεής, οἷσι παρῇ, μέλεται,
ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
  ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.

Οὐδεὶς λῇ φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
  οὐδ' ᾧ κ' ἐκ γαστρὸς, Κύρνε, μιᾶς γεγόνῃ.

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνής
  λάτρισι καὶ δμωσὶν γείτοσί τ' ἀγχιθύροις.

Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν,
  τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ βάλῃς.

Τοὶ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
  ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην
ἔργα τε δείλ' ἔμαθον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
  ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος εὔφρων,
  πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δοκοῖ,
εἰς δὲ φέροι τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴη,
  γιγνώσκων ὀργήν, ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.

---

296. ἀδαὴς omnes, ἀαδὴς Hœschel. — οισι παρημελεται *A*. — πέλεται Camerar. — φθεγγομένου δ', ἀλέης, οἷσι παρῇ, μέλεται Emperius, φθεγγομένου δ' ἅμ' ἄσῃ τοῖσι παρῇ πέλεται Herwerden., ἀσαρὸς (vel ἀσαρὴς) τοῖσι π. π. Hartung. — Ego coniicio ἀδεὴς .... μέλεται: sine verecundia, impudenter curas de hominibus præsentibus sibi facit, sc. colloquendo et interrogando. — 297. πάντας *A*. — ἀνιηρὴ Pierson. — δεπιμιξις *A*, ἐπίμυξις Bergk. — 299. οὐδεὶς δὴ φίλος *A*, οὐδὲ θέλει φ. *O*, οὐδ' ἐθέλει *. οὐδεὶς φῇ φίλος εἶναι Geel., οὐδεὶς δὴ φ. αἰεὶ Schneidew., idem, sed pro αἰεὶ ἐστὶν Hermann., οὐδεὶς λῇ φίλος εἶναι Sauppe et Bergk. — ἐπῆν *A*. — κακῶ *K*. — 300. ὠκ' *A*, ἣν *; ᾧ κ' Bergk., ὅς κ' van der Mey. — μιῆς Bergk. — γεγόνη *A*, γεγόνει *, γεγόνῃ Turneb. — 301. ἁρπαλέος *A* et Schneidew., ἀργαλέος *. — ἐνηής Hecker. — 302. λάτροισι *OBCM* et pr. *G*, λάτροις *K* et corr. *G*. — δμωσὶ *OK*. — 303. κιγχλίζειν *OK*. — 304. ἔστ' *K*. — λάβηις *A*, sed sec. Mey εσορθα × α × ηις, λάβῃς *, βάλῃς Crispin. — ὄρθ' ἐλάσῃς Emperius. — 305. τοι *A*, οἱ *. — πάντες *A*. — οὐκ ἀρχὴν Heimsœth. — *L* vv. 305—352 omittit, quorum οἱ κακοὶ (305). — θνητοῖς (328) in margine scripsit manus recentior prope exstincta. — 307. δεῖλ' *AO*. — δίσφημα *O*. — 309. εἶναι *A*, ἴσθι *, εἴη Hermann. — Ego scripsi εὔφρων, sc. δοκοῖ (310). — 310. λήθην *BCFM*, δ' ὁμιλήτην Camer. — δόκει libri, sed *A* sec. Mey δοκει, δοκεῖ Bekker., δοκοῖ Geel. — 311. εἰ δὲ *C*, εἶδε corr. *G*, εὖ δὲ Kayser et Emperius. — φέροι τα *A*, φέρει τὰ *BFM*, φέρειν τὰ *CG*, φέροιται *H*, O ambiguus, sed sec. Ziegler φέρει τὰ, *K* lac.; φέροιτο Hartung. — Post γελοῖα plenius interpunxi. — θύρηφι *A*. — δὲ om.

Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις
πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.

Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
τολμᾷ δ' ἔν τε κακοῖς κείμενος ἔν τ' ἀγαθοῖς·
εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσῃ,
ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

Μή ποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσαι,
πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαιβολίῃ.
εἴ τις ἁμαρτωλοῖσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο,
οὔποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
εἶεν. ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐπ' ἀνθρώποισιν ἕπονται
θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

A. — κρατερὸν *OK.* — εἴη *AOK,* εἴης *. — εἰ δὲ φέροιτο γελοῖα, θόρηφί κε Ahrens., πάντα τε ..... δοκεῖ εἴς τε φέρει .... εἴης O. Schneider., ἐν δὲ φέροι ..... κάρχαρος εἴη Heimsœth. — 312. γινώσκων *(A)OK.* — Bergkio hi versus transponendi videntur: 309. 312. 311. 310. — 313. δικαίου *K.* — 315—8 Solonis sunt cf. fr. 15. Stob. 1, 16 Theognidis nomine affert. — 315. πολλοὶ μὲν vel γὰρ Solon. — κεδνοὶ δὲ π. Heimsœth. — 316. αὐτοῖς Solon., τούτων Stob., ἐπὶ τοῖσδ' Heimsœth. — 317. αἰεὶ] ἐστιν Solon. — 318. ἄλλοτε τ' ἄλλος *A,* sed sec. Mey 318—9 omittuntur in *A.* — 319—22 Stob. 37, 3. — 320 legitur in *O* bis, et hic et post 317. — ἔν τ' ἀγαθοῖς κ. ἔν τε κακοῖς *BCDEFGHMN* et Stob. cf. 443. — 321. ὀπάσσῃ *A* et Stob., ὀπάσσει *. — 322. κακίην] βίοτον Stob. — 323. σμικρᾶ *A,* ἐπισμικρὰ *O.* — ἀπολέσσαι *A,* ἀπολέσσῃς *OK,* ἀπολέσῃς *C,* ἀπολέσσῃς *. ἀποειπεῖν Hecker., ἀπολῦσαι Hartung., ἀποθέσθαι Bergk. et postea Hecker. — 324. διαβολίῃ libri, διαιβολίῃ Bergk. — 325. ἁμαρτωλοῖσι *OK,* ἁμαρτωλῇσι *A,* ἁμαρτωλῇσι *. — φίλοις Hartung. — χολῶτο *A.* — 326. ἀρίθμιοι *OK.* — 327. ἐν cod., ἐπ' Bergk., ἅμ' Emperius. — ἀνθρώποισι πέλονται Ruhnken. — 328. θνητοῖς] θεσμοῖς Heimsœth. — θεοὶ] κακοὶ Schneidewin., ἄδικοι Hartung. — δ' οὖν Bergk., σφ' οὖν Heimsœth. — Sed nihil mutandum est; nam hic est sensus: „peccata mortales consequuntur: dei nolunt ea ferre (i. e. in se admittere)". Omnis igitur sententia in eo vertitur, ut poeta dicat: indulge amicorum peccatis; nam omnes mortales peccant, dei uni peccatis vacant.

Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν ἰθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.

Ἥσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν,
μηδ' ἑτέρωσε δίου, Κύρνε, τὰ τῶν ἑτέρων.

Μή ποτε φεύγοντ' ἀνέρ' ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσῃς·
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίγνεται αὐτὸς ἔτι.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν. πάντων μέσ' ἄριστα. καὶ οὕτως,
Κύρν', ἕξεις ἀρετήν, ἥντε λαβεῖν χαλεπόν.

Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φιλεῦσιν,
τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον, Κύρνε, δυνησαμένων.
χοὕτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
εἴ μ' ἀποτισάμενον μοῖρα κίχοι θανάτου.

Ἀλλά, Ζεῦ, τέλεσόν μοι, Ὀλύμπιε, ποίνιμον εὐχήν,
δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
τεθναίην δ', εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων
εὑροίμην δοίην τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας·
αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' αὖ φαίνοιθ' ἡμῖν
ἀνδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ

---

329. εἷλε *OK*, ἕλεν *N*. — εὔβουλός θ' Bergk., εὔβουλος δ' Hermann., ὧν εὔβουλος ἕλεν Jacobs., ὧν δ' εὔβουλος ἕλεν Hartung. — 330. ἰθείη *K*, εὐθείῃ *, sed *A* sec. Mey εὐθείη. — 331—2 Stob. 15, 6. — 331. ἥσυχος om. Stob. — ποσσὶ *OK*. — 332. ἑτέροις *OK*, ἑτέροισι *, μηδετέροισι Hartung. — διδοὺς omnes, δίδου Stob. et Nauck. — μηδετέρωσε δίου, i. e. neve dextrorsum neve sinistrorsum aliorum sequere vestigia, Bergk. Malim μηδ' ἑτέρωσε δίου. — post 332 *A* iterum ponit vv. 209—10. — 333. ἄνδρα omnes, ἀνέρ' Hermann. — ἐπελπίδι *O*, ἄνδρ' ἐπὶ ἐλπίδι Bergk. — 334. ου *K*. — γίνεται *AOK*. — αὐτὸς Bergk. — 336. λαβεῖν ἄχολον Heimsœth. — 337. δώη *OK*, θείη Jacobs. — τισὶν *A*. — φιλεῦσι *OK*. — 338. κύρνε μεῖζον *KE*. — δυνησόμενον cod., δυνησομένην Hermann., δυνησομένων Boissonad., δυνησομένῳ Schäfer., δυνησαμένῳ Saupp., ὀδυνησομένων Geel., ὀδυνησέμεναι Bergk., μείζω, Κύρν', ὀδύνην θέμεναι Heimsœth.; ego scripsi δυνησαμένων, ut μεῖζον δυνησαμένων præcedenti illi οἵ με φιλεῦσιν respondeat: qui me amant: qui plus potuerunt, i. e. regnum nobilibus eripuerunt. — 339. χ' οὕτως *A*. — μεν *K*. — ἀνθρώποις Brunck. — 340. εἰ μ' *A*, εἰ μὴ *OK*, ἢν *. — κίχῃι *A*, κίχῃ *, κίχοι Camer. — 341. Ζεὺς *OKBCEFGM*. — καίριον cod., κύριον Emperius, ποίνιμον ego scripsi. — 343. μεριμνέων *A*, μεριμνάων *OK*, μεριμνῶν *. — 344. δοίην τ' *OK*, δοίην δ' *AE*, δοίη τ' *G*, δοίη τ' *BCDFHMN*, δοίης δ' Turneb. — ἀντανιῶν *A*. — 345. οὐ φαίνεται libri, ego scripsi αὖ φαίνοιθ'. — 346. τ' ἅμα *A*.

συλήσαντες. ἐγὼ δὲ φυγὼν ἐπέρησα χαράδρην
χειμάῤῥου ποταμοῦ, πάντ᾽ ἀποσεισάμενος.
τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν ἐπί τ᾽ ἐσθλὸς ὄροιτο
δαίμων, ὃς κατ᾽ ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

Ἆ δειλὴ πενίη, τί μ᾽ ὀκνεῖς προλιποῦσα παρ᾽ ἄλλον
ἄνδρ᾽ ἴμεν; ἦ μὴν δὴν οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς.
ἀλλ᾽ ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο μηδὲ μεθ᾽ ἡμέων
αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες,
εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ᾽ ἐπέβαλλεν ἔχειν.
ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὣς δὲ καὶ αὖθις
ἐκδῦναι πειρῶ θεοῖσιν ἐπευχόμενος.
μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι, Κύρν᾽, ἐπιφαίνων
παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.

---

347. κόων omnes, κακῶν Ahrens., δ᾽ ἀέκων Heimsœth., ego φυγών scripsi. — χαραδρῆν *A*. — 348. χειμάῤῥῳ ποταμῷ omnes, χειμάρρου ποταμοῦ Heimsœth. deleto commate post χαράδρην. — ἀποερσάμενος Hartung. — 349. ἐπι *A*, ἔπι *O*. — ὄροιτο *A*, ἄρητο *H*, ἄρηται pr. *H*, ἄροιτο *, sed *O* sec. Ziegler. ὅρ —. — ἐπεὶ ἐσθλὸς ὄροιτο δαίμων, ὃς κατ᾽ ἐμὸν πᾶν τ. τόδε Emperius. — 351. ἁ *O*. ὦ *BCGM* et mg. *F*, qui ipse nonnisi ᾽. cf. 649. — μένει *A* sec. Mey, μένεις *. — τί μένεις; προλ. Geel., τί μ᾽ ὀκνεῖς προλ. Hartung et Meineke. — 352. ἰέναι μ᾽ ἠνδὴν οὐκ *A*, ἰέναι; τί δή μ᾽ οὐκ *OK*, ἰέναι; τί δὲ δή μ᾽ οὐκ *. — μὴ δή μ᾽ οὐκ Bekker., μὴ λὴν οὐκ Bergk. coll. Hesych.: λήν· λίαν. Ego scripsi ἴμεν; ἦ μὴν δὴν οὐκ i. e. profecto vero diu: eo *A* ducere videtur; de ἦ μὴν cf. Il. 2, 291. 7, 393. 9, 57. — φιλεῖ *A*, accentu rc. addito, φιλεῖς *. — φίλει Bekker., δὴν δή μ᾽ οὐκ ἐθέλοντι φιλῇ Ahrens. — 353. ἡμέων *A*, sed sec. Mey μηδεμεθημέων, ἡμῶν *. — 355. κ᾽ ἐσθλοῖσιν *AO*, κἐσθλοῖσιν *K*, κὴσθλοῖσιν Bergk. — 356. οὔτεσε *A* sec. Mey; οὕτως καὶ vel εἶτά σε Bergk. — 357. ὡς δὲ πρὶν Ahrens., ὥσπερ δ᾽ Hermann. — ἔλαχες Bergk. — αὖ *K*, αὖθις *A*, αὖτις *. — 358. θεοῖς *A*. — 359. λί^{η}αν *F*, λίαν *OK*. — ἀνίην Geel., δύην Nauck., μὴ πενίην Bergk.; idem, si probabile esset Græcos etiam εὐπελίην pro εὐηπελίην dixisse, proponeret εὐπελίην ἐπίφαινε; postea idem μηδὲν λὴν κτλ.; ἡδέα μοῦν᾽ ἐπίφαινε Herwerden., μὴ τὸ λίην (= abundantiam) ἐπίφαινε· κακὸν δέ τε κτλ. (= paupertatem) Heimsœth. — δέ τε *A*, sed tacet Mey. — ἐπιφαίνειν libri, ἐπιφαίνων Brunck., μηδὲ λίην ἐπίφαινε κακόν· τί δέ, Κύρν᾽, ἐπιφαίνοις; παύρους κτλ. Hartung. Sed nihil mutandum est, dum Brunckii coniectura recepta cum Hartungio hos versus cum prægressis coniungas; nam κακόν facile ex 357—8 suppleri potest. Huic disticho sequens quoque adiunxi, quod ut concedit malis hominem affligi, ita ultionis spe proposita animum erigit: sane (profecto) ...., sed ...

ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
Κύρν'· ἀποτινυμένου δ' αὔξεται ἐξοπίσω.

Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
τῖσαί νιν πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.

Ἴσχεο νόῳ, γλώσσης δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω·
δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.

Ἀστῶν οὐ δύναμαι γνῶναι νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω οὔτε κακῶς.
μωμεῦνται δέ με πολλοί, ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί·
μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.

Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑπ' ἅμαξαν ἔλαυνε,
εἰς φιλότητα λίην, θυμέ, προσελκόμενος.

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου,
σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον, βασιλεῦ.
πῶς δή σευ, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτρούς
ἐν ταύτῃ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν;

---

362. ἀποτινυμένου (ν supra) D, ἀποτιννυμένου *OKCGHLN*, ἀποτινναμένου *BFM*, ἀποτινουμένου *E*. — ἐξαπίνης Bergk. — 363. κώτιλε *OK*. — δ' om. *A*. — 364. τίσαι *A* sec. Mey, τίσαί" *O*, τίσαίνειν *K*. — μηδεμίην *OK*. — 365. Ἴσχι *A*, ἔσχε *M*, ἴσχε *. — νόωι *A*, νόον *. — ἴσθι νόῳ Ahrens., ἰσχνὰ νόῳ Hartung., ἰσχινόῳ γλώσσῃ δὲ Schneidewin., ego scripsi ἴσχεο νόῳ: tege, dissimula animum, mentem; sed linguae dulcedo tibi semper adsit, cf. Od. 11, 251. — γλώσσης *A*, γλώσσῃ *. — μειλίχιον *OK*. — ἐπέστω *A*, ἐπέσθω *L*, ἐπέσθω *. — 366. κραδίη *AOBCDFHMN*; ὀξυτέρη κραδίη Brunck.; cf. 1030. — 367. ἀστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον *AOK* infra p. 1186 (4), οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν h. l. omnes. — εχουσι *A* infra. — 368. ἔργον *O*, ἔρδων *K*, ερδων *A* sec. Mey. — ἀνδρανω *A*. — 369. δέ — 370. μιμεῖσθαι om. *FM*. — 370. ἀσοφῶν *A*, τῶνασόφων *O*, τῶν σοφῶν *K*. — 371. ὑπαμαξαν *A*, ἅμαξαν *O*, ὑφ' ἅμ. Camer. — 372. ἐς *K*. — κύρνε cod., ego scripsi θυμέ. — 374. ἐχῶν *A* sec. Schneidew., sed tacet Mey et Bekker. — 377. σεῦ *OCDEFHLMN*, σοι Bekker., Ζεῦ Wassenberg. — τόλμα *A*. — 378. ταύτηι *A*. — τὸνδε *A*. — ἄγειν Herwerden. — 379. ἥν τ' ἐπισωφροσύνην sec. Schneidew., ἐπι σωφροσύνην sec. Mey *A*, ἥν τε πρὸς σωφροσ. *K*, ἥν τε πρόσσω φροσύνην *O*, ἥν τ' ἐπὶ σωφροσ. *. Ego scripsi ἥν τε πρὸς ἀφροσύνην, commate p. 380 posito et v. 383 ἔμπης δ' adiuncto; δέ, ut sæpe, in apodosi sent. condition. — 381—2 adventicium additamentum, ut Emperius quoque vidit. — τερφθῇ omnes, τρεφθῇ Camer., sed cf. 988 et Hesych.: τερπώμεθα· τρεπώμεθα, et τετάρπετο· ἐτρέπετο.

ἤν τε πρὸς ἀφροσύνην τερφθῇ νόος ἤν τε πρὸς ὕβριν,
ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων,

οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
οὐδ' ὁδὸν ἥν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι.

ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα. τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
ἔργων ἴσχοντες θυμὸν ὅμως πενίην,
μητέρ' ἀμηχανίης, ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,
ἥτ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης.
τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
χρημοσύνῃ εἴκων, ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἔριδας.

ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.

Ἐν πενίῃ δ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὸν ἀμείνων
φαίνεται, εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ.
τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὗτε περ αἰεί
ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ·
τοῦ δ' αὖτ' οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσιν.
τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε καὶ τὰ φέρειν,
αἰδεῖσθαί τε φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους,
εὐτράπελ' ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενον.

---

380. ἔργασι *OK*, ἕρμασι *CG*. — πειθόμενος Hermann., qui hoc distichon p. v. 382 ponit. Eadem transpositione utuntur Ahrens., qui v. 380 ἄνθρωποι δ' ..... πειθόμενοι ἔμπης ὄλβον κτλ. scribit, et Hartung., qui tamen, δέ v. 383 eiecta, nihil mutat. — 381. ὅστις *A*, ἐστὶ *OK*, ἐστι *. — 382. ὁδὸν ***ABDFHMN***, ὁδὸς ***OK*** *, ος e ras. *K*. — τις ***OL***, sed sec. Ziegler. *O* τιν'; τιν' *. — 384. ἴσχοντες *A*, ἴσχονται *, sed ***BCFGM*** ἴσχωνται. — ὁμῶς ***OCDEFGLMN***. — πενίην *A*, πενίης *, *O* ev., *K* lac. — 385. ταδικαια *A*. — τὰ δίκαια φιλεύντων ἥτ' ἀνδρῶν Ahrens., φιλεῦντος ..... ἀνδρὸς Bergk. Sed nihil mutandum est: „qui malis rebus abstineant, tamen paupertate premuntur, etsi iusta faciunt: quae quidem paupertas etc.". — 386. παραγει *A*, προάγει *. — 387 sq. separat Hartung. — 387. ὑπανάγκης *A*. — 388. αἴσχιον *K*, αἴσχ[ε] (tum ev.) *O*. — 391—2 Ahrens. alienos ab h. l. esse censet, v. 392 Emperius spurium putat. — 392. ἥ *O*. — τίκτε *K*. — 395. τὰ δίκαια φρονεῖ *A*, τἄδικα φρονέει *OK*, τ' ἄδικα φρονέει *. — οὔτε *AK* plerique, οὗτε *O* sec. Ziegler. — ἠδέ οἱ αἰεὶ Emperius., τοῦ μὲν πὰρ τὰ δίκαια φρονῇ νόος οὐδὲ οἱ αἰεὶ Ahrens. — 396. ιθειαγνωμη *A* sec. Mey, ἰθείη *OK*. — στηθεσσιν *A* sec. Mey. — ἐμπεφύιηι *A* sec. Mey (et Bekker), sed sec. Schneidew. ἐμπεφύτηι, ἐμπεφύκει *K*, ἐμπέφυεν Brunck. — 397. τῷδ' Bergk. — αὖτ' *A*, αὐ *. — ἀγαθοῖσι *AOK*. — 400. ἐντράπελ' *A*,

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' ὠκύτερον
σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, ὅντινα δαίμων
πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,
καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ᾖ κακά, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι
εὐμαρέως, ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Φιλτάτου οὖν ἥμαρτες. ἐγὼ δέ σοι αἴτιος οὐδέν,
ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
αἰδοῦς, ἥτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.

Οὐδενὸς ἀνθρώπων κακίων δοκεῖ εἶναι ἑταῖρος,
ᾧ γνώμη θ' ἕπεται, Κύρνε, καὶ ᾧ δύναμις.

Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήξομαι, οὐδέ με οἶνος
ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.
οὐδ' ἔθ' ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν,
πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος·
ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι ὥστε μολίβδῳ
χρυσός, ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἔνεστι λόγος.

ἔντρεπε δ' *. — ἐντρέπε' vel ἐντρέπου Brunck., ἐντρέπευ Bergk., Εὐτράπελ' Bekker., ego εὐτράπελ' ad ἀλευάμενον relatum: „versute, callide evitans". — ἀλευάμενον *A*, ἀλευάμενος *, ἀλευόμενος O. Schneider. — Ceterum hoc distichon cum antecedente coniunxi, v. 399 pro δέ scripta τέ. — 401—8 om. *L*. — 401 sq. cf. Soph. Antig. 610 sq. — 402. δ' εἰς ἀρετὴν cod., δ' εἰς ἀπάτην Jacobs., δ' εἰς ἀάτην Ahrens., δὴ ἀνέδην Sauppe, ego scripsi δ' ὠκύτερον, sive malis δὲ τροχάδην vel τροχερόν. — 407. φίλτατος ὢν omnes; φίλταθ', ὅσων Bergk., ego coniicio φιλτάτου ὢν (οὖν). — σοι *A*, τοι *. — 408. ἔτυχες omnes præter *A*, qui ει αμεινω habet. — 409 cf. 1161. — παισι *A*. — καταθήσει *AOK*, καταθήσῃ *. — καταθήσεις παισὶν ἀμείνω Brunck. — 411. οὐδενὸς .... δοκεῖ *A*, μηδενὸς .... δόκει *. — 413. οὔτως *OKBCDFGHMN* et *A* sec. Bekker., qui tamen sec. Schneidew. οὕτως, sec. Mey οὔτω, ut reliqui, habet. — θωρύξομαι *BCDFHMN* et pr. *G*. — μετ' οἶνος *A*, μεγ' οἶνος *K*, μ[ε] γ' οἶνος *O*. — οὐδ' ἐμέγ' οἶνος Hermann., sed cf. εὐγεργεσίης 574. — 414. ἐξαρεῖ Ahrens. et Emperius et Hartung. — 415. οὐδέν' h. l. omnes, sed *A* οὐδὲν; οὔτιν' *A K* infra p. 1164; scripsi οὐδ' ἔθ' et cum antecedentibus coniunxi. — ὁμοῖον *AOBCDEFGMN*, ὅμοιον *K* et *; idem *A* sec. Mey, sed infra sine accentu. — 416. ὅτω *A*. — 417. βασανόν τ' ἐλθὼν *A* infra. — παρατριβόμενός τε *AOK* infra. — παραβάλλομαι Hartung. cf. 1105. — 418. δ' om. *AOK* infra. — ἡμὶν Dindorf. — λόγος *A* et fort. *D*, νόος *. — εἰ τρίβομαι ..... ὑπερτερίης ἄμμιν ἔπεστι τύπος Heimsœth.

Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
σιγῶ, γιγνώσκων ὑμετέρην δύναμιν.

Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον,
ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν λώϊον ἢ τὸ κακόν.

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον
μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου,
φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας 'Αΐδαο περῆσαι
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπιεσσάμενον.

Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτὸν ἢ φρένας ἐσθλὰς
ἐνθέμεν· οὐδείς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
ὅστις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα κὰκ κακοῦ ἐσθλόν.
εἰ δ' 'Ασκληπιάδαις τοῦτό γ ἔδωκε θεός,
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.
εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,

---

419 cf. 669 et 815. — ὑπανάγκης *A*. — παρέρχεται, ἄλλ' ὑπ' ἀν. σιγῶ Heimsœth. — 420. γινώσκων *AOK*. — ἡμετέρην libri, ὑμετέρην Hermann. — 421—4 Stob. 36, 1. — 421. ἀνθρώπων *AOK* et Stob., ἀνθρώποις *. — γλώσση *A*. — θύρα οὐκ ἐπίκειται ἁρμοδίη Stob. — 422. πολλὰμεληταμελει *A* sec. Mey., ἀλάλητα πέλει Stob., πολλὰ λάλητα μέλει Geel. — 423. ἔνδοθεν ἦλθεν Stob. — 424. ἐξελθὼν *AOCH*, ἐξελθεῖν Stob. — τὸ κακὸν] κρύφιον Hartung. — Ceterum p. v. 422 lacuna esse videtur et p. 424 plura deesse. — 425—8 Sext. Emp. Hypot. 3 p. 175. Stob. 120, 4. Clem. Alex. Strom. 3, 432. Theodoret. 5 p. 71, 15. Suidas s. v. ἀρχὴν ἰᾶσθαι. Diog. 3, 4. Macar. 2, 45. Apost. 3, 85: qui fere omnes pro πάντων exhibent ἀρχὴν; idem etiam Heimsœth., qui antea πάντως coniecerat. — 426. ἐσορᾶν Clem. Theodor., ἰδέειν Sext. cod. Vrat., ἐπιδεῖν Macar. — αὐγὰν *OK*. — ὠκέος Hecker. — 428. ἐπαμησάμενον omnes cod., sed Sext. Emp. γαῖαν ἐφεσσάμενον, quod Brunck. recepit. Melius γῆν ἐπιεσσάμενον cf. Hesych.: ἐπιέσσασθαι γῆν· ταφῆναι; vid. præterea Pind. Nem. 11, 21. Anthol. Pal. VII, 238. — 429. φαῦσαι *A*. — 430. πω om. *A*. — 431. ὅτις *A*, ᾧ τις Bergk., ᾧ τινι Hartung. — κὰκ κακοῦ *OK*, κὰκοῦ *A*, καὶ κακοῦ *BCDFHMN*, καὶ κακὸν *. — 432. εἰ] οὐ *OK* et Athen. 6, 256 c. Plut. Quæst. Plat. 1, 3. Dio Chrys. I p. 2. — 433. ἀτειρὰς *AOK*. — 434. cf. Aristot. Eth. Nicom. 10, 9. — 435 sq. Plat. Men. p. 95 e, unde Bergk. coniecit poetam scripsisse 432: οὐδ' κτλ., deinde 433, 435, 434, 436, lacuna p. 433 et a. 436 indicata: quod recte negat Heimsœth. Emend. Theogn. III, p. 12. — 436. ἐγέντο *A* sec. Mey.

πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσιν,
τῶν δ' αὐτοῦ ἰδίων οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος. ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλός
τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, κοὐκ ἐπίδηλος, ὅμως·
δειλὸς δ' οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσιν
θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ', ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν.

Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης·
εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον
χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ,
τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰός
οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.

---

438. ποιήσει *A*. — 439. φυλακῇσι *AOK*. — 440. τῶν *A*, τὸν *. — κἴδιον *A*, κἴδιον *OK*, ἴδιον *. — τῶν .... ἰδίων Jacobs., τῶν δ' αὖτ' οἰκιδίων alius quis, τῶν αὐτοῦ δ' ἰδίων Hermann., τῶν δ' αὖ κηδείων Kayser., τῶν δ' αὐτοῦ κλήδων Orelli., τῶν αὐτοῦ δ' ἴδιόν γ' Hartung., τῶν δ' αὐτοῦ κηδέων Ahrens., ἴδιον μηδὲν Bergk., τῶν δ' .... ἐτέων sive ἑτάρων sive ἑτέρων Heimsœth. — 441. γὰρ *A*, τοι *, sed. *OK* om. — infra p. 1162 omnes γάρ. — ἐστὶν ἀνόλβιος Bergk., γάρ, Κύρν', ἐστὶ π. Hartung., πάντ' ἐστί ποτ' ὄλβιος Heimsœth. — 442. τολμα *A*, sed infra τολμαι. — ἐχων *A*, ἔχειν *. — ουκ *OK* infra. — ἐπίδηλον *AO* infra. — ὁμῶς *A*. — κοὐκέτι δειλὸν ὁμῶς Bergk., τ. ὁμῶς τὸ κ. κοὐκ ἐπ. ἔχων Hartung., ἐπίτλητον Heimsœth. At ratio loci est: bonus malis afflictus, etiamsi non prae se ferat ea, tamen sustinet cf. 359. — 443. οὔτ' ἀγ. ἐπ. οὔτε κακοῖσιν *A* et infra omnes præter *AOK*, qui κακοῖσι habent; h. l. οὔτε κ. ἐπ. οὔτ' ἀγαθοῖσιν omnes præter *A*, sed ἀγαθοῖσι *K*. — 444. ἔχων μίμνειν h. l. omnes, sed infra ὁμῶς μίσγειν. — ὁμὸν μίσγειν Hartung. — τε *ABDFMN* et infra omnes. — 445. ἐπέρχεται *O* infra, ἐπέρχονται .... ἐπιτιμᾶν *K* h. l. — 446. ἔχειν] φέρειν Nauck. et Hartung., ὀχεῖν Bergk., διδοῦσιν ἔχειν, commate deleto, Heimsœth. — 447—8 Apost. 6, 70, 1. — 447. εἴ μ ^{ε} θέλεις *O*. — ἀπάκρης *A*. — 449—50 id. 8, 7 d., ubi om. χρυσὸν. — Hi versus antecedentibus contrarii sunt; 453—6 iudicium de v. 447 sq. ferunt; v. 457—60 exemplum afferunt stultitiae; 461—2 denique inde præceptum desumunt. — 449. δ' ἐμε *A*. — ἐπέργμασι *A* sec. Schneidew., sed sec. Mey επ εργμασι. — ἀπεφθὸν *K*, ἀπεφθ" *O*. — 451. ἴον *K*, ν fort. e corr. *O*.

Ὤνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὥσπερ ἀνοίης
καὶ σώφρων οὕτως ὥσπερ ἄφρων ἐγένου,
πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν,
οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.

Οὔ τοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος,
οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀποῤῥήξασα δὲ δεσμά
πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

Μήποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα,
χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίγνεται οὐδεμία.

Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν οὔτε τι δειλόν
οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔπι.

Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστω,
μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅτ' αἰσχρὸν ἔῃ.

Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι.
μηδ' εὕδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὅντιν' ἂν ἡμῶν
θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλῃ,
μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν·
πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.

---

453. ωνθρωπ' *A*, ἄνθρωπ' *BCDEGHLMN*, *O* ev., *K* lac. — 456. οὐδ' ἑνὸς *O*. — 457—60 Athen. 13, 560 a. Stob. 71, 2. Apostol. 13, 39, 5. Eustath. Il. 1345, 56. — 457—8 Clem. Alex. Strom. 6, 475. — 457. σύμφερόν ἐστι *G*, σύμφρον ἔνεστι *ADEHN*, σύμφρονον ἔνεστι *BFN*, σύμφρον ἐστι *C*, σύμφων ἔνεστι *L*, *O* ambig., *K* lac., σύμφορον Stob., σύμφορος Eustath., χρήσιμόν Clem., σύμφρων Bergk. — γεραιῷ Eustath. et Athen. — 458. οὐ] τί Athen. *B*. — ἄκοτος Athen. *B*., ὥστ' ἄκατος Bergk. — 461. νόον γ' Camer., νόον σχέθε M. Schmidt., idem et μήτε μενοινὴν Heimsœth., νόημ' Bergk., qui totum distichon antiquo poetae abrogat propter verborum traiectionem (ἀπρήκτοισι .... χρήμασι), quam licentiam Alexandrini frequentant. — 462. γίνεται *AOK*. — οὐδὲ μία *O*. — 463. ευμαρεως *A*. — οὔτέ *K*. — τοι *OKFN*. — οὔτ' ἐπίδηλον Hecker., δεινόν Hartung., κλεινόν Heimsœth. — 464. ἔπει corr. ἔπι *A* sec. Mey, ἔχει *. — 465. τοι *A*. — 466. ὅ, τ' Hermann. — ἔηι *A*, ἔθει *OK*, ἔοι *. — 467 sq. Athen. 8, 364 c. — 467. μηδ' ἕνα *A*. — τῶνδ'] μήτ' Athen. Schneidew. Hartung. — 469. μήδ' *O*. μήθ' Bekker. — ὅντιν' ἂν *A*, ὅντινα *. — 470. θωρυχθέντ' *BCDFH MN*, θυριχθέντ' *EL*, θωμιχθέντ' Hermann. — μαλακὸς *K*. — ἕληι *A*, ἕλοι *, ἕλῃ Bekker. — 471. μηδε *A*, μὴ δὲ *OK*, μηδὲ *BDEFHLMN*, μήτε Bekker. — 472 Eueno tribuitur ab Aristotele Eth. Eudem. 2, 7 et Metaph. 4, 5 itemque a Plut.: Non posse suav. vivi sec. Epic. c. 21.

τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
  οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν.
αὐτὰρ ἐγώ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου —
  ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών,
ἥκων ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι·
  οὔτε τι γὰρ νήφω οὔτε λίην μεθύω.
ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κεῖνος
  τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου,
μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίγνεται αἰσχρά·
  αἰδεῖται δ' ἕρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,
τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
  γιγνώσκων μὴ πίν' οἶνον ὑπερβολάδην,
ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μή σε βιάσθω
  γαστὴρ ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον —,
ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. σὺ δ' „ἔγχεε" τοῦτο μάταιον
  κωτίλλεις αἰεί· τοὔνεκά τοι μεθύεις.
ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται,
  τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπιχέῃ τοῦ ἐρᾷς.

---

474. γίνεται *AOK*. — 475. γὰρ om. *O*, μέτρον ^γε^ ἔχω *K*. — 476. λησικάκου *N*, λύσιν κακοῦ *K*. — οὔκαδ' *A* sec. Mey. — 477—8 Athen. 10, 428 d. — 477. ἧξω δ' *AOK* et * præter *CG*, qui δείξω habent; ἥκω Athen., ἔξω Ahrens. et Hartung., ἔξοιδ' Heimsœth., ego scripsi ἥκων ὡς i. e. in ea condicione, qua; nam ἥκω c. adv. coniunctum idem est ac „se habere" cf. e. c. Herod. 1, 30. — 478. οὔτέ *O*, οὐτέ *K*. — τοι *OKBCD FHMN*. — Athen.: οὔτε τι νήφων εἶμ' οὔτε λίαν μ.; Ahrens.: οὔτ' ἔτι δὴ νήφων οὔτε λίην μεθύων; Hartung.: οὔτε λίην νήφων οὔτε λίην μεθύων; Bergk.: ἔξω δ', ὡς ......, οὔτε τι νήφων εἶμ' οὔτε λ. μεθύων i. e. foras ibo etc.; Heimsœth.: οὔτ' ἄρα νήφων εἶμ' οὔτε λ. μεθύων. — 479—87 Stob. 18, 14. — 479. ὑπερβάλλη *A* sec. Schneidew., ὑπερβάλῃ Athen. *AP*, ὑπερβάλοι Athen. *C*. — οὐκ ἔτ' ἐκεῖνος Athen. et Stob. — 480. αὐτοῦ Athen., sed *PVL* αὐτῆς, *C* αὐτοῦ. — γνώμης Athen. — 481. νήφοσι *A*, νήφουσι *OK*, νήφουσ' *. — γίνεται *AOK*, εἴδεται *. — 482. ερδων *A*, ἔρδων *K* (?), θ' ἕρδων Athen. *B*. — ὅτ 'αν *A* sec. Mey. — 483. τότε *A*, οὔτε *CG*, ὅτε *, τε καὶ Athen. — 484. γινώσκων *AOK*. — 485. μεθύων Stob. *A* Vind. Trinc., πρὶν μεθύειν ἄρξῃ δ' ἀπανίστασο Athen. — μὴ δὲ Stob., μηδὲ βιάσθω γαστήρ σ' Hermann. — 487. δ' ἔγχεε *A*, δ' ἔχε *O*, δὲ ἔχε *BDE HM* et sine intervallo *CFN*, δ' οἲ ἔχε *G*, ἀλλ' ἔχε *K*, σὺ δ' αὖ ἔχε Crisp., σὺ δ' ἔσχες Camer. — 488. κωτίλλοις *OK*, κωτύλλεις pr. *N*, κωτίλης corr. *G*, κοτύλης *C*. — 490. τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις cod., ἐπὶ χεῖλος ἄγεις Bergk., τὴν δὲ πρόχειρον ἔχεις Hecker., ἐπὶ χείλεσ' ἔχεις Hartung. Coniicio ἐπιχέῃ τοῦ ἐρᾷς: hanc in gratiam eius bibis, quem amas, cf. Theocr. 2, 151. 14, 19. Poseid. 10, 1.

ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας. ἀγέννητος δέ τοι οὗτος,
ὃς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
ἀλλήλων ἔριδας δὴν ἀπερυκόμενοι,
εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες, ὁμῶς ἑνὶ καὶ συνάπασιν·
χοὔτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.

Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ
πίνῃ ὑπὲρ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
γιγνώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον
καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων,
ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.

Οἰνοβαρέω κεφαλήν, Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
οἶνος, ἀτὰρ γλώσσης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης
ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει. ἀλλ' ἄγ' ἀναστὰς
πειρηθῶ, μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχει

491. αἰνεῖσθαι *A*, ἀρνεῖσθαι *. — ἀνίκητος omnes cod., ἀκίνητος Hecker., ἀνίχνευτος Hartung., ego ἀγέννητος cf. 801 et Hom. Od. 6, 201. — τις οὗτος Nauck. — 492. πολλὸν *A*, πολλὰ *K*, πολλὰς *O*, πολλοὺς *CG*. — 493. εὐθυμεῖσθε Hecker. — 494. ἔριδος *A*. — δῆιν sec. Schneidew., sed δὴν sec. Mey *A*. — δῆριν ἐρυκόμενοι Bergk., λῆμ' ἀπερ. Schneidew., δῆτ' ἀπερ. Hecker., δηῒν (= πόλεμον) vel δὴν Herwerden. et Heimsœth. — 495. ἐς vulg., εἰς *AOK* et *BDEGLN*. — φονέοντες *K*, φονεῦντες *O*, φίλ' ἰέντες Heimsœth. — ὁμῶς om. *O*, ὁμῶς ἑνὶ om. *K*. — συνάπασι *A*, σὺν ἅπασι *K*, σὺν ἅπασιν *, συνάπασιν Bekker. — 496. χ' οὕτως *A*, οὕτως Hecker. — γίνεται *AOK*. — 497—508 Stob. 18, 15. — 497. ὁμῶς] ἄγαν Stob. — 498. πίνητ' *A*, πίνηθ' *OKEL*, πίνεθ' *, πίνῃ Stob. — ὑπέρμετρον *A*, sed sec. Mey ὑπερ μέτρον, ὑπὲρ μέτρον *OK* Stob., ὑπὲρ τὸ μέτρον *. — 499—503 Apost. VII, 16 m. 500 Athen. 1, 37 e. — 499. ἐμπυρὶ *A* sec. Schneidew. — 500. γινώσκουσι *AOK* Apost. — Post h. v. distichon deesse suspicatur Hartung. — Ceterum Mey adnotat in *A* vv. 499—500 deesse. — 501. ἤρατο πίνων cod. — ἤρατο πίνειν vel ἥσατο π. Ahrens., ἄσατο Schneidew., ὑπὲρ μέτρον βάλε πίνων Hartung. κακότητα δὲ πᾶσαν ἐλέγχει Stob. Sed Bergk. de ἤρατο confert v. 976 et Bekk. An. I, 358, 2: ἄρασθαι, προσενέγκασθαι. Κρατῖνος Τροφωνίῳ· οὐ σῖτον ἄρασθ', οὐδ' ὕπνον λαχεῖν μέρος, cf. etiam Suid. s. v. αἴράσθαι (sic). — 502. καταισχύνειν Stob., καὶ αἰσχῦναι Heimsœth. — τὸν ἐόντα Stob. Heimsœth. — 503—8 Apost. VII, 16 m. — 503. οἰνοβαρέω *A* et Stob., οἰνοβαρῶ *. — ὄνομα κριταὶ *OK*. — με βεβιᾶται *A*, βιοῦται Apost. — 504. γνώμης libri, γλώσσης Bergk. et Hecker. — οὐκ ἔτ' *O*. — ταμὶν ὑμετέρης ap. Stob. Trinc. — 505. περὶ τρέχει. ἀλάγ' *O*. — 506. πειρήσω mg. *G* et. Stob. et. Apost. — ἔχει *A*, ἔχει (η) *O*, ἔχῃ *, sed *K* e ras., et Stob.

καὶ νόον ἐν στήθεσσι. δέδοικα δὲ, μή τι μάταιον
  ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακόν· ἢν δέ τις αὐτόν
  πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακόν, ἀλλ' ἀγαθόν.

Ἦλθες δή, Κλεάριστε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
  ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ', ὦ τάλαν, οὐδὲν ἔχων.
νηός τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
  Κλεάρισθ', οἷ' ἔχομεν χοῖα διδοῦσι θεοί,
τῶν δ' ὄντων τἄριστα παρέξομεν. ἢν δέ τις εἴρῃ
  σεῦ φίλος ὤν, κατάειφ', ὡς φιλότητος ἔχεις·
οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
  σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
ἢν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
  ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὖ,

507. καὶ] ὡς Schäfer. — 508. ἔρξω *OK* plerique et Stob., θωρυχθεὶς *BCDGHMN*, θωριχθεὶς *EL*. — 509—10 cf. 211—2. — Laudant h. vv. Galen. I, 345 ed. Bas. Stob. 18, 12. Clem. Alex. Strom. 6, 742. Artemid. Oneir. 1, 66. Aristot. Probl. 1, 17. — 509. πολὺς *KN*, πολλοῖς *O*. — κακὸς Stob. (Schowii a b w κακὸν) Clem. Artem. Arist. — αὐτῶν *O*, αὐτῷ χρῆται Clem. — 510. κακὸς ἀλλ' ἀγαθός Stob. Artem. Aristot. — 511 sq. cf. Leutsch. Philol. XXIX, p. 664 sq. At offendit me lacuna, quam p. v. 512 statuit, et interpretatio vv. 515 sq. Sequor igitur Camerarii aliorumque interpretationem: „hospes pauper ad pauperem poetam venit; tamen poeta eum quam lautissime se recepturum atque in navi optima quæque appositurum pollicetur; nam ut nihil aliunde sumpturus sit, ita suis rebus non parciturum, quae ad unum hospitem excipiendum satis superque sint". — 511. ἀνύσας *OKEL*. — 512. ἐνθαδ' επουδεν *A* sec. Mey. — ἔνθαδ' *O*. — 513. νεὼς ποτί τοι Leutsch., qui lacunam statuit ante h. v. — ἐπὶ vel ἐνὶ ζ. Hecker. — 514. κλεάριθ' *O*, κλειάριθ' *K*, τἄρισθ' Hartung., κληΐσθ' Heimsœth. — οἳ *OK*. — 515. τὰ ἄριστα cod. — διης *A* sec. Schneidew., sed tacent Bekker. et Mey.; δέ τις *. — ελθηι *A*, ἔλθῃ *. — 516. σεῦ cod., σοὶ Leutsch. — ἔνδιος ἦλθες, εὖ φίλος ὢν Hartung. — φιλότητο ἔχεις *A* sec. Schneidew., sèd sec. Mey κατακεισωσφιλοτητο ἔχεις; ἔχει *K*. — φίλος ὢν κἀκεῖσ', ὡς φιλότητας ἔχῃ, οὔτε τι κτλ. vel κατάκεισ', ὦ φιλότης, τότ' ἐρῶ, κοὔτε κτλ. Bergk., καὶ κεῖσ', ὦ φίλ', ἔπος τόδ' ἐρεῖς κτλ. Schneidew., adiungens 691—2; κατάκεισ', ὦ φιλότης, τότ' ἐρεῖς, οὔτε τι κτλ. Leutsch., κατάγεσθ' ὡς φίλον ἦτορ ἔχῃ Heimsœth. Ego coniicio: ἢν δέ τις εἴρῃ σεῦ φ. ὤν, κατάειφ', ὡς φ. ἔχεις; nam respondent inter se vv. 515 et 519: „si quis amicus rogabit, dic ei aperte, quae sit ratio hospitii tui". — 517. οὔτ' ἔτι bis *O*, οὔτέ τι priore loco *K*, qui altero l. c. *O* consentit. — ἀποθήσομεν Leutsch. — μείζω *A*. — 518. εἵνεκα *N*, εἵνεκα σῆς ξενίης Leutsch., sed postea retractavit.

ὥσθ' ἕνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
ξείνια δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.

Οὔ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.

Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν,
ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

Ὤ μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισσομένης.

Οὐδέ τινα προύδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
οὐδ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι.

Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἰαίνεται, ὁππότ' ἀκούσω
αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.

Χαίρω δ' ἐμπίνων καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων,
χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.

Οὔ ποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν,
ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὐχένα λοξὸν ἔχει.

Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται οὐδ' ὑάκινθος,
οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.

---

521. ὥς θ' Ahrens. — ἀποειπεῖν Epkema et Schneidew. — 522. πλέον ἔστ' *AOKFHMN*, πλέον' ἔστ' *BCDFGL*. — 523—4 Stob. 91, 1 et Maxim. Conf. II, 572. — 523. βροτοὶ] θεῶν. Stob., sed *AB* Voss. Vind. mg. Gesn. θεοί. — 524. σὺ γὰρ Stob. — 525—6 Stob. 91, 2, adiungens 699—702. — 525. τοι ap. Stob. *A* Trinc., Ζεὺς vulg., om. Voss. — 526. σοφῷ σύμφορος Stob. — φέρεσθαι Stob. — 527—8 Stob. 116, 11. Anthol. Plan. 10, inscript. Θεύγνιδος, sed vet. edit. Βησαντίνου, ut Antholog. Palat. (in marg. a m. sec. e ras.) 9, 118. Iriarte Catal. Biblioth. Metr. 106. — 527. ὤιμοι *A* sec. Mey. — 528. απονῖσομένης *A*, ἀπονισαμένης Anthol. Pal., ἀπανισταμένης *, sed *K* post α lac., in *O* apparet απο; ἀπονεισομένης vel ἀπονισσομένης Plan., ἀπονισσομένης Stob., ἀπονεισσομένης Stob. *B*, τοῦδ' ἀπονεισομένου Iriarte, ἀπονισσομένης Brunck. — 529. οὐδέ τινα *OK*, οὐδένα (omisso τινα) *A*, οὔτε τινὰ *. οὐδένα πω Bergk. — 530. οὐδ' ἐν *A*, οὐδὲν *OK*, οὔτ' ἐν *. — ποικίλον pro δούλιον Heimsœth. — 531. ἀκούω Emperius. — 533. εὖ libri, αὖ Brunck., ἐμπίνων vel δὴ πίνων Bergk. — ἀκούων libri, ἀείδων Pierson. — 534. εὖ φθόγγον *K*. — *K* post λύρην lac., *O* ev. — ἐλάων Pierson., δονέων Bergk. — 535—6 Stob. 65, 36. Philo 2, 469. — 535. ἰθεῖα *A*, εὐθεῖα * et Stob. — 536. σκολιὸν *K*. — 537 Arsen. 397 et Apostol. 13, 76. — 537. οὔθ'..... οὐδὲ cod., οὐδ'..... οὔτε Camer. et Bekker. — Ad φύεται c. υ producta cf. φυόμενος 1134 et Solon. 4, 36.

Οὗτος ἀνήρ, φίλε Κύρνε, πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Δειμαίνω, μὴ τήνδε πόλιν, Πολυπαΐδη, ὕβρις,
ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους ὄλεσεν.

Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι,
Κύρνε, δίκην ἰσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
μάντεσί τ' οἰωνοῖς τε καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.

Μηδένα πω κακότητι βιάζεο· τῷ δὲ δικαίῳ
τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον.

Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει,
Κύρν', ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.
ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτέρνοισι χαλινούς·
δηίων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
οὐ πολλὸν τὸ μεσηγύ, διαπρήξουσι κέλευθον,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα
πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.

Φράζεο· κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς·
ἄλλοτε πόλλ' ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα.

---

539. οὗτος *A*, οὔτις *. — αὐτῷ *ADFHMN*. — 540 cf. 554. — 542. ὄλεσεν *A*, ὄλεσε *OK* (*O* in marg.: ἀναύξησις ἰωνικῶς), ὀλέσῃ * et Hartung. — 543. γνώμονα *A*, γνώμην *. — δικάσειν *K*, δικάσ^ε *O*. — 544. Bergk. post δόμεν plene interpungi et sequens distichon, quod alienum sit, separari vult. — 545—592 om. *L*. — 545. μάντεσί τ' *A*, μάντεσσιν *E*, μάντεσιν *. — αἰσθομένοις *OK*. — ἱεροῖσι *A* sec. Schneidew. — 547. βιάζετο *K*. — μηδέν' ἀπ' ὧν κακότητι βιάζευ Bergk., ἐχθοδοπὸν κ. β. Hartung. — 548. εὐεργεσίης *A*, εὐεργεσίας *O* cf. 574. — 550. τηλαυγοῦς *E*. — 551. ἵππους *A*. — 552. δήων Bekker. — 553. vulgo post μεσηγύ non distinguitur; quare Brunck. πολλὴν coniecit, Turneb. κελεύθου, Heimsœth. πολλῷ et κελεύθου. Bekker. primus distinxit. Ceterum τὸ μεσηγύ ad tempus referendum videtur: „non multum intercedit temporis: aderunt". — διαπρήσσουσι *G* et Hecker., reiecta distinctione. — 555—6 repetunt *AOK* post v. 1178. — 555. τολμᾶν χρὴ *AOK* infra. — εν αλγεσιν ἦτορ ἔχοντα *A* infra, ἐπ' ἄλγεσιν ἧπαρ ἔχοντα *OK*, sed *O* ἧπαρ ibid. — 556. πρὸς δὲ θεῶν *A* infra, πρός τε θεῶν δ' *OK* infra. — 557. φράζεο δ' ὁ κίνδυνος *A*, unde Hermann.: φράζεο δ' ὡς κίνδυνος ἐπὶ κτλ., Bergk.: φράζεο δή· κίνδυνος ἐπὶ κτλ. — Ceterum Hartung. post h. v. et post v. 561 lacunam statuit.

Λῳστά σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.

Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.

Καὶ κληθέντ' ἐς δαῖτα παρέζεσθαί σε παρ' ἐσθλόν
ἄνδρα χρεών, σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον,
τοῦ συνιεῖν θ', ὁπόταν τι λέγῃ σοφόν, ὄφρα διδαχθῇς
καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.

Ἥβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὥστε λίθος
ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο,
ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

Εὖ ἔρδων εὖ πάσχε· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις;
τῆς εὐεργεσίης ῥηδίη ἀγγελίη.

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι,
ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.

Ῥήϊον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ 'κ κακοῦ ἐσθλόν.
μή με δίδασκ'· οὔ τοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.

---

559. ὥστέ σε *OK*, ὥστε σε * et Hermann., λῳστά σε Geel. — 561. αὐτῶν *A*, unde Bergk. suspicatur: αὐτῷ. — 563. κεκλῆσθαι δ' omnes. — εἰς *OKBDEHN*. — παρέξεσθαι *A*. — δὲ omnes. — εἰσκληθέντ' ἐς δ. παρέζεσθαί τε κτλ. Heimsœth., καὶ κληθέντ' ἐς δ. παρέζεσθαί σε ego conieci. — 565. θ' ego inserui, συνέμεν θ' Heimsœth. — ὁπότ' ἂν *AOBCDGHN*. — λέγει *O*. — διδαχθῇ *A*. — 567. παίζων *OKBDEFHMN*, unde Bergk. coniecit: παίζοιν. — 572. ἀπείρητοι *A*, ἀπείρητον *. — ἀγαθοί *A* infra p. 1104, ubi 571—2 repetuntur; ἀγαθήν *K* ibid. et Camer., ἄκακον Heimsœth. — 573. ἔρδων *K*, ἔρδω *G*, ἔρδω *C*. — πάσχ' ἔτι *A*, πράττε τί *; πάσχε· τί Bekker. — εὖ πάσχων εὖ ἔρδε· τί κτλ. vel εὖ ἔρδ' εὖ πάσχων· τί κεν κτλ. Bergk. — τί δ' Brunck. et Hartung. — εὖ ἔρδων σὺ περίσσ' ἔτι κ' ἄγγελον Heimsœth. — ἰάλλοις *A*, ἰάλλεις *. — 574. εὐγεργεσίης *A*, εὐεργεσίας *O*, cf. 548. — ῥηϊδίαγγελίη *A*, ῥηϊδίη ἀγγελίη *OK*, unde Bergk. suspicatur: ῥηϊδίη ἀγγελίη. — 575. ἐπίστιον ἐχθρὸν ἀλεῦμαι Bergk., μάτην ἐχθροὺς ἄρ' ἀλεῦμαι Hartung., κεἴ με φίλοι προδιδοῦσ', ἔμπης τόν γ' ἐχθρὸν κτλ. Heimsœth. — 576. χειράδας εἰναλίους *OK*. — Ceterum syllabae ει et οι, ut Ziegler. dicit, in *O* nonnullis locis eodem signo (◌) expressae sunt cf. 713. 1178. — 577. ῥήδιον *OK*, ῥάδιον *E*, ῥῄδιον *, ῥῄτερον Lachmann. cf. 1370, ῥήϊον O. Schneider. Orelli. Bergk., ῥῄδιον defendit Hermann., utpote ab initio positum. — θεῖραι *A* sec. Schneidew. — 'κ om. *O*, ἐκ *CG*. — κακοι *A*. —

Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα, καλυψαμένη δὲ πάρειμι,
σμικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον ἄνδρα τε μάργον,
ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

Ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
ἀργά· τὰ δ' ἐξοπίσω, τῶν φυλακὴ μελέτω.

Πᾶσίν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν,
πῇ σχήσειν μέλλει πρήγματος ἀρχομένου.
ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν.
τῷ δὲ κακῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησιν
συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

Τολμᾶν χρή, τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν,
ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.

Μήτε κακοῖσιν ἀσῶ τι λίην φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσιν
τερφθῇς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

Ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι·
πλὴν πλούτου παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.

Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν· ἀτάρ τ' ἄλλοισιν ὁμίλει
ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.

Post h. v. lacunam statuit Hartung. — 578. τι *OE*. — τηλικός *K*. — 580. σμικρῆς *A*, μικρῆς *. — 582. ἀλλοτρίαν *A*. — βούλεται *OK*. — 583. ἀμήχαν' ἔνεστι *CG*, ἔτ' ἐστὶ Camer. — 584. ἀργά Eldick., ἔργα libri. — τῶν φυλακὴ *A*, τῇ φυλακῇ *. — 585—90 Solonis sunt cf. fr. 13, 65—70. Ex Theognide afferuntur a Stob. 111, 16. Apostol. 13, 100 d. Boissonad. An. 4, 455 (Michael Hamortolos). — 585. πᾶσί *OK*, πᾶσι δέ τοι Solon. — οἶδε *OK*. — 586. πῇ *AE*, ποῖ *. — χρήματος Solon. — 588. εἰς libri, ἐς Bekker. — ἔπεσε *OK*. — 589. καλῶς libri, κακῶς Camer. — ποιεύντι *A*, ἔρδοντι Solon., καλὸν ποιοῦντι Stob. Boiss. Apost.; iidem καλὰ pro περί. — τίθησι *OK*. — 590. ἀγαθῶν, ἔκλυσιν Stob., sed. Voss. δ' ἀγαθῶν ἔκδυσιν, ut Apost., Trinc. ἀγαθῶν, ἔκδυσιν δ'; ἀγαθῶν, ἔκδυσιν Boiss. — 591. βροτοῖσι *AOK*. — 592. ἀμφότερον Brunck. — 593. κακοῖσιν ἀσῶντα λίην *A*, κακοῖσι λυποῦ *K*, κακοῖσι νοσοῦντα λυποῦ *O*, κακοῖσι νοσῶν λυποῦ *; ἀσῶ τι Bergk., coll. v. 989. — ἀγαθοῖσι *AOK*. — 594. τερφθῇς δ' *A*, τερφθῇς *, τερφθέντ' Bekker. — ἐξ ἀπίνης *O*. — Post v. 595 Hartung. lacunam pentametri et hexametri statuit. — 596. πλούτου *AOK*, τούτου *. — χρήματος ἐστὶ *O*. — 597. δη καί, om. δήν, *K*. — δίην δὴ φίλοι ὦμεν Bergk., antea idem: δεῖν δή vel λῇς δή. — ἀτάρ, om. τ', Camer. — ὦμεν ἄτερθ'· ἄλλοισι δ' Schneidew. — πόρρωθεν φίλοι κτλ. Hartung. — ἀτὰρ δ' (i. e. δή) Ahrens., ἔπειτ' Hartung., coll. 1243. — ὁμίλει *A*, ὁμιλεῖν *. — ἀτὰρ ταλαοῖσιν ὁμι-

Οὔ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτόν, ἣν ἄρα καὶ πρίν
ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
ἔῤῥε, θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ἀρχῇ ἔπι ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτὴν
αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακόν, ἀμφότερον,
γίγνεται· οὐδέ τι καλόν, ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ
ἀνδρὶ καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.

Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον οὐδὲ μὲν αὐτόν
αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει·
σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα
τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.

Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.

λεῖν Hermann. — 598. μ. ἔχουσι νόον Bergk. — δὴν ἦν καὶ φ. ὦμεν, ἄφαρ δ' ..... ἰσοῦσι νόον Heimsœth. — 599. καταμαξιτόν *A* sec. Schneidew. — 601. τ' om. *AOEL*. — 602. ψυχρὸν libri, ψυχρῷ Wopkens., ψυχρὸν ὃν .... εἶχον ὄφιν Sintenis, probante Hermanno, ψυχρόν σ' ἐν κ. π. εἶχον ὄφιν Bergk., idem, sed ποικίλον in καὶόλον mutato, Heimsœth. — εἶχέ σ' ὄφιν Schneidew. — ποικίλῳ Brunck. — 603. τοῖα δὲ *A*. — 604. ιερῆν *A*. — 605—6 Stob. 18, 10. Maxim. Conf. 2, 613. — 605. λοιμοῦ *OK* et pr. *L*. — 606. πλέον *A*, πλεῦν' ἐθέλουσιν ἔχειν Stob. — 607—10 Stob. 12, 17. — 607. ἀρχὴ ἐπὶ *AF* et Stob., sed Schow. a b g ἀρχῇ; ἀρχῆ ἐπὶ *CG*, *O* ev., *K* lac. — μικρὰ *AOK* et Stob. — εἰς *OK* et Stob. — 608. ἀμφότερα Stob. *AB* mg. Gesn. — κέρδος, καὶ κακὸν ἀμφότερον γίγνεται Camer. et Hartung. — 609. γίνεται *A* et Stob., sed Schow. cod. γίγνεται, *O* ev., *K* lac. — οὐδὲν ἔλασσον (σο) Heimsœth. — ψύδος *O*. — προσαμαρτῆι *A*, προσομαρτει *E*, παρομαρτεῖ *L*, προσομαρτεῖ *, προσομαρτῇ Stob., sed *AB* et Schow. cod. προσομαρτεῖ. — 610. καὶ *A* et Stob., sed κεὶ Schow. b c, κἂν a w, ut ceteri cod. Theognidis. — 611. οὐδέ μεν *O*. — μιν Schneidew. — 617—8 Stob. 98, 55. — 618. πολλῷ *K* et Stob., πολλῶν *OEL* et Stob. *B*. — 619—22 Stob. 97, 15. — 619—20 infra post 1114 repetuntur, ubi *AOKLMN*: πολλὰ δ' ἀμηχανίῃσιν. — ἄκρην γὰρ πενίην h. l. cod. et Stob., sed infra ἀρχὴν γ.

Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ·
ἄκρην γὰρ πενίης οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασιν,
παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν·
καὶ σιγᾶν αἰεί, τοῦτό γε πῶς δυνατόν;

Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοσι μεῖναι,
αἰσχρὸν δ', εἰ νήφων πὰρ μεθύουσι μένει.

Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός,
πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

Ὧι τινι μὴ θυμοῦ κρείσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις,
Κύρνε, καὶ ἐν μεγάλαις κεῖται ὅγ' ἀμπλακίαις.

Βουλεύου δὶς καὶ τρίς, ὅ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.

πενίης, unde Bergk. probantibus Schneidewino et Orellio coniecit: ἄκρην γ. πενίης. — 621 Etym. M. 758, 41, om. πλούσιον, et Ael. Dionys. in Aldi Cornu C. I, 4, ubi τιᾷ et ἀτιεῖ, quod Schneidew. probari videtur. — οὐ τίει Stob. *A*. — ἀτέει δὲ πενιχροῦ Hecker. — 622. πᾶσι δ' ἀ. *O*, πᾶσι δὲ ἀ. *K*, πᾶσιν ἀ. *CG*, πᾶσίν τ' Camer. — ὡὐτὸς Brunck. — 623. ἔασσι *OK*. — 625—6 Stob. 34, 13. Diogenian. II, 90 v. 625 affert. — 626. τοῦτο γὰρ οὐ omnes. — τοῦτο μὲν οὐ Hartung., ego scripsi κ. σ. αἰεί, τοῦτό γε πῶς δ. — Ceterum Herwerden: ῥηΐτερον φρ. ... ἢ σιγᾶν κτλ., Heimsoeth.: ἀργότερον (i. e. ἀεργότερον, ἀπονώτερον) κτλ. — 627—8 Stob. 18, 11. — 627. ἐχθρὸν Stob. *A* Vind. Tr. Voss. mg. Gesn. Schow. w, itemque v. 628. — τι *O*. — νήφοσιν *A* et Stob. codd. allati, νήφουσ' *; εἶναι cod.; νήφοσι μεῖναι Leutsch. — 628. μένοι *F* et Stob. Schow. b, μένῃ Stob. Vind. et Hartung. — 629—30 Stob. 52, 12. Apost. 8, 41 f. Arsen. 271. — 629. ἀνδρῶν (suprascr. ὸς) *N* et Apost. — 631. ᾧ τινι *A*, ᾧ περ *OKDEGHLN*, ὥσπερ pr. *C*, οὗπερ rc. *M*, περ *BF* et pr. M. — ᾧ τ' ἔνι Emperius. — κρείσσων *OK*, κρέσσων *A*, sed non coll. a Mey, et *, cf. 218. — 632. κυρναῖ καὶ *A*, κύρνε καὶ *OBHMN*, κύρνε καί, spatio intermisso, *D*, κύρνε τι καὶ *G*, κύρνε τοι καὶ *C*, κύρνέ ται (suprascr. οι) καὶ *F*, κύρνε ἴδ' αὖ *K*. — Κύρν', ὅγε καὶ Brunck. cod. unus, Κύρν', ἢ καὶ Baiter., Κύρνε, καὶ ἐν μ. κ. ἀμηχανίαις Bergk. — ἐν ἀμπλ. libri. — Ego scripsi Κύρνε, καὶ ἐν μ. κ. ὅ γ' ἀμπλ. — 633. ὅτι κ' *OK*, ὅ, τι κ. *G*, ὅττι κ' *EL*. — ἔλθῃ *A*, ἔλθοι *BCDFGHN*. — 634. ἀτειρὸς *OK*.

Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς,
οὐ νῦν μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δ' ὀλίγοις.

Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

Πολλάκι πὰρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὖ ῥεῖν
ἔργ' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.

Οὔ τοί κ' εἰδείης οὔτ' εὔνουν οὔτε τὸν ἐχθρόν,
εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.

Πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίγνονται ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους·
κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμὸν ἀμηχανίῃ.

Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.

Ἆ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις
σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον;
αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ καὶ δειλὰ διδάσκεις,
ἐσθλὰ μετ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ἐπιστάμενον.

635—6 Stob. 37, 17. — 636. οἳ Stob. Turneb. — ἐν *A* Stob., μὲν *. — εἰσὶν δ' ἐν Hartung. — ὀλίγοι *A* Stob., δ' ὀλίγοις *. — οὐ νῦν ἐν π. ἀτρ. ὀλίγοι; (apposito interrogandi signo) Schneidew., οὔνομα μὲν πολλοῖς, ἀτρ. δ' ὀλίγοις Bergk., ego scripsi οὐ νῦν μὲν π., ἀτρ. δ' ὀλίγοις. — 637—8 Stob. 110, 11. Apost. 7, 1 b. — 637. ὁμοῖα Stob. Apost. — 638. οὗτοι *OK*. — τοιγάρτοι Emperius. — 639—40 Stob. 111, 45. — 639. γίνεται *AO*. — εὑρεῖν cod., ἔρρειν van der Mey, εὖ ῥεῖν Emperius. Ahrens. Bergk. — 640. βουλαῖο *A*. — οὐκ ἔπεσον τὸ Stob. — 641. κ' εἰδείης *A*, κυδιόης *EL* et mg. *H*, κήσει ὁ εἷς *OK*, κήδει ὁ εἷς *. — εὔνοον Bergk. et Wordsworth. — 642—89 om. *L*. — 642. πράγματος *A*. — ἀντιτύχης *OK*. — 643. κλήτωρι *K*, κλήτορι *O*. — γίνονται *AOK*. — 644. πράγματι *A*. — 646. κείμενον *OK*. — θυμὸν *AOK*, θυμοῦ *. — 647—8 Stob. 32, 4. — 647. ἢ δὴ νῦν Bergk. — 648. οὔτὰρ *A*. — ἀναιδίη *O*. — γαῖαν ἐπέρχεθ' ὁμῶς Stob. — 649—52 Stob. 96, 14, quibus addit 177—8. — 649. ἁ *O*, ὦ *BGM* et Stob. *AB*. — ἐμοῖς ἐπικειμένη *A* et Stob., ἐμοῖσι καθημένη *. — 651. αἴσχεα δ' Hartung. — κοὐκ ἐθέλοντα Emperius. — καὶ πολλὰ libri, κακὰ πολλὰ Stob., κατὰ πολλὰ Bergk., κατὰ δειλὰ Ahrens. — 652. μετ' *A* et Stob., παρ' *; με τἀνθρώπων Emperius. — cf. 739. — ἐπιστάμενος *OK*. —

Εὐδαίμων εἴην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισιν,
  Κύρν'· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

Σὺν σοί, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
  ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ' ἀγαθοῖσιν
  χαῖρ', ἐπεί ἐστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.
οὐδ' ὀμόσαι χρὴ τοῦτ'· οὐ μήποτε πρῆγμα τόδ' ἔσται·
  θεοὶ γάρ τοι νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπ' ἐστὶ τέλος,
καὶ πρῆξαι μέλλουσι. καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
  καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ. καί τε πενιχρὸς ἀνήρ
αἶψα μάλ' ἐπλούτησε· καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται,
  ἐξαπίνης ἀπὸ πάντ' ὤλεσε νυκτὶ μιῇ.
καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
  ἕσπετο, καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὢν ἔλαχεν.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά περ ἤδη,
  οὐκ ἂν ἀνιῴμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών.

653—4 Stob. 103, 12. Apost. 8, 6 f. — 653. κε *A*. — ἀθανάτοισι *OK*. — 654. δ' om. *OK*. — οὐδεμιᾶς *OK*. — ἀρῆς δ' ἄλλης Wecklein. — 655. τοι *A*, σοὶ *. — πᾶ θόντι *A* sec. Schneidew. — 656. ἀλλὰ τό γ' Brunck., σοὶ Bergk. — 657. ἀσῶ] ἤγουν λυποῦ mg. *BDMN*. — ἀγαθοῖσι *AOK*. — 658. ἐπεὶ ἔστ' *OK*. — 659. τοῦτο *O*, τούτω *K*, τοῦτό τι *A* *. — μήποτε om. *A*. — τοῦθ' ὅτι Camer., τοῦτο τό· μήποτε Hermann., χρή· τοῦτ' οὐ μήποτε πρ. γένηται Hartung., τοῦτ'· οὐ μήποτε Ahrens. — πρᾶγμα *AK*, πράγμα *O*, χρῆμα Camer. — 660. γάρ τε *AOK*, καὶ γὰρ *, γάρ τοι Hermann. — Scripsi ἔπ' ἐστὶ, libri ἔπεστι. — 661. χρὴ πρῆξαι Brunck. — μὲν τοι τι *A*, μέντοι τι *. — μεμαῶτί τι κὰκ κ. Hartung., κ. πρῆξαν μετά τοί τι vel κ. πρῆξαν μετόπιν τι Heimsœth., κ. πρῆξαι μέλλοντι καὶ Mey ego scripsi καὶ πρ. μέλλουσι: et possunt facere cf. Hom. Il. 18, 362. Od. 18, 19. — 663. καὶ] δὲ *A*. — πέπαπαι *A*, $\overset{\text{ο αι}}{\text{πέπαστ}}$ *O*, πέπασται *, πέπαται Brunck., πέπατο Schäfer. — 664. ἐξαπίνης ἀπὸ τοῦν *A*, ἐξαπίνης πάντα *O*, πάντα γε ἐξαπίνης *K*, ἐξαπίνης πάντ' οὖν *. — ἐξαπ. ἄπο τ' οὖν (i. e. τοι οὖν) Hermann., ποτ' ἀπ' οὖν Ahrens., ἐξαπ. ἀπὸ πάντ' vel ἐξαπ. ὅς ἀπ', οὖν Bergk., ἀπὸ πᾶμ' ὤλεσε Hartung. — μιῆι *A*, μῖ (superscr. α) *O*, μιᾷ *. — 665—6 Stob. 106, 9. — 666. τιμῆς *A* Stob., τιμὴ *OK*, τιμὴν *. — καὶ] τις Stob., sed om. *A* Trinc. Vind. — Ceterum vv. 657—66 coniunxi; 659—66 coniunxit Bergk., ut iam Camer. — 667. οἷα περ *O*. — ἤδη *A*, ᾔδειν *. οὖν δή Hermann., ὅσσα περ ἡδύ Hecker., οἷα πρίν, ἤδη Ahrens., ἥδει, i. e. τέρπει, Bergk., qui idem οἷά περ οἶδα οὐκ ἂν ἀναινοίμην tentavit. Ego coniicio: ὢν ἄτερ ἤδη, sc. εἰμί, si modo corrigendum videtur; nam bene cum Schneidewino et Orellio οἷά περ ἤδη ad sequentia οὐκ ἂν ἀνιῴμην referas, ut ad οἷά περ ἤδη ἀνιῶμαι supplendum sit. — 668. om. *OK*. —

νῦν δέ με γιγνώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος
 χρημοσύνῃ, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
οὕνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες
 Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερὴν·
ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
 ἀμφοτέρων τοίχων· ἦ μάλα τις χαλεπῶς
σώζεται· οἳ δ' ἕρδουσι, κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
 ἐσθλόν, ὅ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
 δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίγνεται εἰς τὸ μέσον,
φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν.
 δειμαίνω, μή πως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.
ταῦτά μοι ᾐνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν·
 γιγνώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακός, ἢν σοφὸς ᾖ.

Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδριες· οἱ δὲ τὰ καλά
 ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
ἕρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη περίκειται·
 εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.
οὐδ' ἔστιν θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι
 οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.

ἀνοίμην *A*. — τοῖσιν *O*. — 669. γινώσκοντα *AOK*. — νῦν δὲ γεγωνίσκοντα Hecker., νῦν δέ με πολλὰ συνέντα Hartung., coll. v. 419. — παρέρχοντ' vel παρέρχαται Schneidew. — 670. περ *OG*, γνοῦσαν *A*, ἂν *BDEFHN*, om. *CM* et *K*, qui πολλῷ γνόντι ἄμεινον habet, om. etiam ἔτι. — Heimsœth. locum ita constituit: οἷάπερ ᾖτευν, οὐκ ἂν σιγῴην (quod iam Herwerden. proposuit) ..... συνών. νῦν δ' οὐ μέν τι συνέντα π. ..... ἀμεινότερον. — 671. οὕνεκα ν. φερόμεθα καθιστία λ. βάλλοντες *O*. — 675. σώιζεται *A*. — οἶδ' *OK*, οἱ δ' *, ego οἳ δ'. — ἕρδουσι *AO*, ἔρδουσι *K*, εὕδουσι *. — σώζεται οἷ' ἕρδουσι Bekker., ἔργουσι (εἴργουσι) Bergk., ego οἳ δ' ἕρδουσι cum sequentibus coniunxi, commate p. σώζεται posito; οἳ δ' ἕρδουσι idem valet ac ἐργάται: qui mercede operantur, remiges. — κυβερνήτα *O*, κυβερνῆται *K*. — 676. ὅ τις *A*, δ' ὃς *OK*, γ' ὡς *F*, γ' ὃς *, ὃς εἷς Bergk. — ἡ μάλ' ἐπιστάμενος *K*, *O* ev. — 677. ἀπόλωλε *OK*. — 678. ἶσος *O*, ἴσως *BCGHM*, οὐκ ἴσως Thiersch., οὐκέτι σῶς Emperius. — γίνεται *AOK*, τίνεται Hecker. — εἰς *CDEFGHMN*, ἐς *A* *, sed *O* ev., *K* lac. — 679. καθύπερθε *O*. — 681. ταῦτα *OK*. — ᾐνίχθω οὐ Schäfer. — ἀγαθοῖσι *AOK*. — 682. γινώσκει *O*, γινώσκῃ *K*. — κακὸν libri, κακὸς Brunck., καλὸν Emperius, νῦν κακὸν Hartung. — ἂν libri, ἢν Schneidew., ἢν σαφὲς ᾖ Ahrens. — 683—6 Stob. 92, 9. — 684. ζητοῦσι *AO*. — χαλεποὶ *A*. — πειρόμενοι *K*. — 685. τ' *OK*. — παράκειται libri, περίκειται Bergk. — 686. γὰρ τοὺς μέν] τοὺς μὲν δὴ Stob., sed δὴ om. Voss. — Ceterum 687—8 cum his coniunxi, οὐδ' pro οὐκ codd. scribens. — 687. οὐκ ἔστι *AK*, οὐκέστι *O*. — 688. δίκην αἰτεῖν Heimsœth.

Οὐ χρὴ σημαίνειν, ὅτε μὴ σημαντέον εἴῃ,
οὐδ' ἔρδειν, ὅτε μὴ λώϊον ᾖ τελέσαι.

Χαίρων, εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀνάγοι.

Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.

Οὐ δύναμαί σοι, θυμέ, παρασχεῖν ἄρμενα πάντα.
τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὔτι σὺ μοῦνος ἐρᾷς.

Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ πολλοὶ φίλοι· ἢν δέ τι δεινόν
συγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.

Πλείστοις ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε,
πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος,
οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Αἰολίδεω,
ὅστε καὶ ἐξ Ἀΐδεω πολυϊδρίῃσιν ἀνῆλθεν,
πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις,
ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο —
ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,

---

689. πημαίνειν et πημαντέον cod., ποιμαίνειν et ποιμαντέον, ut *CG*, Hartung., δειμαίνειν et δειμαντέον Bergk., σημαίνειν et σημαντέον, i. e. enuntiare, ego; idem Herwerden. — ὅτε *AOKBDEFHM*, ὅτι * et Bergk., sed ὅτε ab ὅς τε derivatur. — εἴη cod., εἴῃ Schneider. — Ceterum ad antecedentia adnotati videntur hi versus. — 690. ἔρδειν *K*. — ὅτε *OKBDEFHLM*, ὅτι *, sed cf. v. 689. — ἢ *A*. — 691. ἐκτελέσειας Hecker., sed Χαίρων s. Χαίρων' nomen proprium est, derivatum a Χαίρων s. Χαίρωνος. — μέλανος Hecker. — 692. ἀγάγη *O*, ἀγάγοι *, ἀνάγοι Hecker. et Bergk. — 693—4 Stob. 4, 45. — 693. ἀφραίνοντας *AOK* et Stob., ἀφρανέοντας *E*, ὀφρανέοντας *L*, ἀφρονέοντας *. — 694. μέτρον] παῦρον vel καιρόν Stob. — 695—6 Stob. 19, 11. Apost. 13, 77 a; v. 695 affert Maxim. Confess. 2, 595. — 695. σε *O*. — παρασχέμεν Wordsworth. — ἄρμενα *KBGMN*. — 696. σῶν *OK*. — οὐχὶ Stob., οὐ Apost. — μόνος *AOKL*, μόνον ap. Stob. Voss. — 697. εὖ] οὐ *A*. — δειλόν Bergk. — 698. συγκύρσηι *A*, ἐγκύρσῃ *, συγκύρσῃ Bekker. — νόου *A*. — 699—703 Stob. 91, 2, subiungens 525—6. — 699. πλῆθει δ' ἀνθρώπων libri, πᾶσιν δ' ἀνθρώποις Stob., sed cum δ' offendat, scripsi πλείστοις ἀνθρώπων. — μίη *OK*. — γίνεται *AO*. — 701. ἔχεις *OK*, ἔχοι Stob. — 702. εἰδείη Stob. — σισύφου αἰολίδεω *A* et Stob., αἰολίδου σισύφου *. — 703. ἀΐδεω *A*, ἀΐδαο *. — πολυδρίῃσιν *OK*, πολυϊδρείῃσιν Leutsch. — ἀνῆλθε *OK*. — 705. ἥ τε νεκροῖς π. λ. Heimsœth. — βλάπτουσαν *K*. — νόοιο *AOK*, νόημα *. — 706. τίς τοῦτο *O*. — ἐφράσατο *OK*. —

ὅντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
  ἔλθῃ δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
  ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας·
ἀλλ' ἄρα καὶ κεῖθεν πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἥρως
  ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις· —
οὐδ' εἰ ψεύδεά μὲν ποιοῖ' ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
  γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἁρπυιῶν
  καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἀφαρεῦσι πόδες.
ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,
  ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

Ἰσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν
  καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία
ἵπποι θ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστιν
  γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶ χἀβρὰ παθεῖν
παιδός τ' ἠδὲ γυναικός, ὅτ' ἄν τέ σε τῶν ἀφίκηται
  ὥρη σοί θ' ἥβη γίγνεται ἁρμοδία.

707. ἀμφικαλύψηι *A*, ἀμφικαλύψει (suprascr. οι) *H*, ἀμφικαλύψοι *, ἀμφικαλύψῃ Bekker. — 708. ἔλθῃ *A*; ἔλθη *OK*, ἔλθοι *. — σκιερὸν *AOKDEFHLN*, κριερὸν *BM*, κρυερὸν *. — ἀποφθιμένος *A*. — 710. εἴργουσι *AO*. — 711. κἀκεῖθεν cod., sed *O* κακεῖθεν; καὶ κεῖθεν Bekker. — πάλιν ἤλυθε σίσυφος ἥρως *A*, π. ἦλθε σισύφορ (ος) γ' ἥρως *O*, π. ἦλθε σισυφος γ' ἥρως *K*, σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως *. — 713. ψευδέα *A*. — ποιοῖς *A*, ποιεῖς *; ego scripsi ποιοῖ'; nam ψεύδεα ποιεῖσθαι = ψεύδεσθαι. — 714. ἀγανὴν Hecker. et Leutsch. — νέστωρος *O*, 'Ορφέος Leutsch. — 715. ταχέων *AOK*. — ἁρπυίων *OK*. — 716. βορέω *A*, βορέου *. — εἶσι *G*, εισι *ALM*, εἰσὶ *, ἴσι Vinet. Brunck. Hermann. — τῶν ἀμαρυσσοπόδων Hartung., τ. ἀφαρεῦσι πόδες Bergk. ex Etym. M. 175, 15 et 24, ubi Sturz. recte videtur ἀφαρεί in ἀφαρεῖν correxisse; cf. præterea Suid.: ἀφαρεί (l. ἀφαρεῖν). ἐσπουδασμένως καὶ ἀπερισκέπτως τι ποιεῖν. — 717—8 Stob. 91, 10. — 717. ἀλλὰ χρὴ *AOK* et Stob., ἀλλ' ἄγε χρὴ *CE*, ἀλλά γε χρὴ *. — ταύτην libri, sed om. *F*, ταύτην γνώμην πάντας Stob., sed *B* πάντως. — ταύτῃ Bergk. et Hecker. — 718. ω *A*. — 719—18 Solonis sunt, ap. quem fr. 24 vv. 719—24 leguntur. Stob. 97, 7 eos Theognidis nomine affert. — 719. ὅσοις Stob. — ἐστι *AK*; ἐστὶ *O*. — 721. τὰ λέοντα *A*, τάδε πάντα Stob. — πάρεστι *AOK*. — 722. πλευρῇ Plut. Sol. 2, ubi hos versus laudat. — ποσὶν ἁβρὰ omnes, sed scribendum est ποσὶ χἀβρὰ κτλ., ut ἁβρὰ παθεῖν (i. e. frui) pendeat a πάρεστιν; ad genet. παιδὸς etc. cf. v. 1009. Pind. Nem. 1, 32. — 723. ὅταν δέ κε libri, sed *EL* καὶ; scripsi ὅτ' ἄν τέ σε τῶν ἀφ. ὥρη: „ubi primum ætatem harum rerum (i. e. παιδὸς ἠδὲ γυναικὸς ἁβρὰ παθεῖν) nactus eris“; itaque comma post γυναικός posui. —

ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδεω,
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
νούσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ ποικίλ' ἔχουσαι,
μυρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
ὕβριν ἁδεῖν, καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον
θυμῷ, σχέτλια ἔργα μετὰ φρεσὶν ὅστις ἀθειρής
ἐργάζοιτο θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τῖσαι κακά, μὴ δὴ ὀπίσσω
πατρὸς ἀτασθαλίαι παισὶ γένοιντο κακόν·
παῖδες δ' οἵτ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
ποιῶσιν, Κρονίδη, σὸν χόλον ἀζόμενοι,
ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.
ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα. νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,

τῶνδ' Stob. — ἀμφίκηται *O*, ἐφίκηται Stob. *B*. — ἐπὴν καὶ ταῦτ' ἀφίκηται Plut. — 724. ἥβη vel ἥβης, σὺν δ' ὥρῃ Plut. — σὺν δ' Theogn. libri omnes, sed scribendum est σοί θ'. — γίνεται *AOK*. — ἁρμοδία *A* et Stob., sed ἁρμονία Stob. *AB* et Plut., ἁρμόδιον *K*, ἁρμόδιος *. — 726. ἐς *OKM*. — ἀΐδεω *AOK*, ἀΐδην * et Stob. — 727. φύγῃ *O*. — 729. om. *CG*. — δ' post φροντίδες inser. *EL*, post ἀνθρώπων *BDFHN* et *EL*. — ἀνθρώπους Hartung., idem et ἔλαθον Heimsœth. — 730. om. *BCGM*. — 731. εἴγε Bamberger. — 732. ἀτεῖν O. Schneider. — θεοῖς φίλα, τοῖς μὲν ἀλιτροῖς, ὕβριν ὑβρίζειν ᾧ τε γένοιτο φίλον θυμῷ, σχέτλια τ' ἔργα κτλ. Hartung. — Bergk. p. verba ὕβριν ἁδεῖν maiorem lac. statuit. — Herwerden. eiectis vv. 732—3 locum ita constituit: Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλον, ὅστις ἀλιτρά (s. ὅστ' ἀθέμιστα) ἐργάζοιτο κτλ. — καὶ] εἰ Hermann., κεἰ Ahrens. — 733. διατάφρεσι δ' *A*, μετὰ φρεσί θ' *OK*, μετὰ φρεσὶ δ' *, μετὰ φρεσὶν Camer. — ἀθήνης cod., ἀπηνής Camer., ἀθηρής Sauppe., ἀθειρής Bergk. coll. Hesych. et Etym. M. 24, 55., ἀθρήσας Heimsœth. — 734. μηδέν' Hermann. — 735. τίσαι *AO*. — μηδέ τ' libri, sed *K* μὴ δέ τ'; μηδ' ἔτ' Hermann., ego scripsi μὴ δή. — 736. ἀτασθαλίαι *A*, ἀτασθαλίᾳ *O*, ἀτασθαλία *K*, ἀτασθαλίη *. — γένοιντο *A*, γένοιτο *. — 737. δ'] τ' *A*, θ' *OK*. — τὰ βίαια νοεῦντος, ut ποιῶσιν v. 738 cum τὰ δίκαια v. 739 sit iungendum, Bergk., πατρὸς τὰ δίκαια Hartung. — 738. παιῶσιν *A*, ποιοῦσι *. — ὀζόμενοι *A*. — 739. τὰ om. *A*. — ἐξ ἀρχῆς τε τὰ καλὰ Herwerden., ἐξ ἀρχῆς τά τε καλά Heimsœth. — ἀστοῖσι *AOK*, ἐσθλοῖσιν Hecker. — 743. Vide-

μή τιν' ὑπερβασίην κατέχων μηδ' ὅρκον ἀλιτρόν,
 ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
τίς δή κεν βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
 ἅζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρός
 οὔτε τευ ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
 τρύχωνται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.

Ταῦτα μαθών, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
 σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος. ἐς δὲ τελευτὴν
 αἰνήσεις μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,
 αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.
φόρμιγξ δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλός·
 ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσι χαριζόμενοι
πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
 μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
ὧδ' εἴη κεν ἄμεινον· εὔφρονα θυμὸν ἔχοντας
 νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν.

---

tur scribendum esse: Ζεῦ, θεῶν ἀθ., quae verba postea, cum hi vv. antecedentibus adderentur, in καὶ τοῦτ' mutata sunt. — ἐστι *O*. — δικαίων *A*. — 745. μήθ' omnes, μηδ' Bekker. — 747. κεν *A*, γὰρ *G*, καὶ *. — 748. καί τινα *A*. — 749. οὐτέ Crisp. — τι *K*. — ἀνδρὸς *K*, ἀν^δρ^ *O*, ἀνδρῶν Brunck. — 750. οὐτέ *K*. — τευ *A*, τι *. — ἀλευάμενος *K*. — 751. ὑβρίζῃ *A*, ὑβρίζει *, sed *K* lac. — 752. τρύχονται libri, τρύχωνται Bekker. — 753. δίκαια σὺ Wordsworth. — 755. ἀεὶ *A*. — εἰς *AOK*. — 757. πόλῆος *O*. — ὑπειρέχοι *AOK*, ὑπερέχοι *. — 758. ἀπημοσύνην *K*. — 760. ὀρθῶσαι *A*, ἀρθρῶσαι *OCGLN*, ἀρθρώσαι *, ὀρθώσαι Bekker. — 761. φόρμιγγ' δ' αὖ *A*, φόρμιγγ' αὖ *, φόρμιγξ δ' αὖ Brunck. — φθέγγοιθ' ἱερὸν *OCGKN*, φθέγγοι ἐπὶ ἱερὸν *L*, φθέγγοισθ' *. — αὐλός *A*, αὐλῷ *. — 762. ἀρεσσόμενοι *AOK*, ἀρεσσάμενοι *. — ἀρυσσόμενοι Emperius, ἀφυσσάμενοι Hecker., σπονδαῖς θεοῖσιν ἀρησάμενοι Ahrens., ἀπαρξάμενοι Bergk., σπονδαῖς Φοῖβον ἀρεσσάμενοι Schmidt., ego scripsi θεοῖσι χαριζόμενοι cf. Od. 1, 61 et Xenoph. mem. 4, 3, 16; nisi forte præfers σπονδαῖς θεοὺς εὖ ἀρεσκόμενοι. — 764. τῶν *A'EL*, τον *O*. — πολέμων *A*. — 765. ειν *A*, εἶναι *. — αμεινον εὔφρονα *A*, ἀμείνονα εὔφρονα *. — ὧδ' εἴη κεν ἄμεινον· εὔφρονα Ahrens. et Bergk., ὧδ' εἶναι καὶ ἄμεινον· εὔφρονα Schneidew., ὧδ' εἶναι· καὶ ἄμεινον Brunck. — ὁμόφρονα Brunck. et Bergk.

τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος.

Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν,
ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος;

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
'Αλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
τῆσδε πόλευς, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
τερπόμενοι κιθάρῃ καί τ' ἐρατῇ θαλίῃ
παιάνων τε χοροῖς ἰαχῇσί τε σὸν περὶ βωμόν.
ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ' ἀφραδίην ἐσορῶν
καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σύ, Φοῖβε,
ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν,
ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πέδιον
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

Μή ποτέ μοι μελέδημα νεωτέρῳ ἄλλο φανείη
ἀντ' ἀρετῆς σοφίης τ', ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων

767—8 additamentum aliunde sumptum. — Bergk. putat post τερπομένους nonnulla omissa vel hos vv. cum 782 coniungendos esse. Ceterum idem 761—68 cum 757—60 iunxit. — 767. διάγειν τερπομένους τηλοῦ τε κακὰς ἀπὸ κῆρας ὀμόσσαι Heimsœth. — 770. εἰδείη, σοφίης μὴ κτλ. Bergk. — 771. μοῶσθαι *A*. — δεικνύειν *AOK*, δεικνύμεν Ahrens., δεικνύεν Schmidt. — 772. τίς *A*. — χρήσεται *OK*, χρησεῖται Hermann. — 774. ἀλκοθόω *OK*, ἀλκιθόω *EL*. — πόλιν ἄκρην 'Αλκαθόου, Πέλοπος κτλ. Bergk. — 778. κιθάρῃ καὶ ἐρατῇ libri, καὶ θαλίῃς ἐρατῆς Brunck., κιθάρῃ τ' ἠδ' Hermann., κἀν ἐρατῇ θ. Ahrens., κ. τ' ἀμφ' ἐρατῇ Hartung., κιθάρῃς ἠδ' ἐρατῇ Bergk., καί τ' ἐρατῇ Schäfer., καί τε i. e. et etiam, ut τέ iungendi, καί efferendi vim habeat cf. Il. 1, 521. 19, 86. 22, 31. — 779. ἰαχοισί *A*, ἰαχαῖσι *, ἰαχῇσι Bekker. — παιᾶσίν τε χοροῖς τ', postea παιάνων τ' ἰαχῇσι χοροῖσί τε Hecker., κιθάρῃς τ' εἰν ἐρατῇ θαλίῃ π. τ. χ. ἰαχῇσί τε Heimsœth. — τὸν *OK*. — 783 affert Harpocrat. v. Θέογνις. — ἐς *N*, εἰς *. — 785. δ' *AOK*. — εὐρώταν *K*. — δονακοτρόφον *OK*. — ἱερὸν, suprascr. ἀγλαὸν, *O*, ἱερὸν *K*. — 786. με φίλευν *A*. — ἐπερχόμενοι Hecker. — 789. νεώτερον libri, sed om. *OK*. — νεωτέρῳ Bergk., μελέδημ' ἀγανώτερον Leutsch. — 790. τ'

τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐών,
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε. δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίγνεται οὐδεμία.

Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς·
ἀλλ' ὃς λώϊος, ὃς μὴ πλεόνεσσι μέλοι.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται οὔτε πέφυκεν,
ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδεω.
οὐδὲ γὰρ ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.

Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρεῖν
εὐθύτερον χρή μιν, Κύρνε, φυλασσόμενον,
ᾧ τινί κεν Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ' ἱέρεια
ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου.

---

addid. *A*. — ἀντ' ἐρατῆς σοφίης Vinet. — 792. βίον Bergk. — 793—6 Mimnermi sunt cf. fr. 7. — 793. μήτέ τινα *OK*. — ξείνων *A*, ξεῖνον *. — 794. μήτέ τιν' *OK*. — 795. αὐτοῦ vel σωυτοῦ Ahrens. — τὲ *O*, τε *KEL*. — 796. τίς σε mg. *H*, τοί σε *A* et Orelli, τοῖσδε *. — ἀμεῖνον *O*. — 798 et 799. γίνεται *AOK*. — 800. ὤσει *A*, ὃς *KEL*, ᾧ *CG*, ὡς *. — λώϊος *K*, λώϊον *. — ὃς *K*, ὃ *O*, om. *A*, οὗ vel ᾧ *. — ἀλλ' ᾧ λώϊον, οὗ Boissonad., ἀλλ' ὡς λώϊον, οὗ μὴ Brunck.; ad λώϊος positivum cf. v. 96. Theocr. 26, 32. — μέλοι *AOK*, μέλει *. — λώϊον ὧδ' εἶναι· μὴ πλ. μέλειν O. Schneider., ἄλλως λώϊον, εἰ μὴ πλ. μέλοι Hermann., ἀλλ' οἴσῃ λῷον μὴ πλ. μέλων Ahrens., ἀλλ' οὐ δειλαίου μὴ πλ. μέλοι Hartung., ἀλλ' ὃς λώϊος, ὃς δὴ πλεόνεσσιν ἅδοι Heimsœth., ἀλλ' ὡς vel ἄλλων Schneidewin. — 801. οὔτε] οὐδέ *OK*. — 802. πᾶσαν *OK*. — ἀΐδεω *A*, ἀΐδου *. — 805. θεωρῶν libri, θεωρὸν Vinet., ego θεωρεῖν scripsi. — 806. χρῆ μὲν *K*, χρῆ μὲν *. — χρή μιν Turneb., χρὴ νοῦν Geel., θεωρεῖν .... χρήμη Bergk., qui postea coniecit χρῆμεν, i. e. plural. verbi χρῆμι servata littera η; χρῆ' στιν Saupp., θεωρεῖν .... χρή, νοῦν *K*. φ. Hartung., χρησμὸν Kayser., idem vel χρῆσιν O. Schneider., χρὴ ἔμεν Ahrens., χρὴ πᾶν Heimsœth. Legendum videtur vel χρὴ μὴν i. e. „vero, profecto“ vel χρή μιν c.. Turnebo, ut μίν idem sit, quod αὐτό: „id quod Pythia responderit“. — φυλασσέμεναι Camer. — 807. ὅντινα vel ἥντινα Ahrens., ἥντινα Hecker. — κ' εν *K*. — θεοῦ χρήσασ ἱερεῖα *A*, θεὸς χρήσας ἱερείᾳ *G*, θεὸς χρήσας ἱερεῖα *. — χρήσασ' ἱέρεια Brunck. — ὅττι κέ οἱ Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ' ἱερείῃ ὀμφὴ

οὔτε τι γὰρ προσθεὶς οὐδέν κ' ἔτι φάρμακον εὕροις,
οὔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.

Χρῆμ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,
τῶν δ' ἄλλων πάντων, Κύρν', ἀνιηρότατον·
οἵ με φίλοι προὔδωκαν. ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθείς
εἰδήσω καὶ τῶν ὅντιν' ἔχουσι νόον.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσῃ κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον.

Κύρν', ἔμπης δ' ὅ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι·
ὅ ττι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα παθεῖν.

Ἐς πολυάρητον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα,
Κύρνε, συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.

Οἳ δ' ἀπὸ γηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
τούτων θεοῖς χώρη, Κύρν', ὀλίγη τελέθει.

Μήτε τιν' αὔξε τύραννον ἐπ' ἐλπίδι, κέρδεσιν εἴκων,
μήτε κτεῖνε θεῶν ὅρκια συνθέμενος.

Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
θυμός, γῆς δ' οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,

κτλ. Bergk. — Locus ita explicandus videtur: „Oportet virum oraculum consulere, amussi rectius id observantem, cui (i. e. si ei) dei sacerdos vaticinata responsum dederit ex adyto". — 809. οὔτέ τι *O*. — κέ τι cod., e ras. *K*; κ' ἔτι Epkema et Bekker. — 810. οὐδ' *AOK*. — 811. θανάτου, μενοεικέος *A*. — ἀνιηρότερον *KBEM*, ἀνιηρότατον, suprascr. ερ., *L*. — 814. τοι *K*, τὸν *AO*, τοὺς Bergk., καιρὸν χὄντιν' Hartung. — 815. γλώσσηι *A*, γλώσσης *, γλώσσῃ Bekker. — 817. ἔμπης δ' libri; ἔμπης, deleta δ', Bergk. — 818. δέδοικα μαθεῖν Bergk. — 819. πολυάρητον *A*, πολυάρρητον *K*, πολὺ ἄρρητον *OBDEFLMN*, πολὺ ἄρρηκτον *CGH*. — οὐ παλινάγρετον ἐς Ahrens. — ἔνθα μάλιστ' ἄν vel ἔνθα τάχιστα Heimsœth. — 820. σὺν ἀμφοτέρους *GH*, *K* lac., *O* ev. — 821. οι κ' *A*, οὐκ *K*, *O* ambiguus, οἳ δ' *. — οἳ κ' .... ἀτιμάζωσι Bergk. — ἀπογηράσκοντας libri, ἀπὸ γηράσκοντας Bergk., οἳ καταγηράσκοντας Hartung. — 822. ὤρη Corais., γ' ὤρη Hecker. et Nauck., τούτων θεοῖς ὤρη Hartung., θεοῖς etiam Bergk. — πέλεται Camer. — 823. μήτέ *O*. — ἐλπίδι supra v. 333, h. l. cod. ἐλπίσι. — κέρδεσιν εἴκων *A*, κέρδευς εἶναι *OK*, κέρδεος εἶναι *. — 824. κτεῖναι *OKGL*. — 825. ὑμῖν *A*, ἡμῖν *.

ἧτε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
ξανθῆς ἀμφὶ κόμαις πορφυρέους στεφάνους;
ἀλλ' ἄγε δή, Σκύθα, κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον.

Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.

Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ. οὐδέ τις ἡμῖν
αἴτιος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων,
ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα δειλὰ καὶ ὕβρις
πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.

Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσιν,
δίψα τε λυσιμελὴς καὶ μέθυσις χαλεπή.
τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις
οὔτε τι μὴ πίνειν οὔτε λίην μεθύειν.

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἓν δ' ἀχάριστον,
εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

---

827. καί τε *K.* — ἧτ' ἔτρεφεν κ. Hartung. — καρποὺς μένος Emperius. — καρποὺς μὲν .... παρεόντας Ahrens. — Post καρποῖσιν plura excidisse suspicatur Bergk. — 828. ξανθῇσίν τε κόμαις libri, sed ξανθῇσί *OK.* — ξανθαῖς ἀμφὶ κόμαις Schneidewin., ἧδε τροφῆς κάρπωσις ἐν εἰλ. φορεόντων ξανθῆς ἀμφὶ κόμαις π. στ. Hecker., ξανθῇσ' εἰνὶ κόμαις Heimsœth., ξανθῆς ᾗσι κόμαις Mähly. — 829. δὴ 'γκυτί Bergk. — ἀποπανε *A.* — 830. εὐάνθη Bergk. — χῶραν *A.* — Ceterum totum carmen ita interpretor, ut existimem poetam cives suos increpare, qui hostibus appropinquantibus non ad forum contendant, ut sui defendendi consilia capiant, sed securi convivia agant. οὖρος est enim *ventus secundus* et sensu tralaticio *salus,* quae in foro a cunctis civibus decernitur ac paratur; ad φαίνεσθαι autem dictum de vento cf. Od. 4, 361. Qua ex segnitie negligentiaquè quid sequatur, poeta vv. 829—30 prædicit: urbs expugnatur et cives sua culpa omnibus malis afficiuntur. Hac de re poeta eos Σκύθας vocat; constat enim σκυθίζειν significare et *epulari* et *crines usque ad vivum resectos habere.* Atque cum, qui in malum inciderint, crines resecent, poeta ambiguo sensu hæc dicit: „estis Scythae vitae victusque ratione habita, iam eritis exteriore corporis habitu respecto“. — 831 Apostol. 14, 30 b. — 831. ὤλεσ' *K*, ὤλεσα *O.* Apost., ἀπώλεσ' Hermann., χρ. πίστει ὄλεσσα Jacobs. — ἀπιστία *EL.* Apost. — 832. γείνεται *A*, γίνεται *OK.* — γνώμη] μνήμη Ahrens. — ἂν γαλέηι *A.* — 833. φθόρωι *A*, φθορᾷ *, φθόρῳ Bekker. — 835. δειλὰ *A*, πολλὰ *. — 836. εἰς *A.* — ἔβαλε *OKEL*, ἔβαλον *F.* — 837. βροτοῖσι *OK.* — 838. χαλεπαὶ *K.* — 839. ἂν *K*, ἀν *O.* — 840. οὔτέ *O*, οὔτ' ἔτι Ahrens. — 841. ἀχάριστον *A*, ἀχάριστος *. — 842. θωρύξας *BCDFHMN.* — ἄγηι *AOK*, ἄγει *.

Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν ὑπένερθε γένηται,
τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.

Εὖ μὲν κείμενον ἀνδρὶ κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν,
εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.

Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει·
οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.

Ἤιδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊα δὴ νῦν,
οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἔστι χάρις.

Πολλάκι δὴ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα
ὥσπερ κεκλιμένη νηῦς παρὰ γῆν ἔδραμεν.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ μέ τι δεινὸν ἔχοντα,
αὐχέν' ἀποστρέψας οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·
ἢν δέ τί μοί ποθεν ἐσθλόν, ἃ παυράκι γίγνεται ἀνδρί,
πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι,
ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη
ἑσπερίη τ' ἔξειμι καὶ ὀρθρίη αὖθις ἔσειμι,
ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.

---

843. τά γ' ὕπερθεν ἐόνθ' Bergk. et Hermann., καθύπερθ' ἀνδρῶν Bergk. postea, ἄκρ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐόνθ' ὑπ. κτλ. Heimsœth., ἐὸν Epkema, sed κ. ἐών idem est ac ὁ κ. ἐών, ut sensus sit: „cum convivae humi iacebunt (prociderint), abeamus". — 845. ἄνδρα libri, ἀνδρὶ Hermann. et Hecker., κείμενα φωτὶ Heimsœth. — καλῶς *A*. — 853—4 repetuntur post 1038. — ἠδέα h. l. omnes, sed *O* ev., modo α apparet; ηδεα *A* infra; ᾔδεα Commelin. — λώϊα δὴ νῦν *A*, λώϊα ἢ νῦν *OK*, λῷονα ἢ νῦν *; sed λώϊον ἤδη *AOK* infra et Bekker. et Hartung. — 854. τοὕνεκα *ABCDEFGHLMN*, οὕνεκα *O* et hic et infra. — οὐδὲ μί' *A*, οὐδὲ μί' ἐστὶ *O* et hic et infra; οὐδεμί' ἐστὶ *K*. — 855. πολλάκις ἡ libri, πολλάκι δὴ O. Schneider. et Sintenis. — 856. ναῦς cod., νηῦς Schneidewin. cf. 84. — ἔδραμεν *A*, ἔδραμε *OK* *. — 857. μ' ἔτι δειλὸν *A*. — 859. μοί libri, μ' ᾖ Camer. — παυράκι *A* et fort. *G*, πολλάκι *. — γίνεται *AOK*. — 862. ἀνδρῶν φαινομένων· ἤγουν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας mg. *BD*. — ἄστρων Koten. Emperius. Hermann., δᾴδων Ahrens. — 863. αὖτις *KBCDGHMN*, αὐτῆς *O*. — εἴσειμι *A*. — 864. φέγγος *OK*. — Heimsœth., qui hos vv. de Nocte querente intelligit, coniecit: δήμου ἀλ. φθόγγῳ ἐγειρομένου.

Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
  ἐσθλόν, ὃς οὔτ' αὐτῷ βέλτερος ἔνδον ἐών
οὔτε φίλοις. ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται·
  αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.

Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
  χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων,
εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω, οἵ με φιλεῦσιν,
  τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.

Οἶνε, τὰ μέν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
  οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
ἐσθλὸν καὶ κακόν ἐσσι. τίς ἄν σέ γε μωμήσαιτο;
  τίς δ' ἂν ἐπαινήσαι μέτρον ἔχων σοφίης;

Ἥβα μοι, φίλε θυμέ. τάχ' αὖ τινὲς ἄλλοι ἔσονται
  ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.

Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ὕπο Τηϋγέτοιο
  ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
οὔρεος ἐν βήσσῃσι, θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
  ἐκ Πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδώνας,
  θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφροτέρως.

865—8 Stob. 106, 10. — 865. δίδοι *M* et Bergk. — ὄλβον ἀνδράσιν *O*. — 866. οὔτ' αὐτῶι *A*, οὔθ' αὐτῷ *G*, οὔθ' αὐτῷ *, οὐδ' αὐτῷ Stob., sed om. οὐδ' *A* Vind. Trinc. — οὐδὲν ἐών cod., οὐτιδανῷ Geel., οὐδ' ὀτιῶν (? cf. 64) vel οὔτε πόλει Bergk. coll. Pseudoxenoph. Apol. Socr. 31; ego scripsi ἔνδον ἐών. — 867. οὐδὲ Stob. — 868. σαοῖ *OK*; σάει, suprascr. οι, *H*; σάοι *. — 869. εἴ *K*, ̓ *O*, voce deleta. — πέσει *O*. — ὕπερθε *K*. — 870. χαμαιγενέων *A*, παλαιγενέων *, sed πάλαι γενέων *O*. — ἀθανάτων δώματ' ἀειγενέων Emperius. — 871. εἰ om. *K*, *O* ev. — τοῖσι *OK*. — φιλεῦσι *AOK*. — 873. αἰνέω pr. *N* et Bergk., ceterum *A* σε pro σ'. — 874. οὔτέ *O*. — ἀ χθαίρειν *O*. — 875. κακὸν ἐσσὶ *OK*, ἐσθλὸς καὶ κακὸς ἐσσὶ *CG*. — γε] τε *AOK*, om. *BM*. — 876. ἐπαινέσῃ *F*, ἐπαινήσει *ON*, ἐπαινήσῃ *, ἐπαινήσαι Brunck.. — 877—8 om. *CG*. — 877. ἡβώῃς *K*, ἡβάοις *BDEH LMN*, βαΐς *F*, ηβανοι *A*, ἡβάοὶ *O*; infra p. 1070, ubi 877—8 repetuntur, omnes: τέρπεό μοι. — ἡβώοις Bekker., ἧβα μοι Bergk. et Ahrens. — αὖ *A*, αὔ *K* (?), ἄν *. — τινες, sine accentu, *AOK*. — 879. ἐμῆς *OKCG*. — ἀπὸ *OK*, αἱ *G*, om. *C*, ἄπο * et Bekker., κορυφῆς ὕπο Hecker. — τηλυγέτοιο *OK*, ταϋγέτοιο *CG*. — 881. βήσῃσι *K*, sed tacet Ziegler. — 882. πλατανιστοῦντος omnes; Bergk. putat Πλατ. scribendum esse, ut hoc nomen rivi fuerit ex Taygeto oriundi cf. Osann. Symb. Litt. I, 68. — 883. μελεδῶνας libri, μελεδώνας Camer. Bergk. — 884. θωρηχθῆς *A*, θωρυχθεὶς *BCDFHMN*. — ἐλαφρότερως *A*, ἐλαφρότερος *.

Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.

Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.

'Αλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.

Οἴ μοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλεν,
Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
ὡς δὴ Κυψελιδέων Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει αὐτὸς ἐν αὑτῷ,
οὐδ' ἀγνωμοσύνης, Κύρν', ὀδυνηρότερον.

Κύρν', εἰ πάντ' ἄνδρεσσι καταθνητοῖς χαλέπαινεν
γιγνώσκων Ζεὺς νοῦν, οἷον ἕκαστος ἔχει
ἐντὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα, τῷ δὲ δικαίῳ
τῷ τ' ἀδίκῳ μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν.

---

885. ἔχει *OKCGHL*. — αὐλῶν Ahrens. — 887. ἀνιοῦσιν *A*. — μακρὰν *OK*. — 888. ἢ γὰρ vel νῦν γὰρ Emperius. — 889. ἄνδρ' αἰσχρὸν κτλ. Heimsœth. — 891. κήρινθός *A*, κήρυνθος *. — ὄλωλε *OK*. — 893. διέπουσι *A*. — 894. ὡς δὴ κυψελίζων *AN*, ὡς κυψελλίζον *, ὡς δὴ κυψιλίζον Bekker., τοὺς ὡς Κυψελιδῶν Hecker., ὡς δὴ Κυψελιδῶν Hermann., ὡς δὴ Κυψελιδέων Bergk., πῶς ἂν Cobet., qui ὡς δὴ barbarum dictitat. Ceterum v. excurs. de h. vv. — 895. δ' om. *O*, sed tacet Ziegler. — αὐτὸς ἐν αὐτῶι *A*, ἔν γε ἑαυτῷ *, αὐτὸς ἐν αὐτῷ Bekker., αὐτὸς ἐν αὑτῷ Baiter. et Orelli. — 896. ὀδυνηρότερον *A*, ἀνιηρότερον *. — 897. κύρν' εἰ πάντ' *A*, κύρνε μὴ *, sed *K* om. μὴ. — μὴ πάντ' ἀνδράσι, Κύρνε Brunck. — ἄνδρεσι *O*. — κατὰ θνητοῖς *OKLN*. — χαλεπαίνειν cod., χαλέπαινεν Bergk., Hermannum secutus. — 898. γινώσκειν *A*, γινώσκων *OK*, γιγνώσκων *. — ὡς cod., Ζεὺς Bergk. — Κύρν', εἰ π. ἄ. κακὰ θνητοῖς χαλέπαινες γ. καὶ νοῦν J. Mähly. — 899. ἐντὸς *K*, αὐτὸς *. — τῷ δὲ *A* plerique, τῶδε *OK*, τε *. — 900. δ' *OKFG*. — κεμπημα *A*. — βροτ^{ς'} *O*. — ἐπῆ *BCDFH LMN*. — τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων Hermann. Bergk., χαλέπαινες, μὴ γιγνώσκων νοῦν .... τοῦ τε δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου O. Schneider., Κύρν', εἰ π. ἄ. θεὸς θνητοῖς χαλέπαινεν, γιγνώσκων εὖ νοῦν .... τῶν τε δικαίων ... Hermann., idem, sed pro εὖ καὶ Hartung., μὴ πάντ' ἀνδράσι, Κύρνε, κ....... καὶ ἔργματα τῷ τε δικαίῳ τῷ τ' ἀδίκῳ, μέγα κἦν π. βρ. ἐπῇ Bamberger. καὶ ἀρχὴν τοῦ τε δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου Heimsœth., qui postea ἄργματα τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων coniecit. — At sensus hic est: „si Jupiter mente hominum ac factis cognitis hominibus irasceretur, et iustus et iniustus

Ἔστιν ὁ μὲν χείρων, ὁ δ' ἀμείνων ἔργον ἕκαστον·
οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα, Θήρων,
κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὁπόσον τις
ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἀΐδαο περᾶν,
εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνεν,
φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον, ὃν εἶχε βίον·
νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρεν,
καὶ δάκνομαι ψυχήν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω,
ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα. δύ' εἰσὶν πρόσθεν ὁδοί μοι·
φροντίζω, τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην·
ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
ἢ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο κοὔποτε γαστρί
σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου·
ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
χρήματα δ' ἀνθρώπων οὑπιτυχὼν ἔλαβεν,
ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν, ᾧ κ' ἐθέλῃ.
εἶδον δ' ἄλλον,. ὃς ᾗ γαστρὶ χαριζόμενος

---

malis afficeretur"; δέ enim infert apodosin post εἰ, βροτοῖσιν vero refertur ad δικαίῳ et ἀδίκῳ. — 901. ἔστιν om. *K*, ἔστι τὸ μὲν *BCDEG*. — χείρων *AF*, χεῖρων *G*, χεῖρον *. — ἀμείνων *A*, ἄμεινον *K*, ἄμεινον γ' *O*, ἀμεινόν γ' *. – ἑκάστου omnes., ἕκαστον Bekker. — ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινον ἔργον ἑκάστου Bergk., qui suspicatur scriptum fuisse Fέργον. — ὁ δὲ ἔργον ἕκαστον ἀμείνων Wordsworth. — 902. αἰστὸς *A*, ἔσθ' ὃς Meineke. — 903. θηρῶν cod., τηρῶν Camer., ῥυθμῶν Bergk., Θήρων Orelli et Bergk., χρήματ' ἀθηρῶς Sauppe, ἀφαιρῶν Heimsœth. — 904. συνιει ἐχει *A*. — 905. τι *A*. — 906. αιδαω *A*. — περῶν *OK*. — 907. πλειω *A*, πλεῖον *O* πλείω, ut *, e ras. *K*. — πλέονος χρόνου Hartung. — ἔμιμνε *AOK*. — 908. τεῦτονιν *A*, unde Bekker. τοῦτον ἵν' suspicatur; ὃν e ras. *K*. — βίου Turneb. — 909. ὄρωρε *OK*. — 910. τύχην *A*. — 911. ἕστηκα *O*. — δύ' εἰσι τοπρόσθεν *A*, δύ' εἰσὶ πρόσθεν *OK*, δύ' εἰσὶ δὲ vulg., δύ' εἰσὶν πρ. Bekker. e cod. nonnullis. — δύω δ' ἔμπροσθεν Hartung. — 912. ἴω *O*. — 914. τερπνῶν *A*. — 916. ὂν *O*. — 918. οὐπιτυχὼν *AK*, οὑπιτυχὼν *O*. — 919. ω κε θέλη *A*, ὥσκ[ε] θέλει *O*, ὥς κ' ἐθέλῃ *K*, ὥς κ' ἐθέλοι *. — ᾧ κ' ἐθέλοι Bekker. in proecdosi, ᾧ (vel οἷς) κ' ἐθέλῃ Bergk., sed ἐθέλῃ iam Orelli., οἷς vel ᾧ κ' ἐθέλοι Schneidewin. — θέμεν pro δόμεν Sauppe. — Post h. v. Hartung. putat lac. statuendam esse, nisi forte scribis: ὥστε πονῆσαι ἄκαιρα καὶ μὴ δόμεν οἷς ἐθέλησεν. — 920. οση *A*, ὃς ἦν *, ὃς ᾗ Turneb.

χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ' „ὑπάγω φρένα τέρψας“.
πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.
οὕτω δὴ δοκέει κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἐχέμεν.
οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν ἄλλῳ κάματον μεταδοίης,
οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις·
οὐδ' εἰ γῆρας ἵκοιο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη.
ἐν δὲ τοιῷδε γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
ἢν μὲν γὰρ πλουτῇς, πολλοὶ φίλοι, ἢν δὲ πένηαι,
παῦροι, κοὐκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.

Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
οὐδείς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.
πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτόν
χώρης εἴκουσιν τοί τε παλαιότεροι.
γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν
βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.

Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ' ἀειδέμεν ὥσπερ ἀηδών·
καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην.
οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλά μ' ἑταῖρος
ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.

---

921. μὲν om. *K*. — ἐφ' ἡδυπάγω *K*. — 922. ὅπού *O*. — 923. δημόκλεις cod., ego scripsi δὴ δοκέει et hos versus cum antecedentibus coniunxi, a quibus Bekker. eos seiunxit. — ἄριστος *K*. — 924. καὶ δαπάνην Hartung. — 925. καμάτου Camer. — 927. ἵκοιο *AOK*, ἵκοιτο *. — 929. ἢν . . . . πλουτῇς *AN*, εἰ . . . . πλουτεῖς *. — 930. κοὐκέθ' *A* et corr. *H*, οὐκέθ' *. — ὡὐτὸς Brunck. — 931—2 antecedentis elegiae fuisse existimat Hartung. — 933—4 Floril. Monac. 114. Apost. 14, 13, 6. Arsen. 501. — 933. παύροις δ' Apost. — κῦδος Arsen. — 934. ὄλβιος δ' *O*. — αμφοτερον *A*. — ἔλαχε *OK*. — 935—8 sunt Tyrtæi cf. fr. 12, 37—42. — 935. μιν om. *OK*. — νέοι *A*, ἶσοι *OK*, ἴσοι *. — 936. χώρης εἴκουσιν *A*, χώροις εἴκουσιν *OK*, εἴκουσι χώροις *FL*, εἴκουσιν (vel εἴκουσι) χώρης *. — οἰκοῦσιν mg. *G*., χώρην οἰκοῦσιν vel χώρῃ ἐνοικοῦσιν Jac. Mähly, sed Kühner. recte vulg. tuetur *N*. Jahrb. 1874 p. 544. — οἳ *OKDEFGHLMN*. — 937—8 om. *BCDEFGHLMN*. — 937. γηράσκων δ' Orelli et Hartung. — 939. λίγ' *A*, λιγύρ *. — ἄδέμεν *OK*, ᾀδέμεν *, ἀειδέμεν Schneidewin. — 940. οὐκ ἐπεὶ ἂρ πρ. Heimsœth. — νύκτα *O*. — κῶμο *K*. — 941. ἀλλά μ' cod., οὐδέ μ' Bergk., ἀλλά με γῆρυς Emperius. — 942. ἐπιδευόμενον Emperius.

Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι ὧδε καταστάς
δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδόν, οὐδετέρωσε
κλινόμενος· χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν·
πατρίδα κοσμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ
τρέψας οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.

Νεβρὸν ὑπὲξ ἐλάφοιο λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθὼς
ποσσὶ καταμάρψας αἵματος οὐκ ἔπιον·
τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
ζευξάμενος δ' ἵππους ἅρματος οὐκ ἐπέβην·
πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
δρήσας δ' οὐκ ἔδρησ', ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας.

Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
χηρώσῃ πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.

Εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,
χρῄζων ἡμετέρους αὖθις ἵκοιο δόμους.

Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν ἦμεν ὕδωρ·
νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ἰλυῖ·
ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.

943—4 Bekker. c. prioribus coniunxit. — 944. θεοῖς *AOK*. — 945. εἰμὶ *O*. — οὐδ' ἑτέρωσε *AO*, sed *A* sine accentu. — 947—8 Stob. 39, 15; coniunxit c. prioribus Hartung. — 948. πρέψας Stob. — 949. ὑπ' ἐξ *OK*. — 951. ουκελαπαξα *O*, οὐκ ἐλάπαξα *K*. — Ceterum *A* v. 949—50 p. 1278 repetit, v. 949. ὑπεξαφοῖο et v. 950. καταιμάρψας exhibens sec. van der Mey. — 953. κοὐκ *OK*. — 954. οὔκ Schneider. — 955—6 leguntur in Append. Stob. p. 31. — 955. δειλοὺς εὖ *A* et Stob., δ. δ' εὖ *. — ἔρδοντι *K*. — αὐτοῦ *DGN* Orelli. — 956. χηρώσει cod., χήρωσις κτεάνων Jo. Damascen. ap. Gaisford. Stob. 4, p. 32, idemque Heimsœth., χηρεύσει Brunck., χηρεύσεις Hartung., παρ' αὐτὰ χήρωσις Ahrens., χηρώσεαι Bergk., ego scripsi χηρώσῃ fut. med. passiva s. reflexiva significatione. — 957. ἐμεῦ γ' Jacobs., ἐμεῖ' Hartung., ἐμεῦ κεδνὸν Heimsœth. — 958. χρήζων *O*. — μηκέτ' ἐμοὺς Heimsœth. — αὖθις *AOKEL*, αὖτις *. — 959. ἔστε *O*. — 960. ημεν *A*, εἶμεν *; retinui lectionem *A* ἦμεν, quae forma est Dorica cf. Theocr. 7, 129. 3, 8. 11, 50. 14, 25. Alcman fr. parth. papyr. II, 11. Aristoph. Ach. 775: ἦμεναι. — δόκεεν .... ἔμμεν Hermann., τέ μοί τι δόκει Ahrens., μοί τ' ἐδόκει Hartung., τέως ἐδόκει .... εἶμεν (vel ἦμιν) Bergk. — 961. ἤδη] ὅτε δὴ Bergk. — ὕδει cod., ἰλυῖ Bergk. Ahrens. — 962. δὲ *BCGM*. — ἠὲ προτοῦ Heimsœth.

Μή ποτ᾽ ἐπαινήσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνέως,
  ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον, ὅστις ἂν ᾖ.
πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες
  κρύπτουσ᾽, ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
τούτων δ᾽ ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου.
  καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ᾽ ἐκτὸς ἔβην·
ἔφθην αἰνήσας, πρίν σου κατὰ πάντα δαῆναι
  ἤθεα. νῦν δ᾽ ἤδη νῶσα χέκὰς διέχω.

Τίς δ᾽ ἀρετὴ πίνοντ᾽ ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
  πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ᾽ ἀγαθόν.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ᾽ ἐπὶ γαῖα καλύψῃ
  εἴς τ᾽ Ἔρεβος καταβῇ, δώματα Περσεφόνης,
τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ᾽ αὐλητῆρος ἀκούων,
  οὔτε Διωνύσου δῶρ᾽ ἐσαειρόμενος.
ταῦτ᾽ ἐσορῶν κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρ᾽ ἔτ᾽ ἐλαφρά
  γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
  χερσίν τε σπεύδοι ῥήμασί τ᾽, ἀμφότερα·

963—8 Stob. 3, 28. v. 963 Orion 8, 11: μή ποτ᾽ ἐπαινέσης πρὶν ἄνδρα ἴδῃς σώφρονα. — 963. ἐπαινέσῃς *BCDFHMN*, ἐπαινέσσῃς Stob. — ἴδῃς *OK*. — σαφηνῶς libri, σαφηνέως floril. Monac. 107 et Schneidew. — Stob. ἀνδρὸς ἀφανέως, *B* ἄνδρα σαφανέως, Trinc. ἄνδρας ἀφανέως. — 964. θυμὸν Stob., sed Schow. c ῥυθμὸν. — ῥυσμὸν Hecker. — ὅντιν᾽ ἔχει Stob., οἷος ἂν ᾖ Hecker. — 965. κίβδηλοι Epkema. — ἐπίκλοπος *O*. — 966. θυμὸν] κῆδος Kayser. — ἐφιμέριον Hartung. — 967. πάντως *N*, πάντων * et Stob. — 968. ἐγὼν *OK*. — ἔβην om. *K*. — 969. ἔφθην *A*, ἔφθην τ᾽ *. — 970. ἤδῃν *K*. — νηῦς *A*, ναῦς *. — ατ *A*, ἄθ᾽ *. — ἑκὰς omnes. — ἄτ᾽ ἄκρης vel λίθακος Bergk., νῦν δὴ γῆς ... ἄτ᾽ ἄκρας Ahrens., νῦν δ᾽ ἤδη νηῦν τι πέτρας Hartung. — Meineke distichon excidisse putat: διέχω | πέτρης, ἥ τ᾽ ἐνὶ πόντῳ κτλ. — Ego scripsi: νῶσα (= ἐνόησα cf. 1298) χέκὰς δ. — Ceterum hi v. additi sunt, quia simile perfidiae edunt exemplum ac 959 sq. — 973. πρῶτ᾽ ἐπὶ *A* (τ supra), ποτ᾽ ἐπὶ *O*, ποτ᾽ ἐπὶ *K*, ἐπεί ποτε *. — καλύψει libri, καλύψῃ Turneb. — 974. ἔς *OKM*. — δώματα *AOK*, δῶμά τε *. — 976. διονύσου *AEHL*. — ἐσαειράμενος cod., ἐσαειρόμενος Schäfer; δῶρον ἀειρόμενος Bergk., δῶρον ἐπαυρόμενος Hartung. — 977. κραδίην *A*, κραδίῃ *, sed *OK* κραδίη. — ὄφρα τ᾽ cod., ὄφρ᾽ ἔτ᾽ Schneidewin. — 978. ἀτρεμέως *AOK*, ἀτρομω (ε supra) *G*, ἀτρομέων *, ἀρτεμέως Bergk. — 979 affert Floril. Monac. 147. — 980. χερσί *OK*. — σπεύδου *A*, σπεύδει *OK*, σπεύδοι *. — χρήμασι cod., ῥήμασι Bergk. et Meineke.

μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα θέλγοι,
ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δύναιτ', ἀγαθόν.

Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.
αἶψα γὰρ ὥστε νόημα παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·
οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη,
αἵτε ἄνακτα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν,
λάβρως πυροφόρου τερπόμεναι πεδίου.

Πῖν', ὁπόταν πίνωσιν. ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς,
μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον.
ἄλλοτε γὰρ πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτε δ' ἔρδων
χαιρήσεις. δύναται δ' ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ.

Εἰ λῴης, Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
ἆθλον δ' ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντοιν,
γνοίης χ', ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

981. κλητῆρι *A*, κρατῆρσι *OK*, κρητῆρσι *, κρητῆρι Bekker. — θέλγοις *A*, τέρπου *M*, τέρποι *, θέλγοι Bekker. — 982. ἔρδων *OK*. — φαίνοιτ' et δύναιτ' omnes, φαίνοι' et δύναι' Bergk. — 983. θαλίεσσι *A*, θαλίαισι *OK*. — 985—6 om. *A*. — 986. γίνεται *OK*. — 987. αἴτε ἄνακτα φ. *A*, αἴτε γὰρ ἄνδρα φ. *G*, αἵτ' ἀναφ. *OK*, αἵτε περ ἄνδρα φ. *. — δορυσσόου *K*. — ἀνδρὸς *OK*. — 988. πυροφόρῳ .... πεδίῳ omnes, ego πυροφόρου .... πεδίου cf. Hom. Il. 2, 801 etc., εὐρυχόρῳ vel εὐρυπόρῳ Hermann. — σπερχόμεναι Emperius, sed ad τερπόμεναι cf. 379; est enim idem ac τρεπόμεναι per metathesin; quod cum ignorarent librarii, pro genetivo, quem restitui, dativum posuerunt; cum τερπόμεναι adv. λάβρως coniungendum; quare post ἀνδρῶν distinxi. — 989. οταν δ' ἔτι *A*, ὅτάν τοι *OK*, ὅταν τοι *, ὅταν δέ τι Brunck. — 991. ἄλλ' ὅτε *A*. — ἀνιήσεται *OK*. — δ' *A*, θ' *OKCG*, τ' *. — 992. χαιρῆισι δύναται ἄλλοτε δ' *A*, χαιρήσειν δύνασαι ἄλλοτε τ' *CG*, χαιρήσειν δύναι ἄλλοτε τ' *OKBDEFHMN*. — χαιρήσεις· δύναται ἄλλοτε ἄλλος Bekker., ἄλλος ὅτ' ἄλλος Hermann., χαιρήσεις· ἐδυνάτ' Hartung., χαιρήσεις· δύναται δ' ἄλλοτε ἄ. Bergk. — cf. 157. 230. 318. — Ceterum Ahrens. secutus hoc distichon cum prægresso coniunxi, ἄλλοτέ τοι cod. v. 991 in ἄλλοτε γὰρ mutato. — 993—6 Athen. 7, 310 *B*. v. 996 Eustath. 1291, 54. — 993. εἴ τ' εἴησα καλὴν μὲν Athen., εἴθ' εἴη σ' Ἀκάδημε Turneb., εἰ τλαίης, Ἀκάδημος Emperius., εἴθ' εἴη, Σακάδη, μετ' Bergk., εἰ θείη τις ἅμιλλαν Heimsœth. Mihi scribendum videtur: εἰ λῴης, qui est optativus verbi λάω, cuius præsens supra v. 299 exstat: λῇ; forma insueta causa corruptelae erat. — ἐφήμερον *AOK*. — 994. μέσα *OK*. — κακὸν *OK*, καλὸς Athen. — 995. τ'] τι *A*. — δηρισάντων *A*, δηρησάντων *OK*, δηρησάντοιν *CDEFHLN*, δορησάντοιν *B*, δορησάντων, suprascr. οιν, *M*, δηριόωσι Athen. — 996. τ' *A*, θ' *OK*, χ' *. — ὅσον *OK* sec. Bekk., sed tacet Ziegler. — ὄνου *OK*.

Τῆμος ὅτ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
ἄρτι παραγγέλλων ἔσχατον ἦμαρ ἔχοι,
δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅσον τινὰ θυμὸς ἀνώγοι,
παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι.
χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη.

Ἥδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.

Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἥβης
ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ,
τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν. οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
δὶς πέλεται πρὸς θεῶν οὐδὲ λύσις θανάτου

997—1002 Athen. 7, 310 *B*. — 997. τῆμος *AOK*, ἦμος *. — δ' ἠέλιος omnes. — Sed legendum est τῆμος ὅτ' ἠέλιος cf. Anth. Pal. VIII, 26, 10 et 23, 3, ubi Pal. similiter τῆμος τ' pro τῆμος ὅτ' habet et Jacobs. ad h. l. — μέσῳ αἰθέρι Emperius et Hartung. — 998. παραγγέλων *EL*, παραγγέλοι *AOKBCFM*, παραγγέλλοι *DGHN* et Athen., παραγγέλλει *. — παραστέλλοι Emperius. — μέσσατον cod., ego scripsi ἔσχατον, ut littera μ in voce μέσσατον ex ν in verbo παραγγέλλων transscripta sit. — ἔχων libri, Bergk.: „possis coniicere παραγγέλλων . . . . ἔχοι, sed non est opus mutatione". Ego scripsi ἔχοι, ut sensus sit: tum cum Phœbus in cœlo equos extremam diei indicans partem teneat, cœna (i. e. ab edendo) desistamus et ad comissationem (i. e. bibendum) transeamus. — 999. ap. Athen. *PV* δεῖπνα, *L* δειπνοῦ. — δὴ *K* et Athen., δὲ *AO*, τοι *G*, τε *BCDEFHLMN*. — λήγοιμεν ὅπου libri Theogn.; ap. Athen. *A* λήγοι μένος ου, *PVL* λήγοι μένος ὄν. — λήγοιμεν ὅσου Schweighäuser., μνησαίμεθ' ὅσον Brunck., δῆτ' ἀλέγοιμεν ὅτου Meineke, δὲ λήγοιμεν ὅτου Hermann., κηδοίμεθ' ὅτου Emperius, δείπνου δειπνήσοιμεν ὅσου Hartung., δείπνου ἄδην ἐλάοιμεν ὅσον Bergk., δ. μὴ ληθοίμεθ' Heimsœth. — Ego scripsi ὅσον, ut sit hoc enuntiatum coniungendum cum partic. χαριζόμενοι: tantum omnium bonorum edentes, quantum etc. — ἀνώγοι *A* et Athen., ἀνώγει *. — 1001. φέροι *A*, φέρϊ *CG*, ubi fuisse videtur φέριστε φανώμεθα; φέρει *. — δ' εἴσω *A* et Athen., δή σοι *. — 1002. ευειδηισ *A*. — ῥαδινῇς Athen. — 1003—6 Tyrtæi sunt cf. fr. 12, 13—16. — 1003. τό γ' ἄριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἄεθλον Tyrt. — 1004. γίνεται *AOK*. — σοφῷ] νέῳ Tyrt. — 1005. πολῆϊ *O*. — τε τῶ δήμῳ *O*. — 1006. προμάχοισιν *K* vulg., προμάχαισιν *O*. — μένει *A*, ἔνι *, μένῃ Camer., μένοι Crispin. — 1007. ὄφρά *O*. — 1008. ἔχῃ e ras. *K*. — 1009. αὐτοῦ *DHN*. Crisp. — ἂν ἡβᾶν *OK*.

θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλαύνει
οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.

Ἆ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
ἄθλων εἰς Ἀΐδεω δῶμα μέλαν καταβῇ,
πρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναί ποτ' ἀνάγκῃ,
ἐξετάσαι τε φίλους, ὅντιν' ἔχουσι νόον.

Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιῆς ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι.
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.

Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρῃ.

Δειλοί τοι κακότητι ματαιότεροι νόον εἰσίν,
τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.

Ῥηϊδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπή, Κύρνε, πέλει παλάμη.

Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς·
δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη.

1011. ἐλέγχει libri, ἐπείγει Pierson., ἐλαύνει (vel ἐρείδει) Schneidewin. et Hartung., κακῷ δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει Ahrens. — 1012. δ' om. *OK.* — ἐνεγκὸν οὐλόμενον κεφαλῆς ἅπτεται Heimsœth. — 1013. ἃ *A*, ὡς *. — 1014. αιδου *A*, ἅδου *OK*, ἄδου *C*, ᾄδου *, Ἀΐδεω Bekker. — καταβῇ *OK*, κατέβη *. — 1015. τ'] γ' Bekker. — ὑπερμενέας Emperius, ὑποδμηθῆναι ἀνάγκῃ Hartung., ὑπερβλῆναι Bergk., ἐπευφρῆναι Herwerden., ἐχθρῶν … καὶ ὑπερβίην Ahrens. — περ libri, sed γε *K*, ego ποτ': „priusquam unquam inimicos oppresserit", ut sensus sit: „nunquam hostes oppressit". — 1016. δὲ *A*. — 1017—22 Mimnermi sunt cf. fr. 5. — 1017. χροιὴν libri, χροιῆς Spitzner. et Hartung. — 1018. πτοιῶμαι *A*, πτοιοῦμαι *. — εἰσορῶν *A* sec. Schneidew., εἰσορόων *OK*. — ὁμιλίης *OK*. — 1019. ὅμως Heimsœth. — ὤφειλεν *AOC*. — 1020. ὀλιγόχρόνιος *OK*. — γίνεται *(A)OK*. — 1022. ἐπικρέμαται Hecker. — 1023. ὑποζύγιον *A*. — 1025. δειλοί *A*, δειλοῖς *. — νόον *A*, νόοι *OK*, γόοι *BCDEFGHLMN*. — εἰσὶ *OK*. — 1027. τε *BCM*. — 1028. πέλει κύρνε *O*. — 1029—34 Stob. 124, 9. — 1029. θυμέ omnes, ego scripsi Κύρνε, ut Heimsœth., ad quod cf. 213. 372. — κάκωσιν Heimsœth. — ὁμῶς *OLMN*. — 1030. γίνεται *AOK*.

μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
  ὄχθει, μηδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία,
μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα
  οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
  οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ Τάρταρος ἠερόεις.

Ἄνδρα τοί ἐστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
  ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ, Κύρνε, πάλαι κέκριται.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
  μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου.

Δεῦρο σὺν αὐλητῆρι παρὰ κλαίοντι γελῶντες
  πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.

Εὕδωμεν. φυλακὴ δὲ πόλευς φυλάκεσσι μελήσει,
  Ἀστυπάλης, ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.

1031. σύ τ' *AOK*. — ἐφ' ap. Stob. Vind. — 1032. ἔχθη *K*, ἔχθει *; ὄχθει Emperius et Bergk. — ἄχθει *O*, εχθει *A*. — αὔχει μηδ' αἴσχεα Stob., ἄγχεο (χώεο) μηδ' ἄχθου (vel ἄχθεο μηδ' ἰσχνοῦ) Hermann., ἔκθει μηδ' ἄχθου Ahrens., ἄχθου μηδ' ἄχθει Geel., ἄχθεο μηδ' ἄχθει μήτε ... ... μήτ' Heimsœth. — 1033. ευφρηνε *A*, ἔχθρηνε *OK*. — θέλων *A*. — 1034. ρηϊδιος *A*. — 1035. οὐκ *K*, ἃ οὐ Stob. — καδδὺς *K*. — 1036. αὐτὸς Hermann. — ἔχη *A*. — 1037. τοι ἔστ' *K*. — 1038. εμοι γνώμη *A*, ἐμῆ γνώμη *K*, ἐμοὶ γνώμῃ Camer. — Post 1038 omnes repetunt 853—4. — 1039. οἱ ἄνθρωποι *K*. — 1040. ἐρχομένου *OK*. — 1041. Post αὐλητῆρι Bergk. distinxit. — 1043. πόλεως *A*, πόλεος Renner. — 1044. ἀστυφελὴς *OK*, ἀ στυφελῆς *BCM*, εὖ (suprascr. α) στυφελῆς *DN*, εὖ στυφελῆς *E FHL*, ἀστυφέλης *A* *; ἀστυφελῆς Camer., εὐσταφύλης Emperius, ἄστυ φιλεῖς Hartung. colone post μελήσει posito, ἀστυφίλῃς (i. e. τοῖς φιλοῦσιν ἄστυ) Meineke, ἂν στυφελῆς τις ἐρᾷ Ahrens. — Possis coniicere: ὅς τε φίλης ἔραται, sed mihi nomen proprium in ἀστυφέλης latere videtur; scripsi Ἀστυπάλης, quam formam non differre puto ab Ἀστυπαλαίης, complurium nominis urbium. Nam ut in nominibus in εια desinentibus poetae nonnunquam forma in η desinente utuntur — nota sunt Πηνελόπεια et Πηνελόπη, Περσεφόνεια et Περσοφόνη, Μήδεια et Μήδη, Αὔγεια et Αὔγη, βασίλεια et βασίλη, πανάκεια et πανάκη, similia —, ita etiam in nominibus in αια (αιη) desinentibus; habes enim γαίη et γῆ, Ἀθηναίη et Ἀθήνη, Ῥηναίη et Ῥήνη, Ὀγκαίη et Ὄγκα, εὐναία et εὐνή, κρηναία et κρήνη, κριθαία et κριθή, σεληναίη et σελήνη, γαληναίη et γαλήνη, eodemque modo Ἀστυπαλαίη et Ἀστυπάλη. Ac si Astypalæam Coam intelligis, Philetas (poeta Cous, Ovid.), si Samiam, Anacreon horum versuum auctor esse potest. — ἐραστὴς *O*, ἐραστῆς *K*.

Ναὶ μὰ Δί', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει,
 ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἁρπαλέως.

Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
 ἅσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
σοὶ δ' ἐγώ, οἷά τε παιδὶ πατὴρ, ὑποθήσομαι αὐτός
 ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλευ.
μή ποτ' ἐπειγόμενος πρήξῃς κακόν, ἀλλὰ βαθείῃ
 σῇ φρενὶ βούλευσαι σῷ τ' ἀγαθόν τι νόῳ.
τῶν γὰρ μαινομένων πέτεται θυμός τε νόος τε,
 βουλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόος ἐσθλὸς ἄγει.
ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν, αὐτὰρ ἐμοὶ σύ
 αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ', ἀμφότεροι.
αὗται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
 σοὶ καὶ ἐμοί, φθόνεον δ' ἀμφιπερικτίοσιν.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
 γιγνώσκειν χαλεπόν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.
οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσιν
 πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.

1045. ναὶ om. *K*. — τόνδε *AOK*. — 1048. ἔπειθ' *A*. — μέλοι Nauck., θεοῖς μελέτω Bergk. — 1049. σοὶ δέ τω *A*, σοὶ δέ κεν *EL*, σῦ δὲ *O*, σοὶ δὲ *K* *; σοὶ δ' αὖ Camer., σοὶ δέ τοι Bekker., σοὶ δὴ Brunck., σοὶ δ' ἐγὼ Bergk. — οιᾶτε *A*, οἷά τι *B*. — πατὴρ *A*, om. *OK*, φίλῳ *. — 1050. βάλευ *A*, βάλλε *L*, βάλε *. — 1051. πράξῃς *AOK*. — βαθείης *A*. — 1052. βουλεῦσαι *OK*. — σω τ' *A*, σῷ *. — ἀγαθῷ τε νόῳ omnes, sed *K* om. νόῳ, *O* hab. τέκνω pro τε νόῳ. — σῷ τε νόῳ ἀγαθῷ Hermann., σῷ τ' ἀγαθόν τι νόῳ Ahrens. et Bergk., βαθείῃς | ἐν φρεσὶ β. σαῖς ἀγανῷ τε νόῳ Hartung. — 1053. μαινομένων πέτεται *A*, μαρναμένων μάχεται *. — 1054. δ'] σ' *OK*. -- νόον ἐσθλὸν libri, νόος ἐσθλὸς Hartung. — 1055. ἐάσομαι *O*. — ἐμοί σu *A* sec. Mey. — 1057. αὐταὶ Camer., αὐτοῖς M. Schmidt. — 1058. μενδ' *A*, νῦν *OK*, μὴν καὶ *CG*, μὴν *. — καὶ μὴν Bekker., καὶ μὴν κἀμφιπ. Brunck., μελέμεν δ' Ahrens., μέλπειν Hartung., νωμᾶν δ' vel μεταδοῦν δ' M. Schmidt, Ναννοῖ κἀμφιπ. Bergk., διὰ νῷν δ' Heimsœth. — Ego scripsi φθόνεον δ', unde litteris ΦΘΟ propter similitudinem cum antecedente ἐμ-*OI* omissis variae lectiones optime explicari possunt. -- αμφιπερικτιοσιν *A* sec. Mey, ἀμφιπερικατίοσι *OK*, ἀμφιπερικτύοσι Camer. Crisp., κ' ἀμφιπερικτύοσι Sylb. — Ceterum vv. 1047—1058 coniunxi; nam loquitur vir ad amatum puerum. — 1059. τιμαγαραπόλλων *A*, τιμᾶ γὰρ ἀπόλων *K*, τιμᾶ γὰρ ἀπόλλων *, sed *O* γαρ sine accentu; τιμᾷ γὰρ ἀπόλλων Ald., Τιμαγόρα, πολλῶν Camer. — 1060. γινώσκειν *AOK*. — 1061—2 Stob. 97, 9. — 1061. οἷ *A* sec. Mey. — ἔχουσι *AOK*. — 1063. ἥβη *A*. — παρα μὲν ξυνομήλικι *A*, παρὰ μὲν ξυνομήλικι *, sed *O* ξυν ομήλικι; πάρα μὲν ξὺν

Ἐν δ' ἥβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι καλ λῖθ' εὕδειν,
  ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἱέμενον,
ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν.
  τούτων οὐδέν γ' οἶδ' ἄλλ' ἔτι τερπνότερον
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί. τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
  τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτε θανόντας
  κλαίουσ', οὐδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.

Κύρνε, φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
  συμμίσγων ὀργήν, οἷος ἕκαστος ἔφυ.
νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοῖος πέλευ ὀργήν·
  κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.

Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτήν
  γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
ὄρφνη γὰρ τέταται πρὸ τέλους μέλλοντος ἔσεσθαι·
  οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης.

Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,
  οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δέ, μὴ τέκῃ ἄνδρα
  ὑβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

ὁμήλικι Bekker. — πάννυχον *A*, κάλλισθ' e ras. *K*, κάλλιˢ\ *O*, κάλλιον *; καλ λῖθ' Bergk. — 1064. ἐξέρου ἱέμενος *OK*. — 1065. μεταυλητῆροσ *A*. — 1066. τι *OKEL*, om. *A*, τοι *; ego γ' οἶδ' scripsi. — ἀλλ' *K*. — ἔπι τερπνότερον *M* et Bekker., ἐπιτερπόμενον *EFL*, ἐπιτερπνότερον *, sed *A* sine spiritu et *O* aut ἄλλ'ἐπιτερπνότερον aut ἄλλἔπιτ. — Ego scripsi ἔτι τερπν. — οὐδὲν ὁμῶς ἄλλ' ἔτι Hermann., οὐδέν τοι τούτων ἄλλ' ἐπιτ. Epkema, οὐδὲν ἔπεστ' ἄλλ' ἔτι O. Schneider., τούτων δ' οὐδεὶς οἶδ' ἄλλο τι τ. Hartung., οὐδὲν ἄρ' ἦν ἄλλ' ἔτι τ. Bergk., τ. οὐδὲν τἄλλ' ἔσθ' ὅ, τι τ. Heimsœth. — 1068. πάντας *K* et fort. etiam *O*. — ευφροσύνηι *A* sec. Mey. — 1070. ουδήβης *A*. — οὐ δ' malit Baiter. — ἀπολλόμενον *OK*. — Post h. v. repetuntur 877—8. — 1071 sq. cf. 213 sq. — 1073. τόδ' *A*. — τότε *AO*, ποτὲ Camer. — 1074. κρεισσόν *A*, κρείσσων *OK*, κρέσσων Bergk. — 1076. ὅποσ *A*. — 1077. ὀρφνὴ *OK* plerique. — πρὸ δὲ τοῦ cod., πρὸ τέλους Bergk., commate post τέταται deleto; περὶ τοῦ Heimsœth. — 1078. κοὐ Bergk. — θνητῆς *BCDFH LMN*. — πειραταμηχανίης *A* sec. Mey. — 1080. οὐδέ μεν *O*. Camer. — 1081—2 om. *CG*. — cf. v. 39—40. — 1081. τέκη, suprascr. οι, *H*, τέκοι *AOKBDELMN*. — Post 1082 *AOKBDFHLMN* repetunt 41—2 et 87—90.

Οὕτω χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.

Δημῶναξ, σὺ δὲ πολλὰ φέρεις βαρύ· οὐ γὰρ ἐπίστῃ
τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
ναίετ' ἐπ' Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ,
εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοί, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.

Ἐρ. Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
γιγνώσκων χαλεπὸν μέν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον· ἐμοί γε μὲν οὔτις ἀνάγκη
τοῦθ' ἔρδειν, τοῦ μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.

Π. Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι, ὥστε πετεινόν,
ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγών,

1083. ὑποθρέψαντα Heimsœth. — οὔτοι ..... ἐπιστρέψαι τὸ ν., ἔ. ... ἔχεν δ' ἐς Hartung. — Bergkio videntur duo disticha in unum coaluisse, quorum utrumque certam in amicitia fidem commendabat: prioris initium exstat οὔτοι χρὴ κτλ., alterum fort. ab οὕτω incipiebat et huc pentameter pertinet ἔμπεδον κτλ. — At sensus est: „Ita amici rationem habentem bonum semper fidelem in amicum se præstare oportet," cf. 213—4 et 1071—2., 97 sq., 323—8. — 1085. δημωναξιοιδε *A*, δῆμον δ' ἀξιοῖ *. — φέρειν omnes. — βαρυ *A*, βαρὺν *E*, βαρὺς *. — Δημῶναξ, σοὶ πολλὰ φέρειν βαρύ Welcker., Δ., εἴ π. φ. βαρύς Boissonade, Δ., σὺ δὲ π. φέρεις βαρύ Bergk., βαρέ' Emperius, ut iam Brunck. — επιστη *A* sec. Mey. — 1086. σοὶ *O*. — ῆι *A* sec. Mey. — 1087. δῖηι *A* sec. Mey. — 1090. ἔχει *OFL*. — 1093. γινώσκω *A* sec. Bekker., sed tacet Mey; γινώσκων *OK*. — *G* om. a μὲν usque ad χαλεπὸν 1094. — 1095. σκέπται *K*, σκεπτε *O*. — δη *A*. — Infra post 1160, ubi 1095—6 repetuntur, *AOK* *: ὦ νέοι οἱ νῦν ἄνδρες. — ἔμοιγε *OK*, *A* sine accentu, ibid. — ἀνάσσει h. l. *K*. — 1096. ταῦθ' *A* infra. — ταῦτ' ἔρδειν *K* infra. — τῶ *K* h. l., *O* ev. — Scripsi cum Ahrensio τοῦ, referendum ad τοῦτο et dependens a χάριν: „id, quod antea mihi gratificabaris, faciendi necessitas mihi non est", quibus verbis res venereae significantur. — αὖθ' ἔρδειν, τῶν μὴ Heimsœth. — πρόσθεν *A* h. l., *OK* infra. — Hermann. verbis ἐμοίγε .... ἔρδειν in parenthesi positis coni. τῶν μου. — 1098. ἐκ λινέης μεγάλης vel ἐκ ξυλίνης καλιῆς Bergk., ἐκ λόχμης μ. Hermann., ἐκ λύμης μ. Orelli., ἐκ Λιβύης μ. van der Mey. At, ut Orellius vidit, verba ὥστε πετεινὸν non nisi ad πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι referuntur facilitatemque fugiendi significant. Qui hæc verba facit, adhuc in magno ac paludoso tenetur lacu, unde nullis machinis effugere potuit. Iam vero alatum se esse sentit ac facile, ut avis, evolat.

βρόκχον ἀποῤῥήξας. σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτὼν
ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην,
χὤστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καί σ' ἐκέλευσεν
οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην.

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμύρνην. πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμ' ἀπολεῖ.

Εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατριβόμενός τε μολίβδῳ
χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.

Ὤ μοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
τοῖς δὲ φίλοισι πόνος δεινὰ παθὼν γενόμην.

Κύρν', οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοί, οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
νῦν ἀγαθοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν,
τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ,
ἀλλήλοις δ' ἀντῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν.

Χρήματ' ἔχων πενίην μοι ὀνείδισας. ἀλλὰ τὰ μέν μοι
ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.

1099. βρόγχον *CEFGL*, βρόχον *, βρόκχον Scaliger. — Post 1100 lac. aliquot versuum statuit Bergk. — Hartung. 1101—2 c. prioribus coniunxit, ἡμετέρην cum *BM* in ὑμετέρην mutato. — 1101. ὅστις libri, χὤστις Boissonade. — 1102. προλιπόντ' *A* sec. Schneidew., Bekker. et Mey tacent. — Præterea 1091—6 et 1097—1102 iungendi sunt; nam 1091—6 amator puero, qui ei non iam obsequi vult, dicit; 1097—1102 respondentur a puero. — Aliter Heimsœth: „amasius conviciis alius permotus sese avertit a poeta, qui nunc et ipse amicitiae vinculum tamquam rete perrumpens volat". — 1104. ὅμμ' (sec. Mey sine accentu) απολεῖ *A*, ὅμμ' ἀπολεῖ (?) *O*, ὕμμας (ὅμμας?) ὀλεῖ *K*, ὁμᾶς ὀλεῖ *EL*, ὅμμας ὀλεῖ *, ἄμμ' ἀπολεῖ Welcker., ὑμας (ἧμας) ὀλεῖ Bergk. — Post 1104 *AOKBDEFHLMN* iterum ponunt 571—2. — 1106. ἄπευθος *O*. — ἄπεφθός τ' ὢν δῆλος Ahrens. — 1107. οἴμοι *ACG*. — 1108. φίλοις ὁ πόνος *A*. — δειλὰ omnes, δεινὰ Camer. — γενοίμην *A*. — Vv. 1107—8 p. 1318 repetuntur, ubi *A* sec. Mey habet: ὤι μοι — τοῖσι φιλοισ δε — δεινα παθῶν γενόμην. — 1113. ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες libri, nisi quod *F* ἀπαντῶντες habet; ego scripsi ἀλλήλοις δ' ἀντῶντες: alii aliis (i. e. boni malis et vice versa) occurrentes arrident. cf. v. 60. — 1114. γνώμην Hecker. — Post 1114 *AOKLMN* repetunt 619—20. — 1115. μ' ὠνείδισας cod., μοι ὀνείδισας Emperius et Bergk. — τεμεμοι *A*, τὰ μέντοι *OK*, ταῦτα μέν μοι *F*, τὰ μέν τοι Ahrens. — 1116. εστι *A*, ἐστὶ *OK*. — τάδ' *A* sec. Schneidew.

Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίγνεται ἐσθλὸς ἀνήρ.

Ἥβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης καὶ Ζεύς, ἀθανάτων βασιλεύς,
ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.

Μή με κακῶν μίμνησκε. πέπονθά τοι, οἷά τ' Ὀδυσσεύς,
ὅστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς,
ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ θυμῷ
Πηνελόπης ἔμφρων, κουριδίης ἀλόχου,
ἥ μιν δήθ' ὑπέμεινε φίλῳ παρὰ παιδὶ μένουσα,
ὄφρα τε γῆς ἐπέβη δείν' ἁλίους τε μυχούς.

Ἐμπίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων
οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς.
ἀλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει,
κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.

Κύρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν,
ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ.

1118. καὶ om. *K*. — γίνεται *AOK*, γίγνομαι *. — 1119. φίλος Ἀπόλλων *O*. — 1120. λητοίδης *AB*. — 1121. δίκηι *A*, βίον *; ὄφρ' ἀσινὴς ζ. Heimsœth., qui idem ὄφρ' αἰεὶ temptat. — 1122. ἥβη *A*. — 1123. μίμνησκ' επεπονθα *A*, μέμνησθε. πέπονθα *; μίμνησκε. πέπ. Turneb. — 1124. αιδεω *A*, ἀΐδου *, Ἀΐδεω Bekker. — Fort. præstat μετὰ δῶμ'. — ἐλήλυθεν *K*. — 1125. ανείλατο νηλεϊ θυμῶι *A*, ἀνείλετο νηλέϊ χαλκῷ *. — ἐνήρατο Bergk., idem vel ἀμύνατο Emperius. — θυμῷ Bekker. — 1126. εὔφρων *A*. — 1127. ἥμιν *A*, ἡ μὲν *. — δῆθ' *AOKBDEFHLMN*. — παρα *A*, πρὸς *; παρὰ Bekker. — 1128. δειλαλεουσ *A*, δειμαλέους *. — δειελινούς Hertzberg., ὄφρ' Ἰθάκης ἐ. δαιδαλέου τε μυχοῦ Wassenbergh., ὄφρ' Ἰθάκης ἐ. δαιδαλέοιο μυχοῦ vel ὄ. τέγης ὑπέβη δαιδαλέοισι μυχοῖς Emperius, δαιδαλέου τε λέχους Haupt. et Bergk. coll. Od. ψ 183 sq. Ego scripsi δείν' ἁλίους τε μ., ut sensus sit: „terris iactatus et alto". δεινά = terrores, pericula, ut sæpe. — γε *OKBDHMN*. — 1129—32 Stob. 116, 10. — 1129. ἐμπίομαι *A*, ἐλπίομαι *O*, εἰ πίομαι *; οὐδέ γε μὴν Stob., εὖ πίομαι Ahrens., εἰ πέπομαι Heimsœth., Ἐλπιδίη Herwerden. — μελεδαίνων *AE*, μελεδαίνω * et Stob., idem Heimsœth. — 1133. πονοῦσι *O*. Schneider., παθοῦσι M. Schmidt., Κύρν', ἀποροῦσι Saupp. At παροῦσι φίλοισι idem est ac „adiuvantibus amicis"; κακοῦ ἀρχή vero dominatio hominis a plebe ad regnum elati, tyrannis.

/ Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν,
  ἄλλοι δ' Οὔλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
ᾤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
  Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον.
ὅρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαι τε
  οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους.
εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιται, οὐδὲ θέμιστας
  οὐκέτι γιγνώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.
ἀλλ' ὄφρα τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
  εὐσεβέων περὶ θεοὺς Ἐλπίδα προσμενέτω,
εὐχόμενος δὲ θεοῖσι καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων
  Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
  οἳ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι
αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
  ἐσθλὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι. /

Μή ποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον ἄλλον ἐρεύνα,
  δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Εἴη μοι πλουτοῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνέων
  ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

1135 Stob. 110, 12. Apostol. 7. — 1135. ἀνθρώποις μούνη Stob. Apost. — ἔνεστι A, ἔτ' ἐστίν Sintenis. — 1136. οὔλυμπον omnes, Οὔλυμπόνδ' Camer., Οὔλυμπον γῆν προλιπόντες Leutsch. — 1139. οὐκ ἔτι Hertel. — δίκαιοι cod., ego scripsi δίκαι τε cf. Hes. ἔ. κ. ἡ. 190 sq., 219 sq., 282 sq.; ἀνθρώποις ἀδίκοισιν Leutsch. — 1141. ἔφθιτο cod., ἔφθιται Schäfer. — 1142. οὐκ ἔτι Hertel cf. 1139. — γινώσκουσ' AO. — οὐδέ μεν O. — εὐσεβιας (ει) O. — 1143. ὄφρά OK. — ζώει A, ζώοι OK, ζώη vel ζώῃ *. — ὄφρα ζώει Hermann., ὄφρα ζώῃ Hartung., ὄφρα δέ τις ζώει Leutsch. — φῶσ A. — ἠελίου τις Hartung. — 1145. εὐχέσθω δὲ cod., εὐχόμενος δὲ Brunck., εὐχόμενός τε Bergk. — κατ' ἀγλαὰ Schäfer. — 1146. τιθέτω OK. — 1147. δόλιον Leutsch. — 1148. οὐδὲν A, μηδὲν *. — 1150. αἰσχρὰ cod., ἐσθλὰ Emperius. — 1150—2 Anthol. Pal. 14, 40, ubi φιλόδαμας pro φίλον ἄλλον scriptum, sed postea correctum est; Cram. Anecd. Par. 4, 374, ubi παρεὶς pro μεθεὶς exstat. — 1152 cf. 1262. — 1153—6 Stob. 103, 14. — 1153. πλουτεῖν K, πλουτοῦντι *, πλουτεῦντι Brunck. — πλουτεῖν πασέων τ' ἀπάτ. Heimsœth. — μεριμνέων A, μερίμνων K, μεριμ(νων) O, μεριμνῶν *. — 1155—6 om. GL, laud. Anthol. Pal. 10, 113. Maxim. Confer. 2, 572. Basil. de leg. gent. 2, 183. Schol. Luc. de merc. cond. c. 10. Boissonad. Anecd. I, 67. Orac. Sibyll. 2, 110.

Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν οὐδ' εὔχομαι, ἀλλά μοι εἴη
ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί·
οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις·
ὣς δ' αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι.

Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου.

Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὔατα καὶ νόος ἀνδρῶν
ἐν μέσσῳ στηθέων εὐξυνέτοις φύεται.

Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μή ποθ' ὁμάρτει,
εὖτ' ἂν ὁδοῦ τελέῃς τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην.

Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα·
τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.

Ἐκ καχεταιρίης κακὰ γίγνεται. εὖ δὲ καὶ αὐτός
γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους ἤλιτες ἀθανάτους.

Γνώμην, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην
ἀνθρώποις· γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.

1155. οὔτ' ἔραμαι *C*, οὐκ ἐθέλω Anthol. — οὔτ' εὔχομαι *C* et Bas., οὐκ εὔχ. *H* et Anth. — 1156. ἐκ τῶν . . . . . ἔχοντα Anth. — 1157—60 Stob. 91, 26. — 1157—8 om. cod., e Stob. inseruit Vinet. — 1160 om. *E*. — θυμὸν δ'] κατὰ νοῦν δ' Heimsœth. — τελέσαι] κορέσαι Stob. — Post h. v. *AOKBDEFGHLMN* repetunt 1095—6. — 1161. παισὶν καταθήσειν *A*; π. καταθήσῃ ἄμεινον Wordsworth., καταθήσεαι ἔνδον ἀμείνω αἰδοῦς, ἣν . . . . . δίδως Stob., καταθήσεαι παισὶν (sive παισὶν καταθήσῃ) ἀμείνω αἰδοῦς, ἥν τ' ἀγ. . . . . . δίδως Bergk. — cf. 409—10. — 1162. αἰτοῦσι *OK*. — Post h. v. repetuntur in cod. 441—6. — 1163—4 Stob. 3, 19. — 1163. γλῶσσαι *K* et fort. *O*. — ἀνδρός Stob. — 1164. μεσσωι *A*. — στηθεων *A*, στηθέων Stob., στηθῶν *. — οὐ συνετοῖς *M*, ἐν συνετοῖς *, sed *A* sine accent.; εὐξύνετος Stob., εὐξυνετοῖς Hartung., εὐξυνέτοις Bergk. — Post 1164 *AOKBDEFHMN* repetunt 97—100; *AOK* addunt 415—6, *AO* 417—8. — 1165. σύμμιγε *A*. — 1166. ὁδοὺς *A*. — τελεῆι *A*, τελέοις *OK*; στέλλῃ Bergk. et Heimsœth. — τέρματ' ἐπεμπορίην *A*, sed tacet Mey; τέρματά τ' ἐμπορίης *OKBCDGHMN*; τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην Bekker., τέρμα τ' ἔπ' ἐμπορίης Bergk. — 1167. ἐσθλὴ] ἄκακος Heimsœth., qui cod. ἀγαθὴ exhibere putat. — ἀπόκρισις] ὑπόσχεσις Herwerden. — ἐσθλά δ' *O*. — δέ τ' Camer. — 1169. εκκαχ' ετερισ *A*, ἐκ καχεταιρείης *, ἐκ καχεταιρίης Bekker. — γίνεται *AOK*. — 1170. μεγάλως Camer., μέγα θεοὺς Hartung. et Bergk. — 1171. ἄριστον Bekker. et Bergk. — 1172. ἄνθρωπος *AOK*, ἀνθρώπου *; ἀνθρώποις Bergk.

ὦ μάκαρ, ὅστις δή μιν ἔχει φρεσίν· ἦ πολὺ κρείσσων
ὕβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου·
ἔστι κακὸν δὲ βροτοῖς ἕτερον τῶνδ' οὔτι κάκιον·
πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων, Κύρνε, πέλει κακότης.

Εἴ κ' εἴῃς ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργός,
Κύρνε, μεγίστης κεν πεῖρατ' ἔχοις ἀρετῆς.

Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
εἴργει μήθ' ἔρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.
δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλῖναι·
οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται οὐδεμία.

Νοῦς ἀγαθὸν καὶ γλῶσσα· τὰ δ' ἐν παύροισι πέφυκεν
ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.

Οὐδένα, Κύρν', αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
ἄνδρ' ἐφορῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.
ὅς τέ κ' ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρεῖαν
δυστυχίην, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι·

1173. ὡ *A* vulg., ὦ *OK*, ἆ Næke. — μάκαροσ τισ *A*, μάκαρος· τις *OK*. — δὴμῖν *A* sec. Mey, δ' ἧμιν sec. Schneidew., δή μιν sec. Bekker., ut videtur; δή μιν mg. *HL*, δ' ἧμιν *C*, δ' εἶμιν *L*, δ' ἡμῖν *OK* *. — φρέσ' *K*, φρε^σ̈ς\ *O*. — ἡ *A* et mg. *HL*, ἐπεὶ *OKBDEFMN;* ἦ Hermann. — κρέσσων Bergk. — 1174. οὐλόμενος *O*. — 1175. Post ἔστι interpunxit Bekker. — κακῶνδε, suprascr. όν, *O*. — βροτοῖσι κόρος, τῶν cod., ego scripsi βροτοῖς ἕτερον τῶνδ', i. e. ὕβριος καὶ κόρου. — ἀρχέκακον δὲ κτλ. Hermann., εἴ τι κακὸν δὲ βροτοῖσι, κόρος τῶν Ahrens., ἔστι· κακὸν δ' ὕβρις τε κόρος θ' ὧν vel ἔστι· κακὸν δειλοῖσι βροτοῖς τῶν Bergk., ἔστι γὰρ ὕβριος οὔτε βροτοῖσι κόρου τε κάκιον Hartung., κακῶν δὲ βροτοῖσιν ἄρος Heimsœth. — 1176. τούτου Camer. — 1177. ει κ' *A*, εἴ κ' *O* plerique, οὐκ *K*, εἴθ' vulgo. — εἴης cod., εἴῃς Bergk. — 1178. μεγίστην cod., μεγίστης Geel. — πεῖραν cod., πεῖρατ' Hecker. — ἔχης, suprascr. ει (οι?), *O*. — Post 1178 *AOK* iterum ponunt 555—6. — 1179—80 Orion. III, 5. — 1180. μήτ' ἔρδειν *K*, μήτε παθεῖν Orion. — 1181. δὲ om. *OK*, δετυραννον *A* sec. Mey. — ἐθέλης *K*, ἐθελ || *O*, ἐθέλῃς Hartung. — Post κατακλῖναι distinxi, vulgo sine distinctione legitur; idem hoc distichon cum antecedente coniunxi. — 1182. γίνεται *AOK*. — Post h. v. sequuntur in *AOK* 1185—6, tum repetuntur 367—8, his subiunguntur 1183—4. — 1183. αγαθον *A*. — ταῦτ' *OKC*, τάτ' *, τάδ' Turneb., τὰ δ' Crispin. et Hartung, γλῶσσ'· ἀτὰρ Heimsœth. — 1185—6 om. *BCDEFGHLMN*. — 1187. οὔτις cod., οὐκ ἂν Hermann., ego scripsi ὅς τέ κ', existimans hos versus, ad quos cf. 727—8, ab aliquo ad 1185—6 assutos esse propter similitudinem quandam. — φύγη *O*. — 1188. δυστυχίην *A*, δυστυχίαν *.

οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμποι,
θνητὸς ἀνὴρ δώροις οὐλομένας προφύγοι.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
τεθνεώς, ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι
καὶ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται ἢ μαλακόν.

Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνυστόν
ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.

Ὄρνιθος φωνήν, Πολυπαΐδη, ὀξὺ βοώσης
ἤκουσ', ἥτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
ὡραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
οὐδέ μοι ἡμίονοι κυφὸν ἕλκουσιν ἄροτρον,
τῆς ἄλλως μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίης.

Οὐ μὴν οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κεκλαύσεται οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ·

1189. πεμπη *A*, πέμπει *; πέμποι Bergk. — 1190. ουλόμενος *A*, βούλομαι *OK*, βουλόμενος *; οὐλομένας Matthiae. — προφύγηι *A*, προσφυγέειν *K*, προφυγεῖν *; προφύγοι Camer. — 1193. δε *A*, γε *E*, om. *OKBCDFGHMN*. — ομοιον *A*, ὅμοιον *OK*. — 1194. το ξύλον· ἠσκηρον *A*, τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν *; ego scripsi καί, commate post θανόντι deleto, ut sensus sit: aspalathi et lignum, sive durum sive molle est, mortuo lectus fit tapetibus similis; de ἤ — ἤ cf. Il. 1, 27. 145. — γίνεται *AOK*. — Bergk., qui ante h. v. pentametrum cum hexametro excidisse putat, coniicit: τὸ ξύλον εἰ κτλ.; Boissonade post ὁμοῖον colon posuit; τῷ ξύλον οὐ σκλ. γ. οὐ μαλακόν Hermann., τί ξύλον εἰ σκληρόν μοι μέλει ἢ μ. Hartung., θανόντι, τὸ ζῶντι σκληρὸν Heimsœth. — 1195. τι *A*, τε *, τοι Ahrens. — επιορκος *A*, ἐπὶ ὅρκον *O*. — ἀνεκτόν cod., ἀνυστόν Emperius. — 1198. ἧγε Vinet. — ἦλθ'] ἔστ' Camer. — ἀρότου *A*, ἀρότρου *. — 1200. εὐαλδεῖς Hecker. — 1201. ἡνίοχοι *A*. — κυφὸν *AOK*, κύφων' *. — ἄροτρον *AOK*, ἀρότρου *. — 1202. ἄλλης cod., sed ἄλης *L*; ego scripsi ἄλλως: alio consilio factam, sc. atque ut mea amitterem. — μνησθῆς *C*. — αἰεὶ χαλεπῆς vel πάντα σμυγερῆς Brunck., αἰειμνήστης Welcker., πουλυμνηστῆς vel ἀμῆς μνηστῆς Hermann., μάλα μισητῆς Hertzberg., ἄλλως λιστῆς Orelli, μὲν ἄλης ἡστῆς O. Schneider., ἅμ' ἀνηνύστης Ahrens., ἁλιοκμήτης Hartung., ἀπὸ γῆς κτητῆς Heimsœth. — 1203. οὐκ εἶμ' cod., sed εἴμ' *O*; scripsi οὐ μήν; οὐκ ἔμπνους Heimsœth. — υπεμου *A*. — κεκλήσεται *A*, κικλήσεται *OKBCDFGHMN*, κεκλαύσεται Brunck., κεκλῄσεται (i. e. fut. tert. verb. κλῄζειν) Heimsœth. et Herwerden., qui præterea ab initio versus coni. οὐκ αἴνοις, οἴμοις, ὕμνοις etc. — 1204. ὑπὸ *A*, ἐπὶ *.

οὐδ' ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ' ἀνιῷτο
  οὔτε κατὰ βλεφάρων δάκρυα θερμὰ βάλοι.

Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν οὔτε καλοῦμεν·
  ἀρπαλέος παρεών, καὶ φίλος, εὖτ' ἂν ἀπῇς.

Αἴθων μὲν γένος εἰμί, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
  οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.

Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα φίλους δέννας τοκῆας,
  Ἀργυρί. σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι,
ἡμῖν δ' ἄλλα μέν ἐστι, γύναι, κακὰ πόλλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
  φεύγομεν, ἀργαλέη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
οὐδ' ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις γε μέν ἐστι καὶ ἡμῖν
  καλή, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

Μή ποτε πὰρ κλαίοντα καθεζόμενοι γελάσωμεν,
  τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς, Κύρν', ἐπιτερπόμενοι.

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενεῖ ἐξαπατῆσαι,
  Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶν.

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσιν
  πταίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, ταρασσομένης.

1205. τεθνειότος *AO*, τεθνειῶτως *KEL*, τεθνηκότος *G*. — ἀνιῶτο *A*. — 1206. θερμὰ βάλοι δάκρυα cod., δάκρυα θερμὰ βάλοι Passow. — 1207. οὖτέ *OK*. — ἀπερύκομεν . . . καλοῦμεν *A*, ἀπερύκομαι . . . . καλοῦμαι *. — 1208. ἀργαλέος cod., ἁρπαλέος Bergk. — γὰρ ἐὼν *A* *, sed *O* γὰρ ἐὼν; παρεὼν Camer. — 1209. Ἀλκαθόου γένος εἰμί Hecker., Αἵμων μὲν γ. Emperius, Αἰολικὸν γ. Hartung. — εὐτυχέα *OK*. — Θῦβην *O*. — 1211. ἀφίλως Bergk., μὴ ζαφελῶς Orelli. At retinendum videtur ἀφελῶς; est enim ἀφελής ***liber et apertus, nudus;*** igitur ***rusticus, agrestis*** cf. Suid. s. v. — παιζουσ *A* sec. Mey. — δ' ἐνναζε *A* sec. Schneidew., qui tamen sec. Bekker et Mey δένναζε habet; διέναζε *OK*, δ' ἔνναζε pr. *H*, δ' εὔναζε *CG*. — 1212. ἄργυρι cod., Ἀργυρί Bergk. — συ *A*, σὺ *O*. — 1213. ἀλλὰ *A* sec. Mey. — μὲν ἐστὶ *O*. — 1214. ἔπὶ *O*. — ἀργαλέῃ . . . . δουλοσύνῃ Aldin. — 1215. οὐθ' libri, sed tacet Mey; *A* igitur οὐδ' habere videtur, quod Bekker. coniecit. — γε *A*, δὲ *. — μεν ἐστὶ *O*, μὲν ἔστι *K*. — 1216. λιθαία *K* et fort. *O*, ληταίῳ Camer. — κεκριμένη *K*, κεκρυμμένη *O*. — ποταμῷ pro πεδίῳ Brunck. — 1217. κλαίοντα *A*, κλαίοντι *OK*, κλαίουσι *BCDEGHMN*, κλέουσι *F*. — 1218. αὐτῶν *BDHMN*. — 1219. δυσμενῆ cod., δυσμενεῖ Bergk. — 1220. ῥῄδιον Bergk. — 1221—30 desunt in cod., 1221—6 addidit Vinet. e Stob., ita ut 1221—2 ultimum sit distichon. — 1221—2 Stob. 8, 9. — 1221. φόβος pro λόγος Heimsœth.

Οὐδὲν, Κύρν', ὀργῆς ἀδικώτερον, ἣ τὸν ἔχοντα
  πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.

Οὐδὲν, Κύρν', ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός.
  μάρτυς ἐγώ, σὺ δ' ἐμοὶ γίγνου ἀληθοσύνης.

'Αληθείη δὲ παρέστω
  σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χρῆμα δικαιότατον.

Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρός,
  τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι.

ΕΛΕΓΕΙΩΝ Β.

Σχέτλι' Ἔρως, μανίαι σ' ἐτιθηνήσαντο λαβοῦσαι·
  ἐκ σέθεν ὤλετο μὲν Ἰλίου ἀκρόπολις,
ὤλετο δ' Αἰγείδης Θησεὺς μέγας, ὤλετο δ' Αἴας,
  ἐσθλὸς Ὀϊλιάδης, σῇσιν ἀτασθαλίαις.

Ὦ παῖ, ἄκουσον ἐμεῦ δαμάσας φρένας. οὔ τοι ἀπειθῆ
  μῦθον ἐρῶ τῇ σῇ καρδίῃ οὐδ' ἄχαριν.
ἀλλὰ τλῆθι νόῳ συνιεῖν ἔπος. οὔ τοι ἀνάγκη
  τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.

Πολλάκι τοι παρ' ἐμοὶ κατὰ σοῦ λέξουσι μάταια
  καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἐμοῦ. τῶν δὲ σὺ μὴ ξύνιε.

Χαιρήσεις τῇ πρόσθε παροιχομένῃ φιλότητι,
  τῆς δὲ παρερχομένης οὐκέτ' ἔσῃ ταμίης.

1223—4 Stob. 21, 1. — 1223. ἀλαώτερον Heimsœth. — 1225—6 Stob. 67, 4. — 1226. δέ μοι *AB*, δέ μου vulgo, δ' ἐμοὶ Brunck. — γίνου Camer. — 1227—8 Stob. 11, 1, præmissis verbis Μενάνδρου Ναννοῦς, ubi Μιμνέρμου corrigendum esse vidit Passow. — 1229—30 Athen. 10, 457 b *cochleam* significari dicens. — 1231—1389 servati sunt ab uno *A*, ubi inscribuntur ἐλεγείων β sec. Bekker. et Mey, ἐλεγείυν β sec. Schneidew. — 1231. μανιαις ἐτιθην. *A*, μανίαι σ' ἐτιθ. Bekker., Μανίαι σ' ἐτιθ. Welcker. — 1234. σφῇσιν Bergk. — 1235. ἀπεχθῆ Meineke. — κραδίηι *A*, κραδίῃ Bekker. — 1237. ἀλλ' ατλῆθι νόω *A*, corr. Bekker. — συνιδειν *A*, συνιεῖν Lachmann. — Ceterum cf. 1086. 1095. — 1238. ηι *A*, corr. Bekker. — Post h. v. repetuntur 1151—2. — 1240. κατεμοῦ τωνδε *A*, corr. Bekker. — 1241. παροιχομενη *A*, corr. Bekker. — 1242. τῆς γὰρ ἐπερχομένης Bergk., τῆς δὲ ποτ' ἐρχομένης Heimsœth. — εσηι *A*, corr. Bekker.

οὐδ᾽ ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ᾽ ἀνιῷτο
οὔτε κατὰ βλεφάρων δάκρυα θερμὰ βάλοι.

Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν οὔτε καλοῦμεν·
ἁρπαλέος παρεών, καὶ φίλος, εὖτ᾽ ἂν ἀπῇς.

Αἴθων μὲν γένος εἰμί, πόλιν δ᾽ εὐτείχεα Θήβην
οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.

Μή μ᾽ ἀφελῶς παίζουσα φίλους δένναζε τοκῆ[illegible]
Ἀργυρί. σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι,
ἡμῖν δ᾽ ἄλλα μέν ἐστι, γύναι, κακὰ πόλλ᾽, ἐπ[illegible]
φεύγομεν, ἀργαλέη δ᾽ οὐκ ἔπι δουλοσύνη.
οὐδ᾽ ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις γε μέν ἐστι καὶ ἡ[illegible]
καλή, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

Μή ποτε πὰρ κλαίοντα καθεζόμενοι γελάσ[illegible]
τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς, Κύρν᾽, ἐπιτερπόμ[illegible]

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενεῖ ἐξα[illegible]
Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπ[illegible]

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι [illegible]
πταίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, [illegible]

1205. τεθνειότος *AO*, τεθνειῶτως [illegible] — 1206. θερμὰ βάλοι δάκρυα cod., δάκρ[illegible] *OK*. — ἀπερύκομεν . . . καλοῦμεν *A*. ἀ[illegible]γαλέος cod., ἁρπαλέος Bergk. — [illegible] Camer. — 1209. Ἀλκαθόου γένος [illegible] Αἰολικὸν γ. Hartung. — εὐτυχέα *O* [illegible] μὴ ζαφελῶς Orelli. At retinendu[illegible] *et apertus, nudus*; igitur *rustic*[illegible] sec. Mey. — δ᾽ ἔνναζε *A* sec. S[illegible] δένναζε habet: διέναζε *OK*. δ[illegible] γυρι cod., Ἀργυρί Bergk. [illegible] μὲν ἐστὶ *O*. — 1214. ἔπι *O*. [illegible] libri, sed tacet Mey; *A* igitur [illegible] — γε *A*, δὲ *. — μεν ἐστ[illegible] [illegible] Camer. — [illegible] — 1217. κλαίοντα *A*. [illegible] — 1218. αὐτῶν *BD*[illegible] 1220. [illegible]

[illegible] ἦν κ. [illegible] *ἐστίαξι* et [illegible] — [illegible] *A*, [illegible] — 1245 [illegible] — 1246 [illegible] *A* sec. [illegible] — 1249. αυ[illegible] αὐτως; [illegible] Emperius, [illegible] ad [illegible] Bergk. [illegible] vin[illegible] [illegible] hominum". [illegible] redis ad [illegible] puerum non [illegible] sed mol[illegible] [illegible] strenuum [illegible] Bekker. et [illegible] *A* sec. Mey. — [illegible] *A*; [illegible] Ahrens., [illegible] vel ὦ καί, [illegible] Πλάγχτησι [illegible] κίνδυνος, [illegible] Ahrens.

[illegible] γὰρ ἵππος

[illegible] κοσμηθείς·
[illegible]

[illegible] ἐσθλόν.
[illegible]
[illegible] δὲ θνελλῶν
[illegible]

[illegible] ἤλυθα γὰρ γῆ
[illegible] ἀεξομένη,
[illegible] Κύπρον, περικαλλέα νῆσον.
[illegible] σπέρμα φέρων κατὰ γῆς.

[illegible] ἔρδειν, οὐδ' εἴ μοι ἄμεινον
[illegible] ἔσσεται, ὦ καλὲ παῖ.

[illegible] Hartung., τοῖς φίλος εἰ Schneidew. Bergk., τοῖσι [illegible] van der Mey: similiter ego τοῖς ἐφέπῃ cf. 217. [illegible] A sec. Mey; καρτερὸς Bekker et ceteri; [illegible] Hesych.: ἀμώνας· ἀνεμώνας. Αἰολεῖς: van der Mey [illegible] esse putat. At ἀγνώμων στέφανος τῇ κεφαλῇ ἐπίκειται a convivio desumpta: corona ingrata (inconstans) ea est, qua [illegible] pueri declaratur. — σοὶ κεφαλῇφι νόος Heimsœth. — [illegible] A: δειλῶν Bekker. coll. 1152; ἀλλῶν (i. e. Aeolensium ser[illegible] Bergk. — 1263 sq. cf. 955—6. 253—4. — 1264. ἔστι A sec. 1266. [illegible] A sec. Mey, corr. Bekker. — 1271. μαργοσύνης A, Bekker. — 1273. θελλῶν A sec. Mey, corr. Bekker. — 1274. ἠκάγ' [illegible] A, οἴκαδ' ἐν. Bergk., ἐς λιμέν' ὡρμίσθην Hartung., ἦκ' ἐγὼ [illegible] Herwerden., ἦκα καθωρμίσθην Heimsœth. — επειγομενος A, ἐπειγο[illegible] Passow. — 1275. καί A, ego καί. — Ad ἐπιτέλλεσθαι de ortu stel[illegible] cf. Hes. ἔ. κ. ἡ. 383. 567; post hoc vocabulum plenius distinxi. — [illegible] περ A, ego ἤ. γάρ, commate post ἀεξομένη posito. — Post 1278 re[illegible] 1101—2 et 949—50. — 1279. ἔρδειν A sec. Mey, corr. Bekker. [illegible] A sec. Mey, corr. Bekker.

9*

Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν ἔπειτ᾽· ἄλλοισι δ᾽ ὁμίλει,
ἦθος ἔχων δόλιον, πίστιος ἀντίτυπον.
οὐ γὰρ ὕδωρ καὶ πῦρ συμμίξεται· οὐδέ ποθ᾽ ἡμεῖς
πιστοὶ ἔτ᾽ ἀλλήλοις καὶ φίλοι ἐσσόμεθα.

Φρόντισον ἔχθος ἐμὸν καὶ ὑπέρβασιν, ἴσθι δὲ θυμῷ,
ὥς σ᾽ ἐφ᾽ ἁμαρτωλῇ τίσομαι, ὡς δύναμαι.

Παῖ, σὺ μὲν αὔτως χἵππος, ἐπεὶ κριθῶν ἐκορέσθης,
αὖθις ἐπὶ σταθμοὺς ἤλυθες ἡμετέρους,
ἡνίοχόν τε ποθῶν ἀγαθὸν λειμῶνά τε καλόν
κρήνην τε ψυχρὴν ἄλσεά τε σκιερά.

Ὄλβιος, ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι,
θηρευταί τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί.

Ὅστις μὴ παῖδάς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους
καὶ κύνας, οὔποτέ οἱ θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ.

Ὦ παῖ, κίνδυνος, μὴ πουλυπόδεσσιν ὁμοῖος
ὀργὴν ἄλλοτε τοῖς, ἄλλοτε τοῖς ἐφέπῃ.

1243. ὦμεν· επειτ᾽ αλλοισιν *A*; ἀτὰρ δ᾽ (i. e. δὴ) Ahrens., δὴν ἦν κ. φ. ὦ., ἄφαρ δ᾽ Heimsœth.; ceterum cf. v. 597. Ego post ἔπειτ᾽ distinxi et ἄλλοισι δ᾽ scripsi: „diu etiam in posterum amici simus, sed". — ομιλει *A*, ὁμιλεῖν Bekker., ὁμίλει Bergk. — 1244. πιστεος *A*, πίστιος Renner. — 1245—6 c. antecedentibus coniunxi οὐ γὰρ pro οὔποθ᾽ scribens. — 1246. επαλληλοις *A*, ἔτ᾽ ἀλλήλοις Bekker., ἐν ἀλλ. Bergk. — 1247. ἐχθρος *A* sec. Bekker., εχθος sec. Mey. — 1248. αμαρτωλῃ *A*, corr. Bekker. — 1249. αυτως ιππος *A*, αὔτως ἵππῳ Bergk. coll. Anacr. fr. 19, 14: γυναιξὶν αὔτως; αὐτὸς ἄθ᾽ ἵππος Hermann., οὐχ ὡς ἵππος Ahrens., αὖθ᾽ ὡς ἵππος Emperius, σὺ λιπών μ᾽ ὡς ἵππος Hartung. Ego scripsi χἵππος, i. e. καὶ ἵππος, ad καὶ = ὥσπερ cf. 106. — σκιρτῶν ἐκορέσθης Heimsœth. — Post h. v. Bergk. lacunam indicavit, „nam hæc fuit sententia: ubi satiatus es, abrumpis vincula et aufugis: post, ubi fames te premit, redis ad pristinum dominum". Imo vero: ubi fames te premit, aufugis: post, ubi satiatus es, redis ad pristinum dominum. Nam amator, homo pauper, sed strenuus, puerum non æque delicatis copiosisque cibis nutrire potest atque homo dives, sed mollis. Quare puer, ubi esurit, ad illum currit, redit ad hunc, ubi strenuum ducem desiderat. — 1252. ἄλοεα *A* sec. Schneidew., sed sec. Bekker. et Mey ἄλσεα. — 1253 cf. Solon. fr. 23. — 1253. ὦ παιδεστε *A* sec. Mey. — 1256. εὐφροσυνηι *A*, corr. Bekker. — 1257. κινδύνοισι πολυπλαγκτοισιν *A*; ἰκτίνοισι π. Welcker., παῖ, σὺ μὲν ἰκτίνοισι π. Hermann., κιναίδοισι π. Ahrens., κίγκλοις εἶ σὺ π. Bergk., qui postea ὦ παῖ, παῖ, κινάδεσσι π. vel ὦ παῖ, κινδαφίοισι π. temptavit; Κυανέαισι π. vel κινυμέναισι πάλαι Πλάγκτῃσι M. Schmidt; Meineke distichon intercidisse putat. Ego scripsi κίνδυνος, μὴ πουλυπόδεσσιν cf. 215. — τοῖσι φιλεῖν *A*; φίλην Hermann. Ahrens.

Ὦ παῖ, τὴν μορφὴν μὲν ἔφυς καλός, ἀλλ' ἐπίκειται
  καρτερὸς, ἀγνώμων σῇ κεφαλῇ στέφανος·
ἰκτίνου γὰρ ἔχεις ἀγχιστρόφου ἐν φρεσὶν ἦθος,
  ἄλλων ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Ὦ παῖ, ὅς εὖ ἔρδοντι κακὴν ἀπέδωκας ἀμοιβήν,
  οὐδέ τις ἀντ' ἀγαθῶν ἐστὶ χάρις παρὰ σοί·
οὐδέν πώ μ' ὤνησας· ἐγὼ δὲ σὲ πολλάκις ἤδη
  εὖ ἔρδων αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἔτυχον.

Παῖς τε καὶ ἵππος ὁμοῖον ἔχει νόον. οὔτε γὰρ ἵππος
  ἡνίοχον κλαίει κείμενον ἐν κονίῃ,
ἀλλὰ τὸν ὕστερον ἄνδρα φέρει κριθαῖσι κορεσθείς·
  ὡς δ' αὔτως καὶ παῖς τὸν παρεόντα φιλεῖ.

Ὦ παῖ, μαργοσύνῃς ἀπὸ μὲν νόον ὤλεσας ἐσθλόν,
  αἰσχύνη δὲ φίλοις ἡμετέροις ἐγένου.
ἄμμε δ' ἀνέψυξας μικρὸν χρόνον· ἐκ δὲ θυελλῶν
  ἧκα καθωρμίσθην νυκτὸς ἐπειγομένης.

Ὡραῖος, παῖ, Ἔρως ἐπιτέλλεται· ἡνίκα γὰρ γῆ
  ἄνθεσιν εἰαρινοῖς θάλλει ἀεξομένη,
τῆμος Ἔρως προλιπὼν Κύπρον, περικαλλέα νῆσον,
  εἶσιν ἐπ' ἀνθρώπους σπέρμα φέρων κατὰ γῆς.

Οὐκ ἐθέλω σε κακῶς ἔρδειν, οὐδ' εἴ μοι ἄμεινον
  πρὸς θεῶν ἀθανάτων ἔσσεται, ὦ καλὲ παῖ.

Bergk. Boissonad., φίλος Hartung., τοῖς φίλος εἶ Schneidew. Bergk., τοῖσι φίλ' εἶ Bergk., τοῖς ἐφέπει van der Mey; similiter ego τοῖς ἐφέπῃ cf. 217. 1073. — 1260. καστερος αγνωμων *A* sec. Mey; καρτερὸς Bekker et ceteri; ἀμμωνῶν Bergk. coll. Hesych.: ἀμώνας· ἀνεμώνας. Αἰολεῖς; van der Mey ἀγνώμων vocativum esse putat. At ἀγνώμων στέφανος σῇ κεφαλῇ ἐπίκειται translatio est a convivio desumpta: corona ingrata (inconstans) ea est, qua animus ingratus pueri declaratur. — σοὶ κεφαλῆφι νόος Heimsœth. — 1262. ἄλλων *A*; δειλῶν Bekker. coll. 1152; ἀλλῶν (i. e. Aeolensium sermone ἠλῶν) Bergk. — 1263 sq. cf. 955—6. 253—4. — 1264. ἔστι *A* sec. Mey. — 1266. εὖερδων *A* sec. Mey, corr. Bekker. — 1271. μαργοσυνης *A*, corr. Bekker. — 1273. θελλῶν *A* sec. Mey, corr. Bekker. — 1274. ηκάγ' ἐνωρμίσθην *A*, οἴκαδ' ἐν. Bergk., ἐς λιμέν' ὡρμίσθην Hartung., ἧκ' ἐγὼ ὡρμ. Herwerden., ἧκα καθωρμίσθην Heimsœth. — επειγομενος *A*, ἐπειγομένης Passow. — 1275. καὶ *A*, ego παῖ. — Ad ἐπιτέλλεσθαι de ortu stellarum cf. Hes. ἔ. κ. ἡ. 383. 567; post hoc vocabulum plenius distinxi. — ἡνίκα περ *A*, ego ἡ. γὰρ, commate post ἀεξομένη posito. — Post 1278 repetuntur 1101—2 et 949—50. — 1279. ἔρδειν *A* sec. Mey, corr. Bekker. ουδείμοι *A* sec. Mey, corr. Bekker.

οὐ γὰρ ἁμαρτωλαῖσιν ἐπὶ σμικραῖσι κάθημαι,
τῶν δὲ καλῶν παίδων οὐ τίσις οὐδ' ἀδίκων.

Ὦ παῖ, μή μ' ἀδίκει, ἔτι σοι καταθύμιος εἶναι
βούλομαι, εὐφροσύνῃ τοῦτο συνεὶς ἀγαθῇ.
οὐ γάρ τοί με δόλῳ παρελεύσεαι, οὐδ' ἀπάτῃσι
νικήσας γ' ἂν ἔχοις τι πλέον ἐξοπίσω,
ἀλλά σ' ἐγὼ τρώσω φεύγοντά περ, ὥς ποτέ φασιν
Ἰασίου κούρην, παρθένον Ἰασίην,
ὡραίην περ ἐοῦσαν, ἀναινομένην γάμον ἀνδρῶν
φεύγειν· ζωσαμένη δ' ἔργ' ἀτέλεστα τέλει,
πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων, ξανθὴ Ἀταλάντη·
ᾤχετο δ' ὑψηλὰς ἐς κορυφὰς ὀρέων,
φεύγουσ' ἱμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης
δῶρα· τέλος δ' ἔγνω καὶ μάλ' ἀναινομένη.

Ὦ παῖ, μή με κακοῖσιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,
μηδέ με σὴ φιλότης δώματα Περσεφόνης
οἴχηται προφέρουσα. θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν
βάξιν τ' ἀνθρώπων, ἤπια νωσάμενος.

Ὦ παῖ, μέχρι τίνος με προφεύξεαι, ὅς σε διώκων
δίζημ'; ἀλλά τί μοι τέρμα γένοιτο κιχεῖν

1281. σμικρῇς ἀκάχημαι Emperius. — 1282. ουτοσετουτ' *A*; οὐ τίσις οὐδ' Boissonad., οὐ τίσις ἀντ' Passow., οὔτις ὁ τοῦτ' ἀδικῶν Hermann., οὔτις ἔτ' οὐκ ἀδικῶν Welcker., οὐ τίσις οὔτε δίκαι Schneidew., οὔτις ἔτ' ἀντίδικος Orelli, οὐ κότος οὐδ' ἀδίκων Emperius. — αδικων *A*. — 1283. καθύμιος *A* sec. Mey, corr. Bekker. — 1284. εὐφροσυνηι .... αγαθηι *A*, corr. Bekker. — βούλομ', ἐπιπροσύνῃ Bergk., εὖ φρενὶ σῇ Ahrens., ὄφρα σὺ μὴ τ. δαεὶς ἀπατῇ vel εὖ φρεσὶ μὴ τοὖπος ἐνεὶς ἀπατῇ Emperius; Passow. et Schneidew. verba ἔτι .... βούλομαι uncis incluserunt. At locus sanus est, modo συνεὶς verbo „iungendi“ interpreteris: „id (i. e. σοὶ καταθύμιον εἶναι) iungens cum bona hilaritate“, quae iniuriis pueri disturbari videtur. — 1285—6. Verba: οὐ γάρ τοι με δόλῳ sec. Schneidew., δόλωι sec. Mey manu alia in mg. adscripta. — ἀπατήσεις *A* sec. Bekker., sec. Mey απατησης; ἀπάτῃσι Hartung. — νικήσεις Bergk. — γὰρ εχεις *A*, ποτ' ἔχεις Hartung., γὰρ ἔχων Bergk., πρήξεις vel ἕξεις Heimsœth., ego scripsi γ' ἂν ἔχοις. — το πλεον *A*, οὐ vel τί πλ. Emperius, ego τι πλέον. — 1287. με *A*, μὲν Lachmann., γε Schneidew., περ Bekker. — 1288. Παρθένιον κατ' ὄρος Bergk., π. Ἀρκαδικὴν Heimsœth. — 1290. ζωσαμενην *A*, corr. Bekker. — ατελεστον *A* sec. Mey, ἀτέλεστα sec. Bekker. — 1292. ὑψηλῶν Bergk. — εἰς *A* sec. Mey, corr. Bekker. — 1295. ὀρίναις *A*, ὀρίνῃς Bekker. — μή μοι μᾶλλον ἐν ἄ. θ. ὀρίνῃς Hermann. et Hartung. coll. Il. 24, 568. — 1266. δώματι vel δώμασι Passow. — 1297. οἴχοιτο Bergk., qui ὀρίναις v. 1295 servavit. — θεων δεποπιζεο *A* sec. Mey, corr. Bekker. — 1299. ὡσσε *A*, ego ὅς σε.

σῆς ὀργῆς. σὺ δὲ μάργον ἔχων καὶ ἀγήνορα θυμόν
φεύγεις, ἰκτίνου σχέτλιον ἦθος ἔχων.
ἀλλ' ἐπίμεινον, ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν. οὐκέτι δηρόν
ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.

Θυμῷ γνούς, ὅτι παιδείας πολυηράτου ἄνθος
ὠκύτερον σταδίου, τοῦτο συνεὶς χάλασον
δρησμοῦ, μή ποτε καὶ σὺ βιήσεαι, ὄβριμε παίδων,
Κυπρογενοῦς δ' ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν,
ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδ' ἐπὶ σοί. σὺ δὲ ταῦτα φύλαξαι,
μηδέ σε νικήσῃ παῖδ' ἀδαῆ κακότης.

Οὐκ ἔλαθες κλέψας, ὦ παῖ· εὖ γάρ σε διῶμμαι·
τούτοις, οἶσπερ νῦν ἄρθμιος ἠδὲ φίλος
ἔπλευ, ἐμὴν δὲ μεθῆκας ἀτίμητον φιλότητα,
οὐ μὲν δὴ τούτοις γ' ἦσθα φίλος πρότερον.
ἀλλ' ἐγὼ ἐκ πάντων σ' ἐδόκουν θήσεσθαι ἑταῖρον
πιστόν· καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχεισθα φίλον.
ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδων κεῖμαι· σὲ δὲ μήτις ἁπάντων
ἀνθρώπων ἐσορῶν παιδοφιλεῖν ἐθέλοι.

Ὦ παῖ, ἐπεί τοι δῶκε θεὰ χάριν ἱμερόεσσαν
Κύπρις, σὸν δ' εἶδος πᾶσι νέοισι μέλει,
τῶνδ' ἐπάκουσον ἐπῶν καὶ ἐμὴν χάριν ἔνθεο θυμῷ,
γνούς, ἔρος ὡς χαλεπὸν γίγνεται ἀνδρὶ φέρειν.

1301. σησοιγη *A*, corr. Hermann. — συδεμαργον *A*, corr. Bekker. — 1302. φευγοις *A*, corr. Bekker. — 1304. ἰοστεφανον *A* sec. Schneidew., sed tacent Bekker. et Mey. — 1307. δεσμοῦ *A*, ego δρησμοῦ, i. q. φυγῆς; ad χαλᾶν c. gen. = παύεσθαι cf. Aristoph. Av. 383. — 1309. εγωνυν *A*, corr. Bekker. — οἷ δ' *A*, ὧδ' Bekker. — 1310. νικήση *A*, corr. Bekker. — παιδαϊδη *A*, παιδὸς ἴση Hermann., παῖδ' ἄϊδρις Ahrens., παῖδα ἴση Hartung., παιδοφίλη Passow., παιδίον, ἡ φιλότης Boissonad., παῖ, δαΐη Geel., παιπαλίμη Heimsœth. coll. scholl. Hom. Od. 10, 97: παιπαλόεσσαν· τραχεῖαν· ἔνθεν κἂν τῇ συνηθείᾳ παιπάλιμον λέγομεν ἄνδρα τραχὺν καὶ μὴ ἁπλοῦν, et Theognost. in Cram. Anec. Oxon. II, 10: παιπάλιμος· ὁ ποικίλος καὶ ἐντεχνὴς ἐπὶ κακίᾳ; παῖδ' ἀδαῆ Bergk. — 1311. καὶ *A*, ego εὖ. — διωμαι *A*, διῶμμαι Hermann., δίωμαι Hartung., καὶ γὰρ δίομαί σε Seidler., κ. γ. συνίημι Emperius. — 1312. τούτους Emperius et Seidler., τούτοις δ' Hartung. — φιλοις *A*, corr. Bekker. — 1314. συμεν *A*, corr. Hermann. — τουτοιστ' *A*, corr. Hermann. — 1315. σήσεσθαι *A*, θήσεσθαι Seidler. — 1316. εχοισθα *A*, ἔχεισθα Bekker., ἔχεσθα Bergk. — καὶ δὴ] κ. τοι Seidler. — 1317. κειμι *A*, corr. Bekker. — 1318. παιδα φιλειν *A*, corr. Bekker. coll. v. 1345. — Post h. v. repetuntur 1107—8. — 1319. σοι Passow. — 1320. παισινεοῖσι *A*, corr. Bekker. — 1321. τωνδεπακουσον *A*, corr. Bekker. — 1322. γίνεται *A*.

Κυπρογένη, παῦσόν με πόνων, σκέδασον δὲ μερίμνας
θυμοβόρους, στρέψον δ' αὖθις ἐς εὐφροσύνας,
μερμήρας δ' ἀπόπαυε κακάς, δὸς δ' εὔφρονι θυμῷ
μέτρ' ἥβης τελέσαντ' ἔργματα σωφροσύνης.

Ὦ παῖ, ἕως ἂν ἔχῃς λείαν γένυν, οὔποτε σαίνων
παύσομαι, οὐδ' εἴ μοι μόρσιμόν ἐστι θανεῖν.
σοί τε διδοῦν ἔτι καλόν, ἐμοί τ' οὐκ αἰσχρὸν ἐρῶντι
αἰτεῖν. ἀλλὰ γονέων λίσσομαι ἡμετέρων·
αἰδέο μ', ὦ παῖ . . . διδοὺς χάριν, εἴ ποτε καὶ σὺ
ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου
χρῄζων καὶ ἐπ' ἄλλον ἐλεύσεαι· ἀλλά σε δαίμων
δοίη τῶν αὐτῶν ἀντιτυχεῖν ἐπέων.

Ὄλβιος, ὅστις ἐρῶν γυμνάζεται, οἴκαδε δ' ἐλθὼν
εὕδει σὺν καλῷ παιδὶ πανημέριος.

Οὐκέτ' ἐρῶ παιδός, χαλεπὰς δ' ἀπελάκτισ' ἀνίας,
μόχθους τ' ἀργαλέους ἄσμενος ἐξέφυγον,
ἐκλέλυμαι δ' πόθου πρὸς εὐστεφάνου Κυθερείης·
σοὶ δ', ὦ παῖ, χάρις ἔστ' οὐδεμία πρὸς ἐμοῦ.

Αἰαῖ, παιδὸς ἐρῶ ἁπαλόχροος, ὅς με φίλοισιν
πᾶσι μάλ' ἐκφαίνει, κοὐκ ἐθέλοντος ἐμοῦ.
τλήσομαι οὐ κρύψας ἀεκούσια πολλὰ βίαια·
οὐ γὰρ ὑπ' αἰκελίῳ παιδὶ δαμεὶς ἐφάνην.

1323. Κυπρογενές Bekker., Κυπρογόνη Passow. — 1325. ευφρόσυν *A*, corr. Bekker. — 1326. τελέσαι τ' ἔργματ' εὐφροσύνης Hermann., τελέσαι κἔργ' ἄπο δυσφροσύνας Heimsœth. — 1327. ἀνέχῃς *A* sec. Schneidew., sed ἂν ἔχῃς sec. Bekker. et Mey. — λιαν *A*, corr. Bekker. — σ' αἰνῶν vel σ' αἰτῶν Orelli coll. 1330. — 1328. ουδειμοι *A*, corr. Bekker. — Cum hoc disticho sequentia coniunxit Hartung. — 1329. διδόντ' *A*, διδοῦν' vel διδοῦν Hermann., διδοῦν καλόν ἐστιν Bergk. — Ceterum cf. v. 17. — 1330. αλλαγονεων *A*, corr. Bekker. — ἀλλὰ γόνων λίσσομαι ἠδὲ χερῶν Ahrens. — 1331. Ut lac. explerent, vulgo inseruerunt καλέ; ἐμοὶ δὲ δίδου χ. Passow. coll. 1303; καί τε δίδου χ. vel ὦ παῖ, παῖ, καὶ δὸς χ. Heimsœth.; Bergkio plura videntur excidisse. — 1332. ἐξῆς Heimsœth., χρυσῆς Hartung. — κυπρογένους *A*, corr. Bekker. — 1333—4 prægressis adiungunt Welcker. Bergk. et Hartung. — 1333. καὶ] τιν' Heimsœth. — επαλλον *A*, corr. Bekker. — ἀλλὰ] αὖτε Heimsœth. — 1334. ἐπέων] χαρίτων Heimsœth. — 1335. δ' om. *A*, add. Bekker. — 1336. εὕδειν *A*, εὕδει Bekker. — 1339. προσευστεφανου *A*, corr. Bekker. — 1341. αἰαί *A*, corr. Bekker. — φιλοισι *A*, corr. Bekker. — 1342. κ' ουκ *A*, corr. Bekker. — 1343. αεκουσι *A*, ἀεκούσια Welcker. et Boissonade. — 1344. επαικελιωι *A*, ἀεικελίῳ Renner., ego ὑπ' αἰκελίῳ; nam Homer. dicit: δαμῆναί τινι vel δ. ὑπό τινι.

Παιδοφιλεῖν δέ τι τερπνόν, ἐπεί ποτε καὶ Γανυμήδους
ἤρατο καὶ Κρονίδης, ἀθανάτων βασιλεύς,
ἁρπάξας δ' ἐς Ὄλυμπον ἀνήγαγε καί μιν ἔθηκεν
δαίμονα παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἐρατόν.
οὕτω μὴ θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὕνεκα κἀγὼ
ἐξεφάνην καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμείς.

Ὦ παῖ, μὴ κώμαζε, γέροντι δὲ πείθεο ἀνδρί·
οὔ τοι κωμάζειν σύμφορον ἀνδρὶ νέῳ.

Πικρὸς καὶ γλυκύς ἐστι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνής,
ὄφρα τέλειος ἔῃ, Κύρνε, νέοισιν ἔρως.
ἢν μὲν γὰρ τελέσῃ, γλυκὺ γίγνεται· ἢν δὲ διώκων
μὴ τελέσῃ, πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.

Αἰεὶ παιδοφίλῃσιν ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι κεῖται
δύσλοφον, ἀργαλέον μνῆμα φιληδονίης·
χρὴ γάρ τοι περὶ παῖδα πονούμενον εἰς φιλότητα
ὥσπερ κληματίνῳ χεῖρα πυρὶ προσάγειν.

Ναῦς πέτρῃ προσέκυρσας ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτών,
ὦ παῖ, καὶ σαπροῦ πείσματος ἀντελάβου.
οὐδέ νυ σοῦγ' ἀπεὼν δηλώσομαι· οὐδέ με πείσει
οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὥστε με μή σε φιλεῖν.

Ὦ παίδων κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
στῆθ' αὐτοῦ καί μου παῦρ' ἐπάκουσον ἔπη.

Παιδός τοι χάρις ἐστί, γυναικὶ δὲ πιστὸς ἑταῖρος
οὐδείς, ἀλλ' αἰεὶ τὸν παρεόντα φιλεῖ.

1345. δ' ετι et επει ποτε *A*, corr. Bekker. — 1346. ἤρατο παῖς Κρ., sed postea ἠράσατο Κρ. Heimsœth. — 1347. εθηκε *A*, corr. Bekker. — 1349 cf. 191. — 1350. εξεδάμγην *A*, ἐξεμάνην Orelli., ἐξεδάην Saupp., ἐξεφάνην Baiter. Ahrens. Bergk. — 1351. φωτί Hermann., δ', i. e. δή, ἀνδρί Ahrens., δέ μοι πιθεῦ ἀνδρί Bergk. — 1352. νεω *A*, corr. Bekker — 1353 cf. 301. 210. 273. — 1354. τελεος ἐῆι *A*, corr. Bekker. — 1355. τελέσῃς Bergk. — γίνεται *A*. — 1357. παιδοφιληισιν *A*, corr. Bekker. — 1358. δυσμορον *A*, δύσλοφον Ahrens. coll. 1024. — ἀργαλέης Bergk. — φιλοξενίης *A*, φιλημοσύνης vel μνήματα δουλοσύνης Bergk., μνῆμ' ἀλιτοξενίης Emperius, μν. φιλοφροσύνης Hartung., φιλοζυγίης Heimsœth., ego scripsi μν. φιληδονίης. — 1359—60 cum prægressis coniunxi. — 1360. κληματινωι *A*, corr. Bekker. — 1361. πετρη *A*, corr. Bekker. — 1362. ἀνελάβου *A* sec. Mey, corr. Bekker. — 1363. οὐδ' αμα *A*, οὐδαμὰ Bekker., ego οὐδέ νυ. — σου δ' *A*, σ' οὐδ' Boissonad., ego σοῦγ'. — ἀέκων Orelli. — δηλήσομαι *A*, ego scripsi δηλώσομαι, i. e. apparebit me tibi non deesse. — οὐδαμὰ δ' οὐδ' ἀπεών σεο λήσομαι Hermann. — Ceterum cf. 413—4. — 1365 cf. 1117. — 1367 cf. 1267.

Παιδὸς ἔρως καλὸς μὲν ἔχειν, καλὸς δ' ἀποθέσθαι·
πολλὸν δ' εὑρέσθαι ῥῄτερον ἢ τελέσαι.
μυρία δ' ἐξ αὐτοῦ κρέμαται κακά, μυρία δ' ἐσθλά·
ἀλλ' εὔνοι' αὐτῷ καί τις ἔνεστι χάρις.

Οὐδαμά πω κατέμεινας ἐμὴν χάριν, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν
αἰεὶ σπουδαίως ἔρχεαι ἀγγελίην.

Ὄλβιος, ὅστις παιδὸς ἐρῶν οὐκ οἶδε θάλασσαν,
οὐδέ οἱ ἐν πόντῳ νὺξ ἐπιοῦσα μέλει.

Καλὸς ἐὼν κακότητι φρενῶν δειλοῖσιν ὁμιλεῖς
ἀνδράσι καὶ διὰ τοῦτ' αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχεις,
ὦ παῖ· ἐγὼ δ' ἀέκων τῆς σῆς φιλότητος ἁμαρτὼν
ὠνήμην ἔρδων, οἷά τ' ἐλεύθερος ὤν.

Ἄνθρωποί σ' ἐδόκουν χρυσῆς παρὰ δῶρον ἔχοντα
ἐλθεῖν Κυπρογενοῦς.
Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου
γίγνεται ἀνθρώποισιν ἔχειν χαλεπώτατον ἄχθος,
ἢν μὴ Κυπρογενὴς δῷ λύσιν ἐκ χαλεπῶν.

Κυπρογενὲς Κυθέρεια δολοπλόκε, σοί τι περισσόν
Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν.
δαμνᾷς δ' ἀνθρώπων πυκινὰς φρένας, οὐδέ τίς ἐστιν
οὕτως ἴφθιμος καὶ σοφός, ὥςτε φυγεῖν.

1369. χαλεπὸς μὲν .... χαλεπὸς δὲ Bergk. — 1370. πολλὴν *A*, πολλὸν Bergk. — δευρέσθαι ῥηΐτερον *A*, corr. Bekker. — 1372. εν τοι ταυτη *A*, ego scripsi εὔνοι' αὐτῷ. — ἔν τοι ταύτῃ Bekker., ἐν τῇδ' ἄτῃ vel αὐάτῃ vel δοιῇ ταύτῃ Bergk., λύπῃ Ahrens., ταὐτῷ Emperius, παύλῃ Orelli., ἔν τοι γ' ἄτῃ Nauck., τοι ἀάτῃ Hecker., ἀλλὰ ταλαντείῃ van der Mey. — 1373. υπο *A*, ego ἐπὶ. — 1374. σπουδαίην *A*, ego σπουδαίως; καὶ μὴ σπουδαίην Heimsœth. — 1374. ἔρχεται *A* sec. Mey, ἔρχεαι sec. Bekker., οἴχεαι Bergk. — 1375. ὄλβιός ἐστιν ὁ παιδὸς ἐρῶν· οὐκ οἶδμα θαλάσσης οὐδέ Heimsœth. — 1376. ποντω *A*, corr. Bekker. — 1377. φιμον *A* sec. Bekker. φιλον sec. Mey, φίλων Bekker., φρενῶν Haupt., Φίλων Bergk., κακότητα φιλῶν Nauck. — 1381. ἀνθρώποις ἐδόκουν *A*, corr. Bekker. — 1382—3 A coniunctim ελθειν κυπρογενους δωρον ιοστεφανου. Disiunxit Bekker. repetito Κυπρογενοῦς. — Hartung. delevit κ. δ. ἰοστεφάνου et novum distichon a v. 1384 incepit. — Heimsœth. locum ita constituit: ἐλθεῖν Κυπρογενοῦς· τῆσδε δέ τοι ζυγὸν ἄρ γίνεται. — 1384. γινεται *A*. — ὀχεῖν Heimsœth. — 1385. αν *A*, ἂν Bekker., ἢν Schneidewin. — δω *A*, corr. Bekker. — εἰ μὴ αὐτὴ δαίμων δῷ κτλ. Heimsœth. — 1386. κυπρόγενες κύθειρα *A*, corr. Bekker. — Κυπρογένεια Κύθειρα Passow. coll. Jacobs. Anthol. Pal. 606. — 1388. δαμνας *A*, corr. Bekker.; δαμνᾶν Hecker. — δ' del. Hartung. — οὐδετις *A*, corr. Bekker.

Index lacunarum, quae sunt in K.

34. om. ὑναμις. — 36. νόον. — 37. ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε καί. — 39. Κύρνε, κύει πόλις ἥδε. — 41. ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες. — 43. οὐδεμίαν πω, Κύρν'. — 45. δῆμόν τε φθείρωσι. — 47. ἔλπεο μή. — 49. εὖτ' ἄν. — 51. ἐκ τῶν. — 106. πολιῆς. — 108. ἀντιλάβοις. — 110. ἐκκέχυται φιλότης. — 112. καὶ χάριν ἐξοπίσω. — 114. λιμένα. — 116. παυρότεροι. — 118. πλέονος. — 120. σοφῷ. — 173. ἄνδρ' et πάντων δάμνησι. — 177. καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος. — 179. χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ. — 181. τεθνάμεναι φίλε. — 183. κριοὺς μὲν καί. — 185. βήσεσθαι. — 237. σοὶ μὲν ἐγώ. — 240. στόμασιν. — 242. ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα. — 244. εἰς Ἀΐδαο δόμους. — 246. ἔχων ὄνομα. — 248. ἐπ' ἀτρύγετον. — 250. ἰοστεφάνων. — 252. ἠέλιος. — 254. πατᾷς. — 309. ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ. — 311. εἰς δὲ φέροι τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ. — 313. ἐν μὲν μαινομένοις μάλα. — 315. πολλοί τοι. — 380. πειθομένων. — 382. ἀθανάτοισιν ἅδοι. — 384. θυμὸν ὅμως πενίην. — 386. ἐς ἀμπλακίην. — 388. πολλὰ φέρειν. — 390. τ' ἔριδας. — 394. κατέχῃ. — 451. τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας. — 453. ὤνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος. — 455. πολλοῖς ἂν ζηλωτός. — 457. οὔτοι σύμφορόν ἐστι. — 459. οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν. — 461. μή ποτ' ἐπ'. — 463. εὐμαρέως τοι. — 526. φέρειν. — 528. πονισσομένης. — 530. οὐδὲν ἔνι. — 532. ἱμερόεσσαν ὄπα. — 534. ὀχέων. — 599. οὔ μ' ἔλαθες. — 601. ἔρρε, θεοῖσίν τ'. — 603. τοιάδε καὶ Μάγνητας. — 605. πολλῷ τοι πλέονας. — 607. ἀρχῇ ἔπι. — 609. γίνεται. — 678. ἐς τὸ μέσον. — 680. κῦμα πίῃ. — 682. σοφὸς ᾖ. — 743. καί. — 747. τίς δή. — 749. ὁππότ'. — 751. ὑβρίζῃ. — 753. ταῦτα μα. — 755. αἰεί. — 817. ὑπαλύξαι. — 818 totus omittitur. — 820. συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου. — 822. η τελέθει. — 824. ὅρκια συνθέμενος. — 825. πῶς. — 826. ἐξ ἀγορῆς. — 828. ους στεφάνους. — 829. Σκύθα et κόμην. — 830. μενον. — 832. ων in ἀμφοτέρων. — Praeterea omittuntur 1098. ὁν προφυγών. — 1100. γνώσῃ ἐπιφροσύνην. — 1106. ν ἔσῃ.

Excursus ad vv. 891 sq.

Vv. 891 sq., quibus poeta Eretriensis, ut videtur, campum Lelantum amissum queritur, Hertzberg (cf. Prutz, litt. histor. Taschenbuch 1845, p. 353) et Duncker ad illud bellum referunt, quo Athenienses Clisthene duce Thebanis devictis in Euboeam traiecerunt et Chalcidensibus, qui cum Thebanis et Peloponnesiis contra Athenienses societatem fecerant, superatis campum Lelantum eripuerunt, rati illi quidem viri docti Cypselidas Corinthios esse, quos poeta exsecretur, quod, cum Lacedæmonios deseruissent, cum alios tum Demaratum eo adduxerint, ut domum abiret cogeretque Cleomenem redire cf. Herod. V, 74 sq.

At cum in hac interpretatione satis magnis opus sit ambagibus, quibus ad Cypselidas veniamus, cumque ne v. 893 quidem satis quadrare videatur, sine dubio præstat altera, quae exstat, interpretatio C. Fr. Hermanni (Opusc. 187 sq.), Vischeri (Gœtting. Anzeige 1864, Nr. 35), Bergkii Hartungiique ad h. l.: qui quidem viri docti res, quae vv. 891 sq. memorantur, ad bellum Chalcidensium et Eretriensium referunt, de quo v. Duncker, hist. Antiqu. III. Quo de bello haec fere traduntur.

Antiquis temporibus in Eubœa Eretrienses et Chalcidenses, qui re navali, id quod multae ab eis deductae coloniae docent, maxime florebant, acerrima inter se bella gesserunt cf. Thuc. 1, 15. Quae bella quo anno initium ceperint, non constat. Eorum causa fuit fertilis, qui inter eos situs erat, campus, nomine Lelantus, quem et Eretrienses et Chalcidenses suum dixerunt et occupaverunt cf. Strab. 10, 1, p. 447. 448. Neque vero hae duae civitates unae id bellum gesserunt, sed omnes Græciae civitates in duas partes abierunt, alterae Eretriensibus, Chalcidensibus alterae auxiliantes cf. Thuc. l. l. Uti memoriae proditum est a Milesiis Ere-

trienses, Chalcidenses a Samiis adiutos esse cf. Herod. V, 99; præterea Chalcidenses a Thessalis cf. Plut. amat. 17 et a Chalcidensibus, qui in Thracia habitant cf. Aristoteles ap. Plut. l. l. Ex eodem loco discimus Chalcidenses peditatu, equitatu Eretrienses plus valuisse; unde coll. Herod. V, 77 colligi licet Eretrienses antiquitus campum Lelantum possedisse. Sed quomodo bellum gestum sit, non traditur: unam rem narrat Plut. l. l, ubi pro ἧκεν ἐπίκουρος Χαλκιδεῦσι τοῦ Θεσσαλικοῦ πολέμου πρὸς Ἐρετριεῖς ἀκμάζοντος legendum est τῶν Θεσσαλῶν, τοῦ πολέμου κτλ. et pro παρεκάλουν δὴ τὸν Κλεόμαχον, ἄνδρα λαμπρὸν ὄντα τὴν ψυχὴν οἱ σύμμαχοι πρῶτον ἐμβάλλειν εἰς τοὺς ἱππέας coniicio ψυχὴν καὶ συμμάχων πρῶτον. ἐμβάλλειν κτλ. Illud constat Chalcidenses victores ex prœlio discessisse; nam hi usque ad Clisthenis expeditionem campum Lelantum obtinuerunt cf. Herod. V, 77. VI, 100. Qua victoria Eretriensium nobiles, penes quos summum imperium fuerat et campus Lelantus, in fugam coniecti sunt, plebs, quae fortasse cum hostibus res communicaverat, domina facta est cf. vv. 891 sq. et versus, qui a Plutarcho l. l. afferuntur. Plurimum vero ad Chalcidensium victoriam Cypselidarum auxilium contulisse ex eisdem vv. 891 sq. existimari licet.

At Κυψελίδαι utrum Κύψελος ipse suique an Περίανδρος suique fuerint, viri docti ambigunt: hoc enim Vischero, Bergkio illud placuit. Ego pro certo affirmare ausim Periandrum fuisse. Nam vv. 891 sq. quin finis exitusque belli significetur, non dubium videtur. Atqui Herodotus VI, 127, ubi de Clisthene, Sicyoniorum tyranno, verba facit, in numero principum et adolescentium, qui ut eius filiam peterent convenerant, Lysaniam quendam Eretriensem memorat, verbis Ἐρετρίης ἀνθεούσης τοῦτον τὸν χρόνον additis, quae testantur illa ætate Eretrienses nondum bello devictos fuisse. Ergo, cum Clisthenes c. annum 590 floruerit, post hoc tempus i. e. sexto demum a. Chr. sæculo illud bellum confectum esse necesse est: unde sequitur non ipsum Cypselum, sed Periandrum, eius filium, qui a 628 ad 580 c. regnavit, his versibus significari.

Neque huic coniecturae id obstat, quod Periander Chalcidensibus auxilium tulisse non traditur. Nam id casui alicui tribuendum videtur. Suidas quidem ex antiquis scriptoribus adnotat

Periandrum fortissimum ac bellicosissimum tyrannum fuisse, qui duobus maribus potestatem suam auxisset et stabilivisset cf. Suid. s. v. Περίανδρος et Κύψελος. Quodsi recte Periandrum bello quoque Chalcidensium et Eretriensium interfuisse existimabimus, non hærebimus, ab utra parte steterit, quippe qui sciamus Corinthios et Chalcidenses antiquitus inter se coniunctos fuisse. Nam Corinthii cum Chalcidensibus in Siciliam colonias deducunt cf. Thuc. VI, 3 et in Chalcidice, quae terra a Chalcidensibus nomen repetit, Corinthii Potidæam condunt cf. Thuc. VI, 4. Accedit, quod Corinthios etiam cum Samiis, amicis Chalcidensium, coniunctos legimus cf. Thuc. I, 13. Quid quod ipsum illud, quod Thucydides tradit, Corinthios Samiis Ameinoclem misisse, qui eis triremes faceret quattuor, ad ipsum bellum Eretriensium et Chalcidensium societatemque, quae tum Corinthios inter et Samios fuit, referimus? Qua coniectura probata, cum illud trecentis annis ante finem belli Peloponnesiaci factum sit, initium belli Euboeensis in anno fere 700 ponere licet.

Sed utut hoc est, certe nobis constare videtur Periandri auxilio illud bellum, quod per multos annos inter Chalcidenses et Eretrienses gestum erat, Chalcidensibus bene evenisse itaque v. 894. Certe simultates, quas inter Samios et Periandrum intercessisse Herodotus III, 48 sq. tradit, non obstant, cum res ipsa doceat eas post finem belli Euboeensis et sub ipsam mortem Periandri exortas esse. Quae cum ita sint, bellum Euboeense inter annos 590—580 finitum est. —

Sed hæc hactenus; non enim alienum ab hoc loco videtur paucis docere, quid de auctoribus eorum versuum, quos a Theognide abiudicaimus, sentiamus: quorum editores alios aliis poetis tribuerunt, veluti Soloni: vv. 161—8. 197—208. 373—92. 499—503. 605—6. 693—4. 731—2. 743—52. 877—8. 933—4. 945—8. 949—54. 1155—6. 1255—6; Mimnermo: 271—8. 527—8. 567—70. 939—42. 973—83. 983—8. 1007—12. 1013—6. 1023—4. 1055—8. 1063—8. 1069—70. 1129—32; Eueno: 467—96. 667—82. 1345—50; Cleobulo (vel Cleobulinae): 257—60. 261—66. 861—4; Phocylidi: 115—6. 401—6; Thaletae: 503—8. 1211—6; Callino: 603—4. 825—30; Tyrtæo: 865—8. 879—85. 997 sq. 1087 sq.; Chiloni: 879—85. 1087—90;

Archilocho: 533—4; Polymnesto Colopthonio: 993—6; Clonae: 1209—10; Xenophani: 757 sq.; Simonidi: 773 sq.

Quae coniecturae quam sint pleræque incertae, ex ipsa dissentione virorum doctorum videri licet, ut 879—85 ab Hertzberg. et Bergk. Tyrtæo, ab Hartung. Chiloni, 1087 sq. ab Hertzberg. Tyrtæo, ab Hartung. Chiloni vindicantur. Neque id mirum in tanta præsertim litterarum Græcarum ignoratione in tantaque rerum, quae insunt, communitate, quam plerique versus prae se ferunt. Alii sane distinctiore colore et tenore insigniti sunt, veluti qui iustitiam, hilaritatem iuventutis amoremque canunt. Sed num licet ob ipsam hanc causam eos Soloni et Mimnermo tribuere? Quasi vero nemo alius poetarum has res celebrare potuerit! Neque expeditior res videtur, si versus certis quibusdam hominum nominibus inscripti sunt. Quot enim ac quam diversorum temporum homines illis nominibus designari possunt!

Quae cum ita sint, optimum videtur hos versus coniecturis non temptari, nisi eis rebus insignes sunt, quibus certo aut probabilissime alicui poetae assignare possimus: id quod in paucos cadit. Nam cum v. 472 identidem Eueno tribuatur (cf. Aristot. Metaphys. 4, 5. Eth. Eud. 2, 7. Plut. non posse suav. vivi sec. Epic. c. 21), non sine causa coniici potest totum carmen ab illo poeta factum esse. Neque id a veri similitudine abhorret, cum hoc carmine Simonides quidam appelletur, vv. quoque 667—8 et 1345—50, ubi idem Simonides legitur, eidem Eueno tribuendos esse. Etiam 825—30 probabiliter Callino, 945—8 Soloni vindicantur. Alios versus certis quibusdam poetis adscribere vereor; nam etsi patet vv. 757—68. 769—72. 773—82, ut exemplo utar, quos Hertzberg Simonidi tribuit, a Megarensi bellis Persicis factos esse, non tamen poetae nomen ad nostram ætatem pervenisse videtur. Similiter res se habet in vv. 891 sq., quos quin poeta Eretriensis fecerit, non dubium est.

INDEX.

ἀπὸ — σκεδάσεις c. acc. 883.
ἀποστρέφω· ἀποστρέψας c. acc. 858.
ἀποτίθημι· ἀποθήσομαι c. acc. 517. — ἀποθέσθαι 1369.
ἀποτίνομαι 362. — ἀποτισάμενος 340.
ἀποφεύγω c. acc. 1159.
ἀποφθίμενοι (*mortui*) 708.
ἄπρηκτον πρῆγμα 1075. — χρήματα 462. — ἔργματα 1031.
ἅπτομαι 451. — c. gen. 1012.
ἀπωθέω· ἀπωσαμένη c. acc. 260.
ἄρα 968. — οὐδὲν ἄρα 700. 788. — ἀλλ' ἄρα 711. — ἦν ἄρα 599.
ἀργαλέον γῆρας 1132. — μνῆμα 1358. — γνώμη 832. — δουλοσύνη 1214. — μόχθους 1338. — cum infin. 625. 846. — adv. 1091.
ἀργός 584.
Ἄργυρις 1212.
ἄργυρος, ὁ, 77. 499. 719. — κίβδηλος 119.
ἀρειότερος 548.
ἀρέσκω 762 cf. adn. crit.
ἀρετή, ἡ, 30. 129. 150. 317. 336. 465. 654. 699. 790. 867. 933. 971. 1003. 1062. — πᾶσα 147. — παντοῖαι 624. — κυδίστη 904. — μεγάλη 1074. 1178.
ἄρθμιος c. dat. 326. 1312, semper c. φίλος.
ἄριστος 335. 401. 571. 1003. 1171. — τἄριστα 515. — c. infin. 425. 923. 928.
ἅρμα 952.
ἄρμενος 275. 695.
ἁρμοδία ἥβη 724. — θύραι 422.
ἀρνέομαι 491.
ἄροτος ὡραῖος 1198.
ἄροτρον κυφόν 1201.
ἄρουρα ἀλλοτρίη 582.
ἀροῦν c. acc. 582.
ἁρπάζω c. acc. 677. — ἁρπάξας 1347.
ἁρπαλέος 301. 1208. 1353. — adv. 1046.
Ἁρπυιαί ταχεῖαι 715.
Ἄρτεμι θηροφόνη 11.
ἄρτι 998.
ἄρτιος νόος 154. — ἄρτια νοεῖν 946.
ἀρχή, ἡ, 1) *initium* 607. 739. — 2) *tyrannis* 1133.
ἄρχω 679. — Med. 2. 586. 1040.
ἀσάομαι c. dat. 593. 657. — ἀσηθῇς τι θυμόν 989.
ἀσεβής 1180.
Ἀσκληπιάδαι (*medici*) 432.
ἄσμενος 1338.
ἄσοφοι, οἱ, 370.
ἀσπάλαθοι, οἱ, 1193.
ἀσπασμός, ὁ, 860.
ἄσπετος ἱδρώς 1017.
ἀστοί, οἱ, 41. 61. 191. 283. 367. 24. 739. 937.
ἄστρον, τό, 1040.
ἄστυ, τό, 868. — ἀγλαόν 785.
ἀστύφελος 1044 cf. adn. crit.
ἀσχάλλω 219.
Ἀταλάντη ξανθή 1291.
ἀτάρ 504. 853. — τε 597.
ἀτασθαλίη, ἡ, 754. — plur. 736. 1234.
ἀτάσθαλος ἀνήρ 749.
ἅτε (ut) 235.
ἀτέλεστα ἔργα 1290.
ἄτερ c. gen. 171.
ἄτη, ἡ, 103. 133. 206. 231. 631. — ἀνσχετός 119. — μεγάλη 588.
ἀτηρός 634. — φρένες 433.
ἀτίμητος φιλότης 1313.
ἀτιμότερος 1111.
ἀτίω c. acc. 621.
ἄτλητος 1029.
ἀτρεκές, τό, 167. — adv. 636.
ἀτρεμέως 978.
ἀτρεμίζω 303. — ἀτρεμιεῖσθαι (de urbe) 47.
ἀτροπίη, ἡ, 218.
ἀτρύγετος πόντος 248.
αὖ 111. 877. 1109. — δ' αὖ 345. 761.
αὐγαὶ ἠελίοιο 1185. 426.
αὖθις 202. 357. 863. 958. 1250. — δ' αὖθις 1324.
αὐλέω c. dat. p. 1056.
αὐλητήρ, ὁ, 533. 825. 943. 975. 1041. 1065.
αὐλητής, ὁ, 941.
αὐλίσκοι, οἱ, λιγύφθογγοι 241.
αὐλός, ὁ, 236. 761. 532.
αὔξω c. acc. 823. — Med. 362.
αὐτάρ 253. 475. 648. 759. 1055.
αὖτε c. δέ 397.
αὐτίκα 201. 1017. 1022.
αὐτόματος 862.
αὐτός 27. 133. 205. 222. 334. 374. 408. 622. 773. 775. 902. 930. 959. 1049. 1089. 1090. 1169. 701. 1371. 231. 866. 1372. 207. 211. 561. 735. 935. 937. 1036. — reflex: 440. 480. 955. 1009. 539. 895. 611. 1218. — c. artic. (*idem*): 378. 1334. — αὐτοῦ adv. 1366.

ἐπίμυκτος πενίη 269.
ἐπινοοῦσι c. dat. pers. et acc. rei 263.
ἐπιοίνιον ἆθλον 971.
ἐπίορκος 1195.
ἐπιῤῥέπει c. dat. p. et acc. r. 157.
ἐπίσταμαι c. acc. 224. — c. infin. 443. — ἐπίστῃ c. infin. 1085. — ἐπιστάμενος 772. — c. acc. 564. 652. — c. inf. 816. — adv. 212. 676.
ἐπίστρεφε ἦθος κατά c. acc. 213. — πρός 1071. — ἐπιστρέψαντα νόημα 1083. — Med. c. acc. 648. — c. gen. 440.
ἐπιτέλλεται (*oritur*) 1275, de stella:
ἐπιτερπόμενοι c. dat. 1218.
ἐπιτολμᾶν c. acc. 445.
ἐπὶ — τρέψας c. acc. rei et dat. pers. 947.
ἐπιτυχών, ὁ, 918.
ἐπιφαίνων c. acc. 359.
ἐπεφράσατο c. acc. 430. 706.
ἐπιφροσύνη, ἡ, 1100.
ἐπιχείρει c. acc. 75.
ἐπιχέομαι c. gen. 490.
ἐπιχθόνιοι, οἱ, 425.
ἐποίχεο c. acc. 353.
ἐπόμνυθι ἐπίορκον θεοὺς 1195.
ἐποπίζεο c. acc. 1297.
ἐπὶ — ὄροιτο 349.
ἔπος, τό, 18. 1237. — καλόν 16. — μέγα 159. — δεινόν 414. — ἔπη 87. 755. 1321. 1334. — δύσφημα 307. — δειλά 1168. — παῦρα 1366. — ἔπη (pœmata) 22. 20.
ἕπεται (res.) c. dat. 150. 153. 164. 397. 410. 635. 412. — ἕπεσθαι (homo) c. dat. 225. — ἕσπετο c. dat. 666.
ἔραμαι c. gen. 654. 886. 1160. — c. inf. 1155. 1191. — ἤρατο c. gen. 1346.
ἐρατεινὰ ἔργα 984.
ἐρατὸν φάος 569. — ἄνθος παιδείας 1348. — θαλίη 778. — πατρίς 1044. — ἥβη 1131. — ἐρατοὶ ἄνδρες 242.
ἐράω 1329. 1335. — c. gen. 256. 490. 696. 1337. 1375.
ἐργάζομαι 135. — c. acc. 734. — ἐργάσομαι c. acc. 1116.
ἔργμα χαλεπόν 464. — plur. 164. 899. 1326. — αἰσχρὰ καὶ ἄδικα 29. — ἄδικα 380. — πάντα 402. 449. 585. — λυγρά 793. — ἄπρηκτα 1031.
ἔργον, τό, 901. 979. — plur. 66. 640. — μεγάλα 75. — δειλά 307. 384. — σχέτλια 733. — ἄδικα 744. — κακά 1150. — αἰσχρά 1177. — ἀτέλεστα 1290. — χαλεπά 1308. — ἐσθλά 1167. — ἱμερτά 1064. — ἐρατεινά 984. — ὀλίγα 914. — τοιάδε 603.
ἔρδω 675. 685. 482. 741. 991. — εὖ 105. 955. 1263. 368. 573. 1266. 1317. — κακῶς 1279. — c. acc. 690. 982. 1086. 1096. 1238. 1180. 1380. — ἔρξαι 178. — c. acc. 508.
Ἔρεβος 974.
ἐρεύνα c. acc. 1151.
ἔρις, ἡ, 494. — οὐλόμεναι 390.
ἔῤῥε 601.
ἐρυθρὸν χρυσόν 450.
[ἐρυκόμενοι c. acc. rei et gen. p. 494.]
ἔρχομαι εἰς 268. 726. — ἐπί c. acc. 1374. — ἔρχευ ὁδόν 220 et ἔρχεο ὁδόν 331. — ἐρχόμενα κέρδεα 50. — ἐλεύσεαι ἐπὶ c. acc. 1333. — ἦλθε διὰ στομάτων 18. — ἐπί c. acc. 511. 787. — εἰς 783. 784. — c. dat. 1198. — ἤλυθε ἐς 711. — c. acc. 1124. — ἐπί c. acc. 1250. — ἔλθῃ 363. — ἐπὶ c. acc. 633. — ἐς 708. — ἐλθεῖν 1382. — ἐλθών ἐς 127. 417. 1105. — οἴκαδε 1335. — ἐλθοῦσαι ἐς 16.
ἐρῶ ὧδε 22. — c. acc. 492. — c. acc. et dat. 1236. — κακῶς et ἄμεινον c. acc. 796.
ἔρως, ὁ, 1354. 1369. 1350. — ἔρος 1322. — ἔρον 1064. — personif. 1277. — σχέτλιος 1231. — ὡραῖος 1275.
ἐς c. acc. 1) ante conson. 42. 136. 175. 201. 607. 755. 417. 560. 563. 708. 712. 819. 836. 987. 1035. 1084. 1292. — 2) ante vocales: 127. 304. 386. 630. 1324. 1347. — Semper c. verbis movendi præter 919: ἐς ἄκαιρα πονεῖν.
ἔσειμι 863.
ἐσερχόμενον πτωχόν 278.
ἔσθιε 33.
ἐσθλός 431. 875. — φίλος 95. — δαίμων 161. 349. — νόος 223. 792. 1271. 1054. — φρένες 429. — ὄλβος 866. — θεὸς 1135. — σύμβολα 1150. — Ὀϊλιάδης 1234. — ἐσθλόν, τό, 21. 104. 137. 138. 424. 577. 661. 859. 1005. — plur. 4.

Typis C. F. Winteri Darmstadiensis.

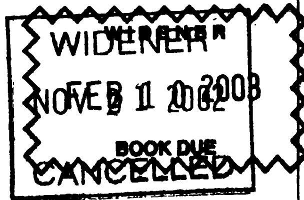
WIDENER
WIDENER
NOV 2 1 2002
FEB 1 0 2003
BOOK DUE
CANCELLED